

ความทรงจำ ของเจ๊ยก

เรื่องและภาพโดย เจ๊ยก สุขสวัสดิ์

ความทรงจำ ของเจ๊ยก

คำนำ

จุดเริ่มต้นของหนังสือเล่มนี้มาจากความสนใจในประวัติศาสตร์ของฉัน ทำให้ในตอนแรกจึงมีเพียงความอยากเล่าข้อมูลทั้งหลายที่ตนเองชอบเท่านั้น

เมื่อได้ใช้เวลากับงานและลงมือเขียนไปในทีละบรรทัด ฉันจึงได้ค้นพบกับเวทมนต์ที่ซ่อนอยู่ในเรื่องราวทั้งหมด นั่นคือผู้คนทั้งหลายที่อยู่ในเรื่องราวเหล่านี้ จากจุดประสงค์เดิมที่สนใจเพียงแค่ประเด็นทางประวัติศาสตร์เท่านั้นจึงแปรเปลี่ยนไปเป็นบันทึกที่เขียนขึ้นเพื่อบอกเล่าเรื่องราววิถีชีวิต ความผูกพันและความรักที่ฉันมีต่อผู้คนและสถานที่ในความทรงจำของฉัน

สำหรับฉันงานเขียนเรื่องนี้จึงเปรียบดั่ง ‘จดหมายรัก’

เป็นดังจดหมายที่ฉันเขียนถึงทุกคนรวมทั้งตัวของฉันเอง เพราะทุกตัวอักษรที่พิมพ์ลงไปแล้วทำให้ฉันได้ใกล้ชิดกับคนในครอบครัว เพื่อน และตัวเองมากยิ่งขึ้น

ทุกนาทีที่ฉันได้ใช้ไปกับงานเขียนชิ้นนี้ทำให้ฉันตระหนักถึงความรักที่อยู่รอบตัวของฉัน รวมทั้งตระหนักว่าโลกใบนี้ยังคงเต็มไปด้วยความรัก ความหวัง และเวทมนต์อีกมากมายที่ยังรอให้เราได้ออกไปค้นพบ

ขอขอบคุณคุณอาจารย์ทุกท่านที่ชี้แนะแนวทางให้แก่ฉัน โดยเฉพาะอาจารย์อัจฉรา ประดิษฐ์ผู้เป็นทั้งที่ปรึกษา กำลังใจ และแรงผลักดันให้งานเขียนเรื่องนี้สำเร็จไปได้ด้วยดี ขอขอบคุณครอบครัว เพื่อน ๆ พี่ ๆ ทุกคนที่คอยสนับสนุนและช่วยเหลือเสมอมา

“ขอบคุณที่เติบโตมาด้วยกัน”

เจียกคนเดิมของทุกคน

สารบัญ

ทำรูปพระจันทร์เสี้ยว	11
ต้นไม้ร้องเพลงกับดอกไม้้นักสะกดจิต	27
กลุ่มดาวนายพรานกับหลุมดำ	41
ท่ามกลางป่าไม้	71
พงษ์สิทธิ์ คัมภีร์กับเขาทราย แกแล็คซี่	87
โดดเรียนไปเป็นเด็กวัด	97
กลายกลับเป็นลิง	115
หม้ายกษัตริย์ดำ	133
จากเจ็ยก	144

ปลดล๊อคประตูทุกบานที่ขังเธอเอาไว้
ปล่อยให้เด็กน้อยในตัวเธอออกมาวิ่งเล่นอีกครั้ง
แล้วเธอจะพบว่าโลกใบนี้เต็มไปด้วยสิ่งมหัศจรรย์

ทำรูปพระจันทร์เสี้ยว

คุณจะเรียกฉันด้วยชื่ออะไรก็ได้ เพราะอย่างไรเสียจะเรียกด้วยชื่อใด ฉันก็ยังคงเป็นคนเดิม ฉันมีเรื่องพิเศษอย่างหนึ่งที่แม่เล่าว่า ฉันเกิดมาตัวสีเขียว เกิดมาตัวใหญ่กว่าฝ่ามือนิดเดียว แถมคุณหมอยังต้องพาไปนอนในตู้อยู่ร่วมเดือน ส่วนพ่อฉันบอกว่าตอนนั้นฉันตัวเล็กมากเหมือนลูกลิงตัวน้อย ๆ แต่พอออกจากโรงพยาบาลมาได้ก็โตเร็วมาก พ่อจึงซื้อตุ๊กตาลิงไว้ให้ตัวหนึ่งที่เมื่อกดปุ่มตรงกลางพุงจะมีเสียงร้องเจี๊ยก ๆ ออกมา

พ่อบอกว่าซื้อไว้ให้อยู่เป็นเพื่อนกันจะได้มีคนคุยด้วยตอนพ่อกับแม่ไปทำงาน แม่ของฉันนั้นเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ส่วนพ่อเป็นตำรวจตระเวนชายแดน ทำงานอยู่ในพื้นที่ป่าห่างไกลแห่งหนึ่งในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ฉันจึงได้อยู่กับพ่อแม่แค่ช่วงแรกเกิดสามเดือนแรก ะ หลังจากนั้นก็เติบโตมากับพ่อที่อำเภอกันตังซึ่งเป็นอำเภอหนึ่งที่ตั้งอยู่ในช่วงรอยต่อระหว่างปากแม่น้ำตรังและทะเลอันดามัน

ส่วนคำว่าพ่อเป็นภาษาจีนที่ใช้เรียกแทนคำว่าคุณยาย บางทีก็เรียกกันว่าอามาแต่คนที่กันตังไม่นิยมใช้กันเพราะคนไทยเชื้อสายจีนที่นี่ส่วนใหญ่เป็นคนเชื้อสายจีนแคะหรือไม่กี่ฮกเกี้ยน

พ่อเล่าว่าที่กันตังคนจีนเยอะมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้ว เพราะที่นี่ติดปากแม่น้ำตรัง เป็นเมืองท่า เจริญเพราะการค้า มาตั้งแต่โบราณ โดยแม่น้ำตรังจะไหลตัดผ่านตรงกลาง ระหว่าง ชุมชนที่เรียกว่า ท่าส้มและชุมชนตลาด อาพ่อให้ คุณทวดของ พวกเราก็นั่งสำเภามาจากจีนนั้น พ่อบอกว่าคนจีนเมื่อตั้งหลัก ปึกฐาน ตั้งตัวได้แล้ว ก็จะส่งข่าวไปบอกญาติพี่น้องที่เมืองจีน ให้ย้ายตามกัน แต่ก่อนนั้นจะอาศัยอยู่รวมกัน เป็นชุมชนคนจีน ในพื้นที่ท่าส้ม บ้านเดิมของพ่อที่อยู่ที่นี่ ก่อนที่พ่อจะย้ายข้ามฝั่ง มาอยู่ตรงชุมชนตลาด เพราะที่นี่ทำเลดี ค้าขายคล่องกว่า อยู่ติด ตลาดถึงสองแห่ง ทั้งตลาดขายของสดตอนเช้า และตลาดนัด ตอนเย็น

พ่อเป็นผู้หญิงร่างท้วมตัวเล็ก มีผมหยิกและตัดสั้นเป็น ทรง ตาโตและมีไฟเม็ดใหญ่อยู่ด้านล่างริมฝีปากขวา พ่อเรียกมัน ว่าไฟประจำตระกูล เพราะครอบครัวเรามีไฟตำแหน่งนี้ เหมือน กันหมด ถึงจะอายุเยอะแล้วแต่พ่อก็ยังกระฉับกระเฉง เดินเก่ง แต่เงอะ ๆ เหนียว ๆ เพราะเป็นโรคเท้าแบน เลยทำให้ทรงตัวไม่ค่อย ดีแลมปวดเข่ากับข้อเท้าบ่อยอยู่บ่อย ๆ โรคชนิดนี้ทำให้นิ้วโป้ง เท้าโค้งเข้ามาคล้าย ๆ กับรูปพระจันทร์เสี้ยว

นอกจากพ่อแล้ว ที่บ้านก็มีโกนนท์กับเจ้แพรวอยู่ด้วย ทั้งสองเป็นลูกของอาภูน้องชายของแม่ แต่อาภู่เกลียดไปตั้งแต่แต่ทั้งสองคนยังเด็ก มาม้าของทั้งคู่จึงต้องทำงาน เลี้ยงดูลูกคนเดียว พ่อจึงช่วยเลี้ยงพวกเราหลาน ๆ ทั้งสามคน

บ้านเราเป็นบ้านไม้สองชั้น มีสวนหลังบ้านที่เชื่อมกันกับบ้านหลังข้างเคียง สวนของบ้านเราจึงกว้างขวางมาก พ่อชอบปลูกต้นไม้ ดอกไม้ สวนของเราจึงสวย แล้วยังมีโถงเล็ก ๆ ไว้เลี้ยงปลาสาหร่ายกับปลาหางนกยูง ตรงกลางสวนมีศาลาไม้ไว้นั่งเล่นฉันกับโกและเจ้ชอบมาเล่นกันที่นี่ โกชอบแกล้ง ส่วนเจ้ฉันดูมาก พ่อเลยให้เจ้สอนภาษาจีนฉันทุกวันตอนเย็น แต่สอนยังงั้นฉันก็จำไม่ได้สักคำ

ที่พ่อจะจำได้บ้าง ก็มีแต่เนื้อเพลงภาษาจีนที่อาแปะยัง ซึ่งอยู่ในระแวกเดียวกัน ชอบเปิดเสียงดังออกมาจากวิทยุ เป็นเพลงที่มีผู้หญิงคนหนึ่งร้องทำนองว่า “ฮ่าว เขียง ฮัว เร่อ ไค่ ไจ่ ชุน เฟิง หลี...” ถึงจะไม่รู้ความหมายแต่ฉันร้องได้หลายคำเลยละ

พ่อชอบฟังเพลงที่อาแปะเปิด ฉันก็ชอบฟัง เพราะตอนกลางวันที่บ้านเราเงียบมาก โกกับเจ้ต้องไปโรงเรียนทั้งวัน ส่วนฉันไปเรียนแค่ครึ่งวัน พอตอนบ่ายอาจี้คนสวยแถวบ้านก็ไปรับกลับมา แล้วฉันก็ต้องอยู่แต่บ้าน ไม่ได้ออกไปเล่นที่ไหนไกลนัก จะรอโกกลับจากโรงเรียนก่อนแล้วค่อยไปพร้อมกัน

ฝ่อกับฉันตัวติดกันมาก เวลาไปไหนก็พาฉันไปด้วย ฝ่อเดินไปมาตลอดไม่ค่อยได้อยู่นิ่ง ถ้าไม่ได้ออกไปไหนนอกบ้านฉันก็ดูการ์ตูนหรือไม่ก็ไปเล่นที่สวน แต่ฝ่อทำโน่น ทำนี่อยู่แค่ในบ้านก็มีเรื่องให้ทำเยอะแยะ

ตอนเข้าฝ่อดีต้องทำของขายเพราะบ้านเราเปิดร้านขายขนมจีนปักษ์ใต้มีน้ำแกงขนมจีนตั้งสามอย่าง ทั้งน้ำยาปลาสิ เหลืองนวล เป็นรสชาติของเครื่องแกงใต้ผสมกับกะทิให้รสไม่เผ็ดโดดมากนัก ทำจากปลาทะเล

พ่ออธิบายว่าเหตุผลที่ต้องเป็นปลาทะเล เพราะเมื่อนำไปทำน้ำแกงจะไม่มีกลิ่นดิน หรือกลิ่นคาวเหมือนปลาน้ำจืด พ่อให้ความสำคัญกับเรื่องกลิ่นและความสะอาดมาก ถึงขั้นขอดเกล็ดแรปลา เอาเครื่องในออก ล้างทำความสะอาดด้วยตัวเองไม่ยอมให้ร้านขายปลาทำ เพราะอยากทำทุกอย่างให้ละเอียดที่สุดหลังจากนั้นก็เอาปลาไปต้มกับสมุนไพร เพื่อดับกลิ่นคาวแล้วเอาปลาที่ต้มสุกมาแกะก้างปลาออกทีละก้าง หลังจากนั้นจึงเอาเนื้อปลาไปตำเตรียมไว้ พ่อจะทำวัตถุดิบของน้ำแกงทุกอย่างเตรียมไว้ แล้วค่อยเอามาปรุงทีละตัว ในตอนเช้ามีดก่อนเปิดร้านเพื่อความสดใหม่ของน้ำแกง

น้ำแกงขนมจีนอย่างที่สองเรียกว่าน้ำพริก เป็นแกงใต้โดยเฉพาะมันเป็นน้ำแกงบลูกลีกลีแดงทำจากถั่วและกุ้ง รสชาติค่อนข้างไปทางหวานน้ำ เค็มตาม ไม่เผ็ด รสชาติคล้าย ๆ กับแกงมัสมั่นแต่ไม่ใส่เครื่องเทศ และมีรสและกลิ่นของถั่วเด่นชัดกว่า น้ำแกงอย่างสุดท้ายที่ขาดไม่ได้ เมื่อพูดถึงขนมจีนปักษ์ใต้คือแกงไตปลา ผ่อจะซื้อปลาอย่างตัวใหญ่มาจากตลาด แล้วเอามาแกะเป็นชิ้นพอดีคำ และไตปลาก็ต้องใช้จากเจ้าประจำเท่านั้น เพราะเชื่อมือทั้งรสชาติและความสะอาดกันมานาน

เมื่อเตรียมของทำน้ำแกงเสร็จแล้ว เวลาที่เหลือก็ใช้เตรียมพวกผักดองอย่างแตงกวาดอง มะละกอดอง ส่วนพวกผักสดจะเตรียมในตอนเช้า เพราะผ่อจะซื้อผักใหม่จากตลาด บางวันร้านเราก็มีข้าวแกงด้วย หรือไม่ก็สลับไปเป็นอาหารง่าย ๆ อย่างผัดหมี่สีชมพู จะเอาเส้นหมี่ขาวไปผัดกับซอสแดง ทำจากน้ำมะขามและน้ำตาลโตนด เครื่องเคียงจะเป็นไข่เจียวหั่นฝอยและผักแนมง่าย ๆ

พ่อต้องเตรียมของเยอะมาก ๆ เลยต้องทำนั่นทำนี่ทั้งวัน ตอนเช้าก็ต้องตื่นตั้งแต่ตีสามเพื่อออกไปตลาดและกลับมาเตรียมของขาย จนหกโมงเช้าก็ได้เวลาเปิดร้าน อย่างที่บอกทำเลที่บ้านเรามันดีเลยมีลูกค้าตั้งแต่เช้าตรู่ เพราะนอกจากชาวบ้านพื้นที่จะออกมาหาอะไรกิน ก็มีลูกค้าเป็นชาวประมง และคนงานจากแฟปลาด้วย เพราะอำเภอกันตั้งเป็นอำเภอแรกสุด ที่อยู่ติดกับปากแม่น้ำตรัง ขับเรือออกไปก็จะเจอกับทะเลอันดามัน กิจการประมงเลยรุ่งเรืองไม่แพ้กิจการค้าขายอื่น ๆ

อีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ร้านของเรามีลูกค้าเยอะมาก เพราะป่าแดงบ้านข้าง ๆ ของเรา ก็เปิดเป็นร้านอาหารตอนเช้าเช่นกัน ร้านป่าแดงขายทั้งไก่ป้อนได้แก่ชา กาแฟไปราชนรชาติเข้มขัน ทั้งข้าวหมูแดง หมูกรอบ และก๋วยเตี๋ยวครบครัน ไม่พอพวกเราสองบ้านยังรวมพื้นที่หน้าร้านกัน จนมีพื้นที่กว้างขวางให้คนมานั่ง ในทุก ๆ เช้าจนบรรยากาศครึกครื้น ทั้งจากลูกค้าประจำและลูกค้าหน้าใหม่ที่แวะเวียนเข้ามาในแต่ละวัน

ลูกค้าประจำนำโดยอาแปะยัง พอคนเยอะขึ้นก็มักจะเปิดประเด็นสนทนาทั้งเรื่องราวดิน ฟ้า อากาศ เรื่องราวชีวิตในวัยหนุ่ม บ่นปวดเนื้อปวดตัวไปจนถึงเรื่องราวจริงจั่งอย่างข่าวคราวบ้านเมืองพอหมดเรื่องคุยกันแล้วก็ชอบหันมาคุยกับฉัน แต่พวกอาแปะถามแบบเดิมทุกวันว่า ‘จำได้ไหมแปะชื่ออะไร’

ถ้าจำคนนี้ได้ ก็ชี้ไปที่คนอื่นต่อ ชีวนไปจนครบทุกคน พอไม่รู้จะถามอะไรฉันแล้วก็พากันถามว่า ‘ฉันจำชื่อจริงของตัวเองได้ไหม พ่อชื่อจริงชื่ออะไร พ่อกับแม่ชื่ออะไร พ่อกับแม่ไปไหน’ ถามเรื่องเดิมแบบนี้ทุกวัน แต่บางวันฉันก็ไม่ชอบเลยเพราะพวกเขา มักพูดว่า ‘พ่อกับแม่ทิ้งฉันไว้กับพ่อแล้ว เขาไม่กลับมาหาแล้ว’ ทุกครั้งที่พวกเขาพูดแบบนี้ ฉันจะโกรธจนหน้ามู๋ ฮึดฮัดไม่ค่อย คุยด้วย แล้วจะวิ่งหนีเข้าไปหลังบ้าน

ฉันไม่ชอบเลย พวกนิสัยเสีย นี่แก๊ง ยิ่งเห็นฉันโมโหก็ยิ่งสนุกใหญ่ แต่แทนที่พ่อจะปรามอาแปะพวกนั้นกลับมาคูฉันหาว่า ‘ทำตัวไม่น่ารัก ผู้ใหญ่เขาหยอกเล่นจะโกรธเขาทำไม’ กลายเป็นว่าฉันเป็นคนผิดเสียได้ ทุกครั้งที่ฉันเห็นอาแปะพวกนั้นมาฉันก็จะหนีกลับเข้าไปหลังบ้าน ไม่ยอมอยู่คุยด้วยแต่มาถึงแม่ฉันไม่ชอบใจที่ถูกแก๊ง แต่ก็ดีเหมือนกันที่พวกเขาмаอดหนุนร้านของเรา เวลาลูกค้าเยอะขนมจีนก็ขายหมด

ถ้าวันไหนลูกค้าน้อย พ่อต้องดักขนมจีนใส่ถุงไว้เป็นชุด แล้วเอาใส่ตะกร้าไปขายแถวแพปลาริมแม่น้ำ ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านเราไปไม่กี่กิโลเมตร ที่นี้เป็นท่าเทียบเรือประมงหาปลา หลังจากออกทะเลชาวประมงก็จะมาค้าขายกันที่นี่ อีกทั้งนายห้างเจ้าของแพก็มีโรงงานแปรรูปปลาป่นของตัวเอง จึงทั้งรับซื้อ ทั้งปล่อยเช่าที่ทั้งเป็นพ่อค้าคนกลาง ไม่พอยังมีอยู่เรือบริการทั้งเต็มน้ำมันและซ่อมแซม ครบจบในสถานที่เดียวคนเลยเยอะแยะเต็มไปหมด

ผ่อจะไม่พาฉันไปที่นี้ด้วย เพราะทุกครั้งที่ฉันจะอาเจียนตลอด ฉันไม่ชอบกลิ่นแพปลาเลยมันมีทั้งกลิ่นคาวปลาผสมกับกลิ่นเค็มของน้ำทะเลปนกัน จนทนไม่ไหวต้องอาเจียนตลอด แถมพื้นปูนบนแพปลาก็มีเมือกกลิ่น ๆ เหมือนเยลลี่ใสแต่มีกลิ่นเหม็นคาว เต็มไปด้วยคราบกรังสะสม ยิ่งวันไหนได้ไปแพ ตอนมีเรือกำลังเติมน้ำมัน ก็ยิ่งแล้วใหญ่ เพราะทั้งกลิ่นน้ำมันเครื่อง กลิ่นทะเลและกลิ่นคาวปลาจะตีผสมกันจนเวียนหัว ต่อให้เดินออกมาแล้วกลิ่นนั้นก็ยิ่งติดตัว วันไหนที่ผ่อไปขายของที่แพปลา จมูกของฉันจะทำงานดีเป็นพิเศษ แคได้กลิ่นฟิดเดียว ตอนผ่อเดินเข้าบ้านก็รู้แล้ว ฉันจะวิ่งหนีไม่ยอมเข้าใกล้เด็ดขาด แต่ผ่อคงชินกับกลิ่นแพปลา ทุกครั้งที่ไปผ่อจะซื้อปลาทะเลสด ติดมือกลับมาด้วย ผ่อบอกว่าชาวประมงออกทะเลกลับมา ก็จอดเรือขึ้นปลาขายกันตรงนั้น ปลาสดแถมถูกกว่าไปซื้อที่ตลาด

แพปลาแห่งนี้มีมาตั้งนานแล้ว ผ่อบอกว่าได้เจอกับกงของฉันทึเพราะแพปลานี้แหละ ตอนนั้นกงเป็นนายช่างซ่อมแซมทำงานในโรงกลึงเหล็กที่อยู่ถัดออกไป ตรงนั้นเรียกกันว่าคลองภาษี เป็นสถานที่พักเรือสินค้าจากต่างประเทศ

อากงเป็นคนคล่องแคล่ว ขยันไม่เกียจงาน ทำเป็นทั้งดูแลเครื่องจักร ทั้งซ่อมเหล็ก พี่ชายของกงทำงานอยู่ที่เรือของแพแถวบ้านเรา เวลารว่างจากงานหลักที่คลองภาษี กงก็มาทำงานที่เรือ รับค่าแรงเสริมไปจากงานหลัก ตอนที่เจอกับผ่อกงเพิ่งย้ายตามพี่ชายมาจากจังหวัดนครปฐม มาทำงานไกลถึงที่อำเภอกันตัง ส่วนผ่เองตอนนั้นยังไม่ได้ย้ายมาอยู่ที่ชุมชนตลาด ยังช่วยอาผ่อให้หาบของขาย โดยผ่อให้จะทำข้าวผัดหรือของกินง่าย ๆ ห่อมากับใบตองให้มาเรขาย จะนั่งแพขนานยนต์ข้ามฟากมาจากท่าลัมมาขายที่ฝั่งตลาด

ตอนแรกกงก็มาซื้อของกินแต่ไป ๆ มา ๆ ก็เริ่มแต่งกลอนมาจีบ ทำตัวอย่างกับสมุทรภู ผ่อกุยว่าตอนสาว ๆ นะสวยพอตัว หนุ่ม ๆ มาจีบกัันเยอะแต่แพ้คนปากหวาน จึงลงเอยกับกง แต่งงานกันแล้วจึงย้ายมาอยู่ที่ชุมชนตลาดจนถึงทุกวันนี้

ขอขอบคุณภาพจากกลุ่มกันตังบ้านเรา

บ้านอยู่ฝั่งตรงข้ามกับตลาดสดตอนเช้า เลยไปทางซ้ายมือไม่ไกลนักก็เป็นแพปลา ที่ตั้งอยู่ติดริมแม่น้ำติดกับแพปลาจะเป็นสถานีนี้นับเพลิง เดินเลยไปอีกหน่อย ก็จะเป็นท่าแพขนานยนต์ เป็นระบบขนส่งสำคัญ ที่เชื่อมคนจากฝั่งท่าส้มและฝั่งตลาดเข้าหากัน ติดกันนั้นก็จะเป็นสวนสาธารณะริมแม่น้ำ มีลานอเนกประสงค์กว้าง ๆ อยู่ด้านหน้า ลึกเข้าไปจะเป็นสวนร่มรื่น มีทั้งเครื่องออกกำลังกายและสนามเด็กเล่นให้กับเด็ก ๆ เป็นบ้านพลาสติกดีดสีสดใสและสไลเดอร์ขนาดใหญ่ ในสวนจะมีร้านสำหรับขายน้ำและขนม รวมทั้งร้านระบายสีปูนพลาสเตอร์อยู่ร้านหนึ่งด้วย

พ่อก็ชอบที่นี่เพราะทำเลที่ดีทำให้เราสามารถใช้น้ำบ้านเป็นหน้าร้านขายอาหารได้ พ่อมีความสุขทุกครั้งที่ได้เล่าเรื่องกงให้ฉันทึ่ง เวลาเล่าจะยิ้มไปเป็นไป วันไหนทำเมนูที่กงชอบก็จะคุยอวดว่ากงเคยชมว่าอร่อยยังงี้บ้าง พ่อไม่ว่ากงชอบอาหารทุกอย่างที่ทำให้กิน แต่ก็มีอยู่เรื่องหนึ่งที่พ่อไม่ชอบเลย คือเรื่องที่กงชอบลบหลู่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ นอกจากไม่เชื่อกงยังไม่ยอมอยู่เฉย ต้องพูดต้องว่าแสดงความเห็นแรง ๆ ออกมาเสมอ

พ่อบอกว่าเพราะกงทำแบบนั้น จึงอายุสั้น ทั้งให้พ่อต้องเลี้ยงลูกตั้งห้าคนโดยลำพัง แต่พ่อบอกว่าอย่างน้อยก็โชคดีที่บ้านเราอยู่หน้าตลาด จึงมีงานให้ทำเยอะเยอะ

นอกจากขายของ ยังรับซักรีดเสื้อผ้า รับปะเย็บซ่อมแซมเสื้อผ้าด้วย พ่อบอกว่างานทุกอย่างทำอยู่ที่บ้านไม่ต้องเดินเร่ไปไกล ๆ เหมือนแต่ก่อน จึงไม่เหนื่อยมาก ทำงานแบบนั้นมาตั้งแต่ลูกทุกคนตัวเล็ก ๆ จนเมื่อลูกเติบโตหมดก็ไม่ต้องทำงานเยอะแล้ว

แต่กระนั้นฉันว่าคงเป็นเพราะอิทธิพลของกง ทำให้เวลา
ตรุษจีนที่พ่อจะจริงจังมาก บังคับให้พวกเราสามคนตื่นมาไหว้เจ้า
แต่เช้า โกงกับเจี้ยงไม่ค่อยเท่าไรเพราะสองคนนั้นแข็งแรง ฉันสิ
เป็นหวัดบ่อย จึงถูกพ่อบังคับมากกว่าใคร ถูกบังคับให้กินทั้งส้ม
แอปเปิ้ล สาลี่ ที่ลาการไหว้เจ้าแล้ว ถ้าให้กินแค่ผลสองผลก็อร่อย
ดีแต่ให้กินตั้งเยอะจึงหมดอร่อย

พ่อบอกว่าของมงคลฉันต้องกินเยอะ ๆ จะได้แข็งแรง แต่
ฉันว่าไม่เห็นจะจริง เพราะกินตั้งเยอะฉันก็ยังเป็นหวัดเหมือนเดิม
ไม่ใช่แค่เทศกาลตรุษจีนนะ พ่อของฉันยังจริงจังกับการกราบไหว้
บูชาบรรพบุรุษทุกเทศกาลของทุกศาสนาด้วย ถ้าเป็นวันพระพ่อ
จะพาพวกเราสามคนนั่งแพขนานยนต์ข้ามแม่น้ำไปทำส้ม

เราเด็กสามคนต้องช่วยกันหอบข้าวหอบของ ไปทำบุญที่
วัดทำส้มโดยเฉพาะ เพราะที่นั่นถือเป็นบ้านเกิดของพ่อและถ้า
กระดูกของอาพ่อให้กับอาคงก็ถูกเก็บไว้ที่นั่นด้วย

ญาติของเราส่วนใหญ่ ยังอาศัยกันทางฝั่งท่าส้ม แต่กว่าจะถึงวัดก็ต้องเดินไปตั้งไกล ถ้าพวกเราติดออก ขี่เกียจเดินก็จะถูกบ่นยาวเหยียด ผ่อจะขอบพูดทำนองว่า

“โอ้ย...แรกก่อนลำบากกว่านี้คนเขายังเดินกันได้ โป้ซู้ลัก หิดลักหิดลักหุยก็อีร้องแล้ว แรกก่อนตอนอายุเท่าโป้ซู้ไม่มีไม้ นั่งรถ แพ็กไม่มีติโป้ฝั้งนั้นที่ต้องพายเรือแจวไป สมัยก่อนคนเขาเดินกันวันละสิบ ๆ โลไม่เห็นใครเขาบ่น”

เรื่องสมัยก่อนฉันไม่ค่อยรู้หรอก แต่เรื่องเดินไกลเดินเยอะนี่จริงแน่นอน ไม่ฉันผ่อคงไม่ยันเดินจนอายุปุนนี้ แกรมเดินตั้งไกลไม่เคยบ่นสักคำเดียว ที่จริงฉันคิดว่าเป็นเพราะเท้าของพวกเราต่างกัน อย่างฉันกับโกและเจ้ พวกเราเดินนิดหน่อย ฝ่าเท้าก็แดง เมื่อต้องเดินนานจึงเหนื่อยง่าย ไม่เหมือนเท้าของผ่อที่นิ้วหัวแม่มือโป้งเท้างอโค้ง ๆ จุ่มเข้าอุ้งเท้าเหมือนรูปพระจันทร์เสี้ยว เพราะแบบนั้น คงจะอาจทำให้เดินได้ไกลกว่าปกติ และเดินได้ทนกว่าพวกเรา หรือถ้าไม่เกี่ยวกันก็คงเพราะผ่อเดินจนชินแล้ว แต่เท้าแบบนั้น ถึงจะเดินได้นานแต่ก็ต้องดูแลเยอะ แม่ของฉันต้องคอยซื้อรองเท้านุ่มนิ่มมาก ๆ มาให้ใส่ ไม่ฉันผ่อจะปวดฝ่าเท้ามากทั้งตอนเดินหรือแม้แต่ยืนเฉย ๆ ผ่อน่ะตอนเดินไม่เคยบ่นแต่จะบ่นตอนกลับถึงบ้านแล้ว

ต้องให้พวกเราเอาน้ำมันมวยมารูมนวดให้ กลิ่นน้ำมันมวยจะฟุ้งไปทั้งบ้าน ตอนเย็นนะจะบ่นยกใหญ่ว่าปวดเท้าแต่พอรุ่งเช้าอีกวันก็ไม่เห็นจะเคยหยุดพัก ยังคงเดินไปมาทำนุ้नทำนี่เหมือนเดินไม่เคยเปลี่ยน ผ่อบอกว่าหยุดไม่ได้เพราะชอบทำงานหยุดแล้วจะเป็นไข้ ฉันไม่เชื่อหรอก คนอะไรหยุดพักแล้วจะไม่สบายขึ้นมา อีกอย่างเท้าโค้งงอของผ่อนะยิ่งเดินมันก็ยิ่งโค้งขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ใช่แค่ฉันที่สังเกต ผ่เองก็เห็นมันเหมือนกัน เวลาพวกเรานั่งดูโทรทัศน์กันผ่อจึงชอบยืดเท้าออกมาเทียบกับเท้าของฉันและมักพูดว่า

“เดินเยอะเกินจนตีนจุ่มไม่สวยแล้ว” ถึงจะชอบบ่นอย่างนั้นแต่ผ่อก็ไม่เคยเดินน้อยลงเลยสักวัน ยังเดินทำโน่นทำนี่ไม่เคยหยุดอยู่นั่นเองแถมยังสอนฉันต่อด้วยว่า “น้องต้องเลือกรองเท้าดี ๆ ใส่ นะอย่าให้มันโค้งเหมือนของผ่อไม่จั้นเวลาลุกเดินทำอะไรจะเจ็บไปหมด”

ฉันเริ่มไม่แน่ใจว่า น้ำมันมวยมันจะช่วยให้ผ่อหายเจ็บเท้าได้ไหม ในเมื่อนวดให้หายปวดไปแล้ววันรุ่งขึ้นผ่อก็ยังต้องเดินทำงานอยู่ทั้งวันเรื่อยไป

ต้นไม้อั้วร้องเพลงกับดอกไม้นักสะกดจิต

บ้านของเราไม่เคยเงียบเลย แม้แต่ต้นไม้อั้วก็ร้องเพลงได้ แต่พวกต้นไม้อั้วเสียงเบามากต้องตั้งใจฟังถึงจะได้ยิน ไม่เหมือนเสียงอื่น ๆ ที่มักจะดังทะลุผนังบ้านได้ ฉันได้ยินเสียงของต้นไม้อั้วครั้งแรก ตอนกำลังนอนเล่นอยู่บนศาลาไม้ในสวนหลังบ้าน ตอนนั้นพ่อกำลังถอนหญ้าที่ขึ้นรกรกตา ออกจากกอดอกไม้อั้วที่ปลูกไว้เป็นแนวยาวชิดกับกำแพงของเพื่อนบ้าน

ดอกไม้พวกนั้นชูตัวยืนยาวขึ้นมาสูงกว่าตัวฉันอีก แกลมใบก็ทั้งใหญ่ทั้งหนาเหมือนใบตอง ดอกของมันมีสีเหลืองแถมล้นไล่เฉดไปเหมือนสีท้องฟ้าตอนเย็นยามพระอาทิตย์ตก พ่อเรียกพวกมันว่าดอกพุทธรักษา พวกมันมีเพื่อนที่ปลูกอยู่ข้างกันคือต้นไม้ใบใหญ่ยักษ์ที่เรียกว่า ‘ต้นออติบ’ ซึ่งก็คือพืชสกุลบอนชนิดหนึ่ง ลำดับอวบสีเขียวทึบล้ำกับต้นกล้วยแต่ต้นเล็กกว่าและมีใบกว้างคล้ายรูปหัวใจขนาดใหญ่อยู่ด้านบนสุด พวก ‘ออติบ’ ดูทำจะนิสัยดีเพราะมันมีเพื่อนมากมาย

โดยเฉพาะพวกหอยทากที่ชอบปีนขึ้นมาเดินเล่นบนใบหนา ๆ ของพวกมัน นอกจากนั้นก็ยังมีแมลงปอกับผีเสื้อที่แวะมาหาบ้างเป็นครั้งคราว แต่ผีเสื้อสวย ๆ ชอบดอกพุทธรักษามากกว่าพวกต้นบอน มันจะบินวนมาหากันทั้งวันแล้วก็หายไปในตอนเย็น

พวกต้นไม้คุยกันตลอดเวลา มันฟังที่เราพูดรู้เรื่องบางครั้งก็จะตอบกลับมาด้วย แต่เสียงของพวกมันเบาหวิวและจะดังแผ่วแผ่วมากับสายลม ถ้าฟังได้ยินครั้งแรกก็จะไม่เข้าใจ เพราะภาษาที่พวกมันพูดกันไม่เหมือนกับที่เราใช้ พวกมันเคยหัวเราะเยาะฉันด้วยตอนที่เจ้พยายามสอนภาษาจีนให้ฉัน

พวกมันหัวเราะเสียงดังจนฉันฟังเจี๊พุดไม่รู้เรื่อง บางทีพวกมันยังไม่สนใจฉันเลยด้วยซ้ำนะ มันร้องเพลงกันแล้วโยกเอนลำต้นไปมา พวกต้นบอนชอบเต้น มันโยกกิ่งก้านไปมาไม่สนใจด้วยซ้ำว่ามีหอยทากหลับอยู่บนกิ่งด้วย ฉันชอบนั่งดูพวกต้นไม้มากกว่าฟังที่เจี๊สอน

พ่อว่าเพราะฉันเอาแต่นั่งมองต้นไม้ไม่สนใจเรียน ก็เลยพูดภาษาจีนกับเขาไม่ได้เสียที พ่อว่าแบบนั้นเสียชื่ออาพ่อให้หมดเป็นลูกหลานคนจีนแท้ ๆ พุดจีนไม่ได้สักคำ ถ้าเป็นสมัยก่อนนะฉันคงถูกตี

แต่แล้วไฉไล ฝ่อไ้ไม่อยู่แล้ว มาตีฉันไม่ได้หรอก ฉันเกิด
ไม่ทันฝ่อไ้ แม่แต่รูปถ่ายสักใบก็ไม่เคยเห็น รู้แค่ที่ท่านล่องเรือ
มาจากเมืองจีนแล้วมาขึ้นฝั่งแถวท่าส้ม ตั้งแต่ตอนที่ฝ่อไ้ยังไม่เกิด

ฝ่อเล่าว่าละแวกที่เราอยู่นี้มีคนจีนอยู่กันเยอะมาแต่ไหน
แต่ไร สมัยนั้นคนจีนก็อยู่แต่กับคนจีน เป็นชุมชนใหญ่ พอคน
อาศัยรวมกันมากเข้า ก็เกิดเป็นชุมชน รวมกันตั้งศาลเจ้า และตั้ง
โรงเรียน แต่ถึงจะมีโรงเรียนแล้วก็ได้ไม่ได้หมายความว่า จะสบาย
เด็ก ๆ หลายคนรวมถึงฝ่อ เมื่อเรียนได้ถึงป.๔ ก็ต้องออกจาก
โรงเรียนมาช่วยทำงานหาเงิน วิชาการ อาชีพก็ต้องมาเรียนเอา
จากประสบการณ์ในชีวิตจริงข้างนอก อยากรู้อะไร อยากทำสิ่ง
ไหนเป็นก็ต้องแสวงหาด้วยตัวเอง บ้างก็ต้องอาศัยครูพักลักจำ
เอาจากคนที่เขาารู้จริงกว่าเรา

พ่อว่าพอกันตั้งของเราเจริญขึ้น คนก็ย้ายเข้ามาอยู่อาศัย
เยอะขึ้น มาทั้งทางเรือทางรถไฟ จากที่เคยอยู่แยกเป็นกลุ่ม ๆ
แบบอยู่ใครอยู่มัน ก็อยู่รวมกันหมดทั้งคนจีน คนไทย คนแขก
อยู่รวมกันแบบนี้ก็ดีบายของได้เยอะ ยิ่งแต่งงานแยกบ้านออก
มาอยู่กับกงก็ยิ่งสบาย ใช้ชีวิตเรียบง่ายและอยู่เคียงข้างกับกับ
คนที่รัก ถึงจะเป็นช่วงสั้น ๆ แต่ก็พ่อก็มีความสุขมาก

มีอีกเรื่องที่ผมพอจะรู้เกี่ยวกับพ่อให้คือท่านชอบปลูกต้นไม้
ไม่แพ้กันกับพ่อ พ่อก็น้องสาวของพ่อก็ชอบปลูกต้นไม้มาก
ที่บ้านพ่อก็ยังมีต้นไม้เต็มไปหมด

เรื่องชอบปลูกต้นไม้ของพ่อคนเขารู้กันทั่ว เวลาใครมาหา
จึงชอบเอาหน่ออ่อน หรือต้นอ่อนพืชพันธุ์ต่าง ๆ มาให้พ่อลอง
ปลูก สวนเราจึงมีพืชนานาชนิด

นอกจากพวกต้นออติบกับพุทธรักษาแล้วก็ยังมี ต้นกล้วย
ต้นมะพร้าว มะละกอ ขวนชม ต้นเข้ม ว่านหางจระเข้ ลิ้นมังกร
บอนไซ และอีกเยอะแยะมากมาย จนจำชื่อไม่หมด ส่วนสวนบ้าน
ป่าแดงกับแปะซุ่นที่ติดกับบ้านเรา เขายื่นโครงไม้เป็นศาลาแล้ว
คลุมตาข่ายสีเขียวไว้ปลูกกล้วยไม้ และมีที่ว่างไว้เลี้ยงนกกรงหัว
จุกตั้งสามสี่ตัว ฉันไม่ค่อยชอบพวกนกกรงหัวจุก พวกมันพูดมาก
เสียงดัง แต่แปะซุ่นคงชอบเพราะเขาคุยกับพวกนกทั้งวัน พวก
มันก็ร้องกรูกรูตอบทั้งวันเหมือนกัน

พ่อมีต้นไม้ดอกไม้ใหม่ เข้ามาปลูกในสวนไม่เคยขาด มีอยู่
กระถางหนึ่งที่พ่อหว่านเป็นพิเศษ มันเป็นดอกไม้สีม่วงปลูกอยู่ใน
กระถางดินเผาสีส้มใบเล็ก พ่อได้มาจากบ้านพ่อกิวที่ทำส้ม

วันที่พ่อเอามันกลับมา พวกต้นไม้ดอกไม้ในสวนพากัน
เงียบบหมด พวกมันคงพากันรอดูว่าเจ้าดอกไม้กระถางใหม่นี้จะ
วางตรงไหน เพราะตำแหน่งที่ได้วาง บอกถึงความสำคัญของ
ต้นไม้แต่ละต้น ปรากฏว่าพ่อเลื่อนกระถางบอนไซออก แล้ววาง
เจ้าดอกไม้ม่วงนี้ไว้แทนที่ ตรงนั้นเป็นแท่นวางที่ทำจากหินแกรนิต
ขัดเป็นเงา เป็นแท่นสำหรับวางไม้ประดับตกแต่งโดยเฉพาะ

ไม่ได้อยู่กลางแดดจ้า แต่จะโดนแดดอ่อน ๆ ทั่ววัน เพราะ
มีทั้งร่มไม้กับชายคาบ้าน คอยปกป้องไม่ให้จุดนั้นโดนแดด โดน
ฝนมากเกินไป คราวนี้ฉันจึงได้หัวเราะพวกต้นไม้คินบ้าง เพราะ
เจ้าดอกม่วงนี้มาใหม่ได้แค่วันเดียวก็กลายเป็นลูกรักประจำสวน

ฉันเรียกมันว่า “เจ้าดอกม่วง”

เพราะฉันไม่รู้ชื่อของมัน ผอเองก็ไม่ใช่ชื่อเหมือนกัน มัน
เป็นดอกไม้ที่ผอให้เคยปลูก ผอก็เคยขอแบ่งมาปลูกไว้เมื่อ
นานมาแล้ว กระจ่างนี้ผอก็ไปขอแบ่งมาอีกที เจ้าดอกไม้สีม่วง
นี้เลี้ยงยากไม่ทนฝน ไม่ทนแดด ดูไม่เข้าพวกกับต้นไม้ ดอกไม้
ต้นอื่นในสวน แล้วยังต้องการเวลาดูแลเอาใจใส่มากกว่าต้นอื่น

ฉันคิดว่าการที่เราไม่รู้จักชื่อ ทำให้มันน่าสนใจมากขึ้น บาง
ครั้งฉันเดินออกไปในสวนหลังบ้าน แค่เพื่อไปนั่งมองมันเฉย ๆ
ตลอดทั้งบ่าย ฉันเฝ้ารอให้เจ้าดอกไม้ค่อย ๆ ดอกนี้ส่งเสียงออก
มาเหมือนต้นไม้อื่นบ้าง แต่มันเงียบสนิท ฉันคิดว่ามันอาจจะพูด
ไม่ได้ แต่ก็ไม่อยากคว่นตัดสินมันนัก จึงเลือกนั่งพิจารณาสังเกต
มันเงียบ ๆ

พอได้นั่งมองมันนานขึ้น ฉันก็เห็นว่ากลีบดอกของมันไม่
ได้มีแค่สีม่วงเพียงอย่างเดียว บนกลีบเล็ก ๆ ของมัน มีเส้นใย
สีขาวกับสีเหลืองอ่อนแทรกเป็นแนวยาวตลอดทั้งกลีบ ดอก
ของมันไม่ได้มีผิวราบเรียบแต่มีขนอ่อน ๆ สีขาวด้วย ฉันคิดว่า
เจ้าดอกไม้คงพูดไม่เก่ง แต่เก่งเรื่องสะกดจิตคน เพราะยิ่ง
ได้ใช้เวลาอยู่กับมันฉันก็ยิ่งอยากรู้จักมันมากขึ้น เหมือนเราได้
เริ่มเป็นเพื่อนกันแล้วค่อย ๆ สนิทกันทีละนิด

วันต่อมาฉันก็ชอบมานั่งดูมันนาน ๆ อีก จนแปะซุ่นไปบอก
พ่อว่าฉันเริ่มทำตัวแปลก ๆ ไปนั่งเฝ้าต้นไม้ดอกไม้อยู่ได้ทั้งวัน แต่
ฉันไม่คิดว่าตัวเองแปลกตรงไหน แปะซุ่นก็ไม่ต่างกันนี้ ที่แปะยัง
นั่งเฝ้านกกรงหัวจุกได้ทั้งวันเหมือนกัน ฉันไม่เห็นจะเอาไปฟ้อง
ป้าแดงเลย ฉันคิดว่าพวกผู้ใหญ่ชอบเป็นแบบนี้ คือชอบจับผิด
เด็ก ๆ ทั้งที่พวกเราไม่ได้ทำอะไรผิดแปลกไปกว่าพวกคนที่โตแล้ว
ครูที่โรงเรียนก็เหมือนกัน ทั้งชอบจับผิดและคิดว่าตัวเองรู้ทุก
อย่าง พวกเขาไม่ยอมฟังเพราะคิดว่าเด็กอย่างเราไม่รู้เรื่องอะไร
เลย ฉันไม่ชอบเวลาที่ใครทำที่เหมือนรู้จักต้นไม้ดอกไม้ในสวนของ
พ่อดีกว่าฉัน ทั้ง ๆ ที่ความจริงพวกเขาอาจไม่รู้อะไรเลยก็ได้

พวกเขาไม่รู้ว่าพวกต้นไม้คุยกันยังไง ไม่รู้ว่าพวกมันชอบ
หรือไม่ชอบอะไร ไม่รู้ว่าเวลาที่ต้นไม้ไม่สบายมันจะเปลี่ยนสีและ
ไม่ร่าเริงเหมือนเดิม สิ่งเดียวที่พวกเขาพอจะรู้ คือรู้ชื่อของพวก
มัน แต่นั่นนะไม่เพียงพอหรอกจริงไหม ที่จะบอกว่าเรารู้จักอะไร
สักสิ่งหนึ่งนะ บางทีฉันก็ไม่เข้าใจว่าทำไม พวกเขาถึงไม่ใส่ใจจะ
ทำความรู้จักกับด้านอื่น ๆ ของพวกมันบ้าง

หลังจากวันที่แปะชุ่นเอาเรื่องฉันนั่งเฝ้าเจ้าดอกม่วงไปฟุ้ง
ผ่อคงคิดว่าฉันชอบปลูกต้นไม้เหมือนกัน จึงหากระถางพลาสติก
กับต้นไม้เล็ก ๆ มาให้ฉันลองปลูก แต่ฉันไม่ได้ชอบปลูกต้นไม้
แค่ชอบมองดูมันเฉย ๆ ชอบรู้จักพวกมัน ในสวนหลังบ้านจึงมี
ต้นไม้ที่ฉันปลูกเองอยู่แค่กระถางเดียว

ฉันตั้งมันไว้ใกล้ ๆ กับกระถางเจ้าดอกสีม่วง ต้นนี้ผ่อให้
ฉันคอยรดน้ำมันเอง สองสามวันแรกมันก็ดูสบายดี แต่หลังจาก
นั้นอาการเริ่มน่าเป็นห่วง มันไม่สบายหนัก คอตกไม่สดใสเลย
สักนิด ฉันรู้เลยว่าเจ้าต้นไม้จิ๋วของฉันใกล้จะตายแล้วแน่ ๆ

จึงรีบอุ้มมันไปให้พ่อรักษา ถ้าเจ้าจิ้งนี่ตายขึ้นมาฉันจะรู้สึก
ผิดมาก พ่อบอกว่าฉันรดน้ำให้มันเยอะเกินไป ต้นไม้ยังเล็กอยู่ไม่
ควรรดน้ำจนชุ่มชื้นขนาดนี้ พ่อต้องขุดดินใหม่มาเปลี่ยนให้มัน
และพ่อบอกว่าต้องดูไปก่อน อย่าเพิ่งไปรบกวนว้ายกับมันเยอะ ฉัน
เสียใจว่าน่าจะทำความรู้จักมันให้ดีกว่านี้ โชคดีที่มันไม่ตาย ต่อ
มาฉันระวังมากขึ้นตอนรดน้ำให้มัน คือรดแบบรินให้นิดเดียวตาม
ที่พ่อบอก “ต้นเล็กให้รดแค่นิดเดียว”

ในบรรดาต้นไม้ดอกไม้ทั้งหมดในสวน ฉันรักเจ้าดอกม่วง
ที่สุด ถึงมันจะอ่อนแอ ต้องคอยดูแลจุกจิกเยอะแยะกว่าต้นไม้อื่น
คงเป็นเพราะว่ามันไม่ได้อยู่กับพวกเราในสวนนี้มาตั้งแต่แรก ฉัน
จึงฟังมันไม่เข้าใจ ไม่เคยได้ยินเสียงของมัน แต่ถึงอย่างนั้นฉันก็
พอจะดูมันออก วันไหนที่มันเศร้ากลีบน้อย ๆ ของมันจะหุบลง
เหมือนหมดแรง วันไหนที่เจ้าม่วงมีความสุขมันจะสีม่วงสดเข้มขึ้น
กว่าปกติ มันมีความสุขมากตอนแมลงเต่าทองตัวเล็กกับผีเสื้อสี
ขาวบินมาหามัน ฉันคิดว่าเจ้าดอกม่วงก็คงพยายามจะคุยกับฉัน
คงกำลังพูด กำลังร้องเพลงตามภาษาของมัน ถ้าอยากเข้าใจมัน
มากกว่านี้ ฉันก็ต้องให้เวลากับมันเพิ่ม เพราะแบบนี้ถึงแม้ไม่รู้
จักชื่อ แต่มันก็เป็นดอกไม้ที่ฉันรู้จักดีที่สุดที่สุดในสวนกว้างขวางข้าง
บ้านแห่งนี้

กลุ่มดาวนายพรานกับหลุมดำ

ฉันเคยไม่ชอบโรงเรียน คิดว่าน่าเบื่อเพราะคุยกับใครก็ไม่ค่อยรู้เรื่อง ตั้งแต่เรียนอนุบาลจนขึ้นชั้นประถมศึกษาตอนต้น ฉันมีคุณครูที่ชอบอยู่แค่ไม่กี่คน และพอจะมีเพื่อนที่เล่นด้วยกันสามสี่คน แต่อยู่โรงเรียนไม่สนุกเหมือนอยู่บ้าน ที่บ้านฉันไม่ต้องพยายามมากมายให้คนเข้าใจสิ่งที่พูด พ่อเป็นคนที่เข้าใจฉันมากสุดในโลก อีกคนคือพ่อของฉัน ฉันจำไม่ได้ว่าตอนเด็ก ๆ พ่อมาหาบ่อยแค่ไหน แต่พอขึ้นชั้นประถมต้นพ่อก็ขับรถจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีมาหาแทบทุกเดือน ขับมาถึงบ้านก็เย็นวันศุกร์แล้วขับกลับเข้าวันอาทิตย์ พ่อว่าตอนนี้มีรถยนต์แล้วต้องใช้ขับไปโน่นมานี่ให้คุ้ม จอดไว้เฉย ๆ มันจะขึ้นสนิม

ยามที่ไม่ได้มาหาพ่อชอบโทรศัพท์มา แล้วเราก็จะคุยภาษา
ลิงกัน ทุกครั้งที่โทรมาพอฉันกดรับโทรศัพท์ปั๊บพ่อก็จะพูดว่า

“เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก”

ฉันก็จะตอบไปว่า “เจี้ยก เจี้ยก เจี้ยก”

เราพูดคุยแบบนั้นสลับกันไปมา ฉันชอบคุยภาษาลิงแบบ
นี้มากกว่าพูดภาษาปกติ แต่พ่อจะไม่ค่อยชอบนัก เพราะฉันโดน
ดุทุกครั้ง พ่อมักจะบ่นว่าพ่อโทรมาทำไมไม่พูดคุยให้ดี ๆ ทำแบบ
นี้คุยไม่รู้เรื่อง บางทีก็บ่นลามไปถึงพ่อด้วยว่า ‘เพราะเอาแต่ชวน
ลูกมันแหลงพันนี่นิ ลูกมันเลยแหลงกับใครไม่รู้เรื่อง’

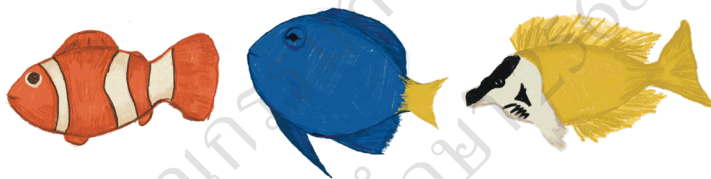
ฉันว่าไม่เห็นจะจริง ใครจะไปรู้คุยกันแบบเจี้ยกเจี้ยก อาจ
เข้าใจกันมากกว่าก็ได้ ดูอย่างครูที่โรงเรียนสิ ขนาดฉันพยายาม
พูดด้วย ครูยังไม่เห็นจะเข้าใจอะไรเลย แต่เวลาพ่อบ่นฉันไม่ค่อย
อยากเถียง เพราะเดี๋ยวถูกบ่นหนักกว่าเดิม ยิ่งถ้าเผลอพูดแทรก
ตอนที่พ่อกำลังบ่น ๆ อยู่นะ เหมือนไปจุดชนวนระเบิดให้ลูกลาม
บานปลาย จากที่ถูกบ่นเรื่องเดียวจะกลายเป็นถูกบ่นยี่สิบเรื่อง
สมองคนแก่ประมวลผลเร็วข้อผิดพลาดคดีต่าง ๆ ของพวก
เราขึ้นมาได้เร็วมาก จนตอบอะไรไม่ทัน

ที่พ่อไม่ชอบให้ฉันพูดภาษาเจี๊ยก อาจเป็นเพราะฉันพูดภาษาจีนไม่ได้สักที แถมตอนนี้ยังมาจำวิธีพูดแบบลิงอีก พ่อคงกลัวว่าจะพลอยพูดภาษาไทยไม่รู้เรื่องไปด้วย ฉันคิดว่าพ่อกลัวฉันจะโตมาไม่ฉลาด จึงคิดหาวิธีต่าง ๆ นานามาสอนให้ฉันลองทำสิ่งต่าง ๆ ให้ได้

สำหรับพ่อ ถ้าเรียนที่โรงเรียนไม่รู้เรื่องก็จะสอนด้วยตัวตัวเองจากความรู้ทุกอย่างที่มี สิ่งไหนที่พ่อทำไม่ได้ก็จะให้อาจ๊ออาแปะแถวบ้านช่วยสอนแทน บางทีก็ให้เด็กที่โตกว่ามาหัดมาสอนให้ อย่างพวกการสอนทำการบ้าน การป้อนจักรยาน การเล่นตีเบต หรือการเล่นอะไรง่าย ๆ ด้วยกันหลังกลับจากโรงเรียน พวกเราเด็ก ๆ จะไปเล่นกันในสวนหลังบ้าน แต่ส่วนใหญ่เราจะไปเล่นกันตรงลานกว้างใกล้บ้านมากกว่า

บางทีก็พากันไปเล่นที่ป่าหญ้าในชุมชน มันเป็นที่ที่ผืนหนึ่งของคนในชุมชนเราแหละ เจ้าของไม่ได้ใช้ที่ผืนนี้ทำอะไรมากนักนอกจากปลูกต้นมะละกอสองสามต้น เขาว่าเป็นที่เก้งกำไรเอาไวรอขาย เลยไม่มีสิ่งปลูกสร้างใดในพื้นที่ตรงนี้ มันจึงเป็นที่โล่ง บางทีมีหญ้าขึ้นสูงจนเราเข้าไปเล่นไม่ได้ ต้องรออาแปะเจ้าของที่เขามาตัดหญ้าก่อนจึงจะเข้าไปเล่นได้ เดือนนึงจะตัดแค่ครั้งสองครั้ง แป๊ะเจ้าของที่ไม่ได้ว่าอะไรที่เราเข้าไปเล่นขอแค่ไม่จุดไฟเผาที่แป๊ะก็พอ

หลังเลิกเรียนฉันและเด็กคนอื่น ๆ ในชุมชนจะออกไปเล่น แถวบ้านกันพักหนึ่ง หลังจากนั้นพวกเด็กโตจึงค่อยขี่จักรยานไปที่สวนสาธารณะของชุมชนที่อยู่ติดริมแม่น้ำ ซึ่งอยู่ถัดจากแพปลา กับท่าแพขนานยนต์ไปนิดหน่อย เวลาพวกเด็กที่โตกว่าพากันไป ฉันไม่ได้ไปด้วยเพราะยังขี่จักรยานสองล้อไม่เป็นเลยต้องกลับบ้าน ส่วนโกก็ไปเล่นข้างนอกบ้านกับเพื่อนผู้ชายของเขากลับมาอีกทีตอนหกโมงเย็น เพื่อกินข้าวพร้อมกัน

ระหว่างรอพ่อจะเปิดสารคดีให้ดู ฉันชอบเพราะมีต้นไม้กับดอกไม้ แล้วยังมีหลายอย่างที่ฉันไม่เคยเห็น เช่น พวกสัตว์ อย่าง อีปโปโปเตมัส ลิงโต พังพอน พ่อเองก็ชอบดูเหมือนกัน ที่พวกเราชอบกันมากที่สุดเป็นตอนเกี่ยวกับทะเลลึก ฉันชอบปลากระเบน แมงกะพรุน โลมา แต่พ่อชอบพวกคูปูพวกปลาน้ำลึกสีสวย ๆ อย่างปลาการ์ตูนสีส้มสดใสมีลายสีขาวเป็นทาง ปลาแดมเซลสีน้ำเงินหางเหลือง ปลาฟ็อกเฟลสีเหลืองปากแหลมเป็นต้น

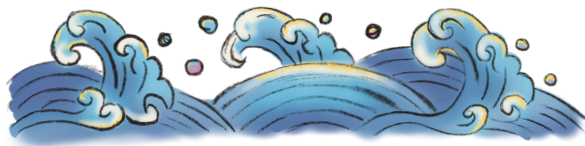

สารคดีอีกแนวที่ฉันชอบคือเรื่องเกี่ยวกับอวกาศ เวลาได้ดูฉันจะมีสมาธินั่งจ้องมองจนลืมหัว นอกจากสารคดีแล้วตอนกินข้าว พ่อชอบเล่าเรื่องต่าง ๆ อาทิเช่นเรื่องราวความหลังสมัยวันวาน เรื่องแปลก ๆ ที่พ่อเคยเจอ ไปจนถึงเรื่องสรรพเพเหระทั่วไปให้ฟัง

พอก่อนนอนพ่อก็ให้พวกเราอ่านหนังสือ โกกับเจี๊จะไปนั่งอ่านที่หน้าบ้าน ส่วนฉันพ่อบังคับให้นั่งอ่านหลังบ้านกับพ่อ เพราะหน้าบ้านทั้งติดถนน ทั้งคนเดินไปมา เด็กก็วิ่งเล่นกันเจียวจ้าว กลัวว่าฉันจะไปนั่งเล่นไม่ยอมอ่านหนังสือ บางครั้งพ่อก็ให้ฉันอ่านหนังสือเสียงดัง ๆ ให้ฟัง

หนังสือของพ่อที่เอามาให้ฉันอ่าน เป็นหนังสือเนื้อนิทาน ธรรมมมีคติสอนใจ ไปจนถึงหนังสือภาพสำหรับสะสมอย่างเช่น เรื่องคุณทองแดง หรือเรื่องพระมหาชนกฉบับรวมภาพประกอบจากศิลปินไทยเช่นอาจารย์เฉลิมชัย โฆษิตพิพัฒน์ อาจารย์จินดา เปี่ยมศิริ อาจารย์ธีระวัฒน์ คະนะมะเป็นต้น พ่อชอบสะสมหนังสือเก็บไว้ในกล่องอย่างดีเวลาที่เอาให้อ่านก็มองแล้วมองอีกว่าฉันไม่ได้เปิดปิดหนังสือรุนแรงเกินไป

ที่แรกฉันไม่คิดว่าการปีจักรยานสองล้อได้จะสำคัญ
มากมายนักจึงไม่นึกหัด ปีเป็นแค่จักรยานสี่ล้อสำหรับเด็กเป็น
กิจงพอแล้ว จนกระทั่งได้เห็นเด็กคนอื่นเ้าบ้านพากันปีจักรยาน
สองล้อเป็นกันหมด จึงรู้สึกเหมือนโดนทิ้ง

ยี่งวันเสาร์อาทิตย์ฉันยี่งเหงา เพราะเพื่อนคนอื่นชวนกันปี
จักรยานไปเล่น ไปเที่ยวกันไกลบ้าน แต่ฉันไปได้แค่ละแวกบ้าน
แถวบ้านเราพอไม่มีเด็ก ๆ ก็เหลือแต่คนที่โตแล้ว ฉันสังเกตว่า
คนชราอายุมากชอบนอนกลางวัน พอบ่ายละก็ทุกคนนอนหลับ
กันหมด จนฉันต้องปีจักรยานสี่ล้อของตัวเอง ไปเล่นกับเจ้าลำลี
ที่บ้านของแปะยี่งซึ่งอยู่ห่างจากบ้านของฉันไปแค่หลังเดียว ลำลี
เป็นหมาสีขาวยาวเยอะที่ฉันเห็นมันมาตั้งแต่จำความได้ มันโตก
ว่าฉันและโต กว่าโกกับเจ็ดด้วย

ปกติฉันกลัวหมาแต่ฉันไม่กลัวลำลี เพราะมันนิสัยดีไม่เห่า
แค่ชอบเดินตามคน บ้านแปะยี่งปลูกต้นไม้หอม ๆ มีม้านั่งหิน
อ่อนวางรอบโ้ตะกลม ตั้งอยู่กลางลานหน้าบ้าน บนโ้ตะนั้นมียู
ทรานซิสเตอร์สีเขียวเข้มวางไว้เสมอ เพลงจีนเสียงดังลั่นก้องที่
พวกเราได้ยินทะลุผ่านผนังบ้านไปห้าบ้านสิบบ้าน ก็มาจากวิทยุ
เครื่องนี้เอง ผ่อบอกว่าวิทยุเครื่องนี้แปะเปิดข่าว เปิดเพลงให้
คนละแวกนี้ฟังตั้งแต่สมัยบ้านเรายังไม่มีโทรทัศน์

ตอนเช้าแปะยังจะเปิดฟังข่าว พอตกบ่ายเปลี่ยนไปเป็นเปิดเพลงจากตลับเทปเก่าซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นเพลงเดิม ๆ ที่เปิดวนซ้ำอยู่ไม่กี่เพลงโดยเฉพาะเพลงของเต๋อ ลีจวิน ที่อาแปะชอบเป็นพิเศษถึงขั้นมีอัลบั้มรวมเพลงฮิตของนักร้องคนนี้ เพลงอย่าง ไค ใจ ชุน เฟิง ลีและเถียนมีมี จึงมักเปิดวนซ้ำอยู่อย่างนั้น

แปะยังชอบนั่งอยู่ไม่ไกลจากวิทยุ บางวันแปะจะยกเก้าอี้ไม้แบบเอนพนักฟังได้ออกมาวางข้างหมุ่โต๊ะหินอ่อน บางวันก็จะเอาเก้าอี้พลาสติกมาตั้ง แล้วนั่งทอดขาชิดไปบนม้านั่งหินอ่อนพอนั่งสบายได้ที่แล้วแปะก็จะเอาหนังสือมากางเปิดทำที่เป็นว่าอ่านหนังสือ แต่ส่วนมากแปะยังจะหลับ เพราะฉันเห็นหนังสือปิดหน้าอาแปะแถมยังกรนเสียงดังด้วย บางทีแปะหักท่ายพูดคุยกับฉันอยู่ดี ๆ ก็หลับเฉยเลย

แปะยังหลับตลอดบ่าย ตื่นมาอีกทีก็ได้เวลาออกไปขี่จักรยานออกกำลังกายตอนเย็น เพราะหลับไปตลอดทั้งบ่าย ตื่นมาอีกทีก็ตอนเย็นเลยมีแรง แถมตอนกลางคืนแปะไม่่วงอีกต่างหากพอพระอาทิตย์ตก ไฟเริ่มมีดก็ได้เวลาที่แปะเริ่มส่องดูดาว

บ้านพวกเราใกล้กันมาก แถมหลานของแปะอย่างน้อง
ตรังก็เป็นเด็กรุ่นราวคราวเดียวกันฉันจึงไปเล่นที่บ้านแปะอยู่
บ่อยครั้ง บางทีเดหลี่ลูกชายของแปะ พ่อของน้องตรังก็เปิดหนังสือ
หรือการ์ตูนสำหรับเด็กให้พวกเราเหล่าเด็ก ๆ บ้านใกล้เรือนเคียง
ดูรอบดึกในวันเสาร์ อาทิตย์เช่นแฮร์รี่ พ็อตเตอร์ โครอลไลน์กับ
โลกมิติพิศวง อี.ที. เพื่อนรัก เป็นต้น บางครั้งทั้งฉันและโกนหน้
เจเจแพรวก็นอนค้างกันที่บ้านของเดหลี่ด้วย

พ่อจึงไม่ว่าอะไร เมื่อฉันอยู่เล่นส่องดาวกับแปะ แปะยังเคยบอกว่าคนสมัยก่อนก็ทำแบบนี้ รู้จักมองดาวเหนือแค่ดวงเดียวก็พาเรือจากเมืองจีนมาถึงภาคใต้ที่จังหวัดตรังนี้ได้ แต่ฉันไม่ได้จะพาเรือไปไหนสักหน่อยทำไมต้องให้หาด้วยละ ฉันว่าไม่เกี่ยวกับเรื่องเดินทางหรอก แปะยังชอบที่ได้สอนมากกว่า ต่อให้ฉันหาดาวเหนือเจอไหม หรือตอบคำถามอะไรได้หรือไม่ แปะก็ยังชอบเล่าโน่นเล่านี้ให้ฟังอยู่ดี พอฉันหาดาวเหนือไม่เจอ แปะก็เปลี่ยนเป็นให้หากลุ่มดาวนายพรานแทน ดาวกลุ่มนี้หาง่ายฉัน

ตอนแรกต้องส่องหาเข็มขัดนายพรานให้เจอก่อน มันหา
ง่ายที่สุด เพราะเป็นกลุ่มดาวสุกสว่าง ที่เรียงรายชิดติดกันเป็น
เส้นตรงกันสามดวง มีดาวด้านล่างสองดวง เปรียบเป็นขาทั้งสอง
ข้างของนายพราน ส่วนด้านบนเข็มขัด มีสามดวงเป็นหัวกับไหล่
โดยดาวสองดวง อยู่ในระนาบเดียวกันและดวงตรงกลางจะสูง
ขึ้นไปเล็กน้อย จะลองจินตนาการว่าดาวสามดวงนี้เรียกกันเป็น
รูปสามเหลี่ยมก็ได้

ถ้าหาเจอครบหมดนี้แล้วให้ไล่ดูไปอีก ในระนาบหัวไหล่
ของนายพราน ดาวที่สว่างที่สุดคือดวงใหญ่ที่ชื่อเบลลาทริกซ์
จินตนาการว่ากำลังลากเส้นตรงออกมาจากดาวดวงนี้จะเจอดาว
ส่องสว่างอีกดวงหนึ่งที่ใกล้กันและมีดาวดวงเล็ก ๆ เลียงเป็นเส้น
โค้งลงมา ฉันท้าไม่ได้ว่าธนูมีดาวเรียงกันรวมถึงดวงก็เลยต้องถาม
แปะ ที่พอจะจดจำได้คือหัวของนายพรานสามารถนำทางเราไป
ยังดาวเหนือได้

เมื่อลากขึ้นไปจากส่วนหัวนายพราน จะไปเจอกับดาวอีก
ดวง อันเป็นตำแหน่งของดาวเมฮิสซา จะเจอกลุ่มราศีพฤษภ
และเราก็ใช้มันหากกลุ่มดาวกระบวยใหญ่เพราะปลายของดาว
กระบวยจะชี้ไปยังตำแหน่งของดาวเหนือนั่นเอง

เรื่องยากคือดวงดาวขยับย้ายเปลี่ยนตำแหน่งไปตลอดทั้งคืน เราต้องคอยมองหาตำแหน่งมันอยู่เรื่อย แต่โชคดีที่ดาวทุกดวงบนท้องฟ้าเป็นเพื่อนกันหมด ขอแค่เรารู้ว่ากำลังมองหาดาวอะไรเป็นพิเศษ แล้วดาวทุกดวงบนฟ้าก็จะพร้อมกันบอกทิศทางที่ถูกต้องให้เรา เพราะดาวทุกดวงคอยบอกตำแหน่งของกันละกัน ถ้าเราไล่สายตามองตามดาวฤกษ์สักดวงไปเรื่อย ๆ ก็อาจพบดาวเหนือได้ในที่สุด

ดาวเหนือเป็นดาวที่จะอยู่ตรงนั้นในตำแหน่งของมันเสมอ มันเป็นหนึ่งในดาวฤกษ์ไม่กี่ดวงบนฟ้าที่ไม่เปลี่ยนตำแหน่งตลอดทั้งคืน นักเดินทางจึงใช้มันเป็นดาวนำทางกันเรื่อยมา เมื่อเรารู้ทิศเหนือ เราก็จะรู้ทิศใต้ แล้วก็จะออกเดินทางได้

การออกเดินทางผจญภัยของฉันมาถึงอย่างแท้จริง เมื่อจักรยานสามล้อถูกเปลี่ยนเป็นจักรยานสองล้อในที่สุด พอขี่สองล้อเป็นแล้วสถานที่ทุกแห่งที่เคยรู้สึกว่ายากก็ดูจะอยู่ใกล้กันไปหมด ฉันขี่ไปกลับบ้านกับสวนสาธารณะของชุมชนวันละสามลี้รอบ แหมอยากจะไม่ว่าฉันขี่แบบปล่อยมือจับได้ด้วยนะ เมื่อฉันขี่คล่องแล้วแปะยังก็มาชวนไปเข้าแก๊งจักรยาน ซึ่งมีแปะยัง น้องต๋องหลานของแปะ เดหลี พ่อของน้องต๋อง แล้วก็ฉัน บางทีก็มีเด็กคนอื่นมาร่วมแก๊งด้วย

แต่แก๊งจักรยานของเราไม่เหมือนกับที่เด็ก ๆ ขี่เล่นกันเอง เพราะแปะยังจะนำเราไปอีกทางหนึ่งที่ ซึ่งอยู่คนละทิศทางกับสวนสาธารณะใกล้บ้าน เราขี่ออกมาทางขวามือจากบ้าน ต้องขี่ลัดตามขอบแนวถนนใหญ่ออกไป ฉันต้องให้พ่อหาหมวกกันน็อคมาให้สวมเพื่อความปลอดภัย เราจะขี่ตามหลังกันเป็นแถวตรงไปยาวจนถึงสถานที่ที่เรียกว่า ‘ควนตำหนักจันทร์’

เป็นสวนสาธารณะของเทศบาลเมืองกันตัง ที่ตั้งอยู่บนเนินเขาและเคยถูกใช้เป็นที่พักของเจ้าเมืองและยุทธศาสตร์ทางการทหารมาก่อน เพราะพื้นที่ตรงนี้สูงขึ้นจากบริเวณอื่นจึงทำให้สามารถมองเห็นทัศนียภาพของเมืองกันตังได้ทั้งหมด

หากวันไหนที่ฟ้าเปิด ก็ยังสามารถมองออกไปได้จนถึงบริเวณปากอ่าวต้นแม่น้ำตรัง รวมทั้งบริเวณเกาะที่เรียกกันว่าเกาะลิบงด้วย ซึ่งนับว่าเป็นเกาะสำคัญทั้งการค้าและการทหาร บริเวณนั้นเรียกว่าด่านทะเล เป็นหน้าด่านทางฝั่งอันดามันของไทยด่านแรกที่อยู่ถัดจากเกาะปีนังของมาเลเซีย อำเภอกันตังเป็นหน้าด่านอีกส่วนหนึ่งที่เรียกด่านบกเป็นจุดที่ใช้พักสินค้าและพักเรือเดินสมุทร

เราจะเลี้ยววนรอบควนนี้รอบสองรอบแล้วค่อยขี่เข้าไปในสวน การขี่จักรยานรอบควนนี้เหนื่อยแสนเหนื่อย ยิ่งตรงถนนด้านหลังควนยิ่งเหนื่อยใหญ่ เพราะเป็นเนินโค้งสูงต้องออกแรงเยอะ แลผมรอบข้างเป็นป่าสวนยาง มีหมาจรจัดครอบครัวหนึ่งครอบครองเป็นเจ้าของ

พวกมันใจดีไม่เหมือนไอ้ลำไยหมาแถวบ้านฉันอีกตัวที่นิสัยไม่ดีเลย มันรู้จักฉันมาตั้งแต่ตอนตัวเล็กกว่ามัน จนตอนนี้ตัวฉันโตกว่ามันแล้วมันก็ยังไม่เคยหยุดเห่าฉันเลยสักวัน

ทุกครั้งที่เดินผ่าน มันทำท่าเหมือนจะกัดฉันให้ได้ทุกรอบ ฉันคิดว่ามันกล้าทำแบบนั้นเพราะมันรู้ว่าฉันกลัวก็เลยยิ่งได้ใจ แต่พวกหมาจรจัดหลังควนไม่เคยเห่าหรือแยกเขี้ยวใส่พวกเราเลย บางครั้งพวกมันเดินกระดิกหางเชื่อง ๆ เข้ามาขออาหารกิน บางทีแปะยังก็เอาเศษข้าวเศษอาหารใส่ถุงมาให้พวกมันด้วย พวกมันน่ารักมากโดยเฉพาะลูกหมาตัวเล็ก ๆ เดหลีเคยเก็บไปเลี้ยงสองตัว ให้มันเฝ้าสวนของเดที่ท่าส้ม

แก๊งของเราชอบพักผ่อนกับพวกหมาจรให้พอหายเหนื่อยแล้วค่อยขี่ต่อให้ครบรอบ จากนั้นจึงเข้าไปในควนดำหนักจันทร์ แม้ที่นี่ก็เป็นสวนสาธารณะแต่ไม่เหมือนสวนสาธารณะที่ใกล้บ้านเรา ที่นี่ใหญ่โตกว้างขวางกว่ามาก

มีถนนกว้างวุ่นสูงชันขึ้นไปแล้วมีสระน้ำใหญ่อยู่ตรงกลาง
ให้ไปนั่งเล่นให้อาหารปลาได้ และมีบันไดสูงมากให้ปีนขึ้นไปบน
ยอดควนได้ เมื่อขึ้นไปบนยอดแล้วมองลงมา ทุกอย่างจะดูเล็ก
กระจิวหิว แต่ที่ควนตำหนักจันทร์ไม่ได้มีแค่ต้นไม้กับสระปลา
เท่านั้น พื้นดินใต้เนินเขานั้นยังมีความลับซ่อนอยู่...

มันมีอุโมงค์อยู่ใต้พื้นดิน ที่ถูกขุดขึ้นด้วยพวกทหารญี่ปุ่น
ขุดไว้เป็นทางเชื่อมกัน กระจายไปทั่วควน ถ้าเรากระโดดขึ้นลงบน
พื้นเนิน แล้วได้ยินเสียงสะท้อนจากพื้นดังก้องแปลกไป แสดง
ว่าเรากำลังยืนอยู่บนอุโมงค์ขุดนั้น

แปะยังบอกว่าสมัยก่อนเขารบกันที่นี่ มีคนตายเยอะก็
เลยฝัง ฉันท้าจริงเพราะที่นี้ถึงจะมีต้นไม้ดอกไม้ร่มรื่น มีสระน้ำ
เย็นและปลาสวย ๆ แต่บรรยากาศดูวังเวงลึกซึ้งมาก โดยเฉพาะ
ตรงใกล้ปากทางเข้าอุโมงค์ บนควนตำหนักจันทร์มีปากทางเข้า
อุโมงค์ได้สองสามแห่ง แต่เปิดให้คนเข้าไปได้จริงแค่ทางเดียว
บางครั้งก็ปิดไม่ให้เข้าไปเลย

ฉันเคยเข้าไปในอุโมงค์นี้แค่ครั้งเดียวและเดินเข้าไปไม่
ลึกมากนัก ฉันก็กลัวพูดเต็มปากเลยว่าไม่ชอบมันเลยสักนิด

อุโมงค์นั้นกว้างกว่าขนาดตัวฉันในวัยประถมต้นแค่นี้
เดียว มีทั้งกลิ่นอับกลิ่นฉุน ปนเปกันจนอึดอัดเวียนหัว แสงสว่าง
จากภายนอกหรือแสงไฟฟ้าก็ไม่มี ตอนที่แก๊งจักรยานของเราวน
กันเดินเข้าไป จึงหยุดอยู่แค่บริเวณที่แสงอาทิตย์พอจะส่องถึง
ไม่เดินลึกเข้าไปไกลกว่านั้น ฉันจำได้ว่าข้างในนั้นทั้งหนาว ทั้งมืด
ทั้งคับแคบจนหายใจไม่ออก แล้วจู่ ๆ ฉันก็ได้ยินเสียงกึกกักดัง
ออกมาจากบริเวณด้านในที่มีมืดมิด มันอาจจะจะเป็นเสียงหนู เสียง
ก้อนหินหรืออาจจะจะเป็นเสียงผีก็ได้

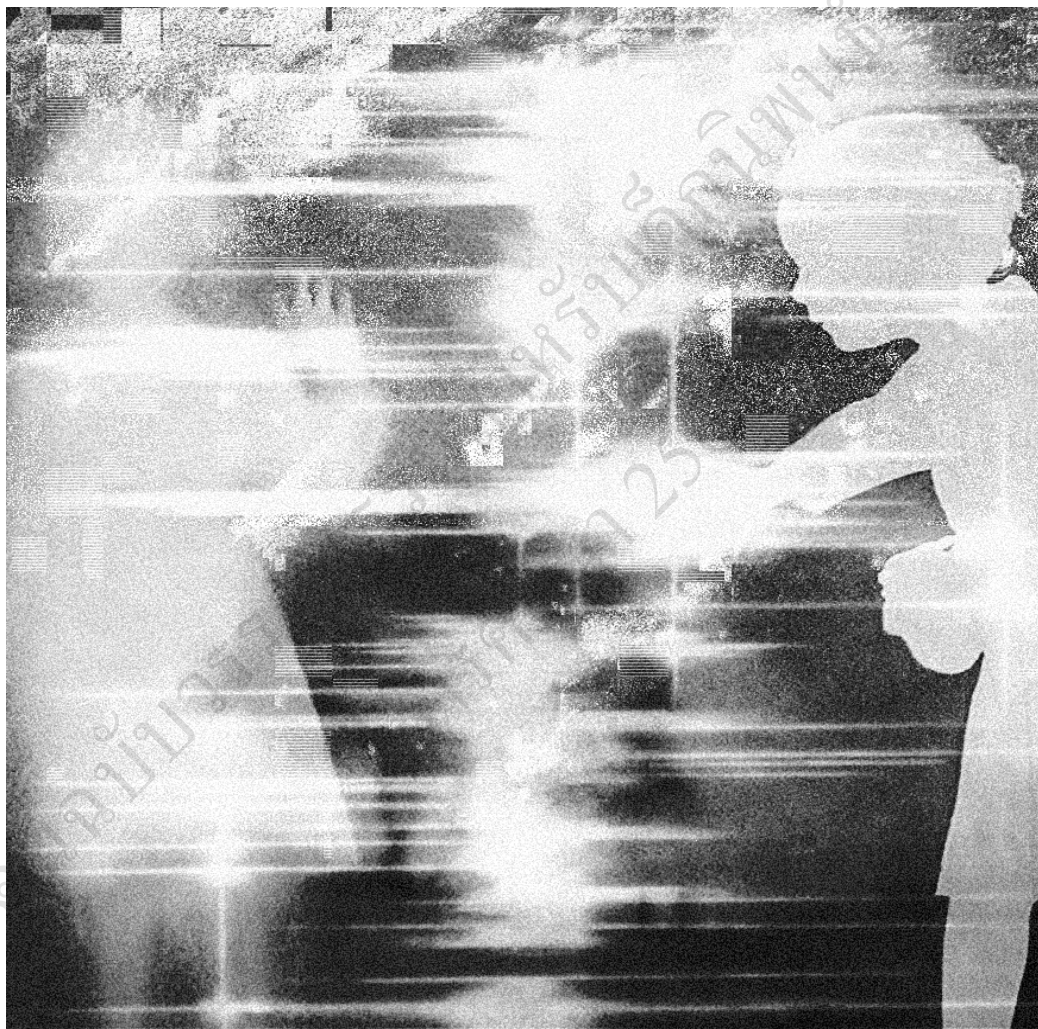
เมื่อฉันเล่าให้แม่ยังกับเดหลีฟง สองคนนั้นบอกว่า เป็น
เสียงผีแน่นอน เพราะในอุโมงค์นี้เคยมีคนตายอยู่ข้างใน ไม่เชื่อ
ให้กลับไปถามพ่อดู คนแถวชุมชนเราเขารู้กันหมด เดหลีฟบอกว่า
ฉันโดนผีหลอกแล้ว ฉันเลยยิ่งกลัวอุโมงค์นี้เข้าไปใหญ่ แค่ให้เดิน
เฉียดไปใกล้ปากทางเข้าฉันไม่อยากเข้าใกล้ ยังเข็ดขยาดไปเลย

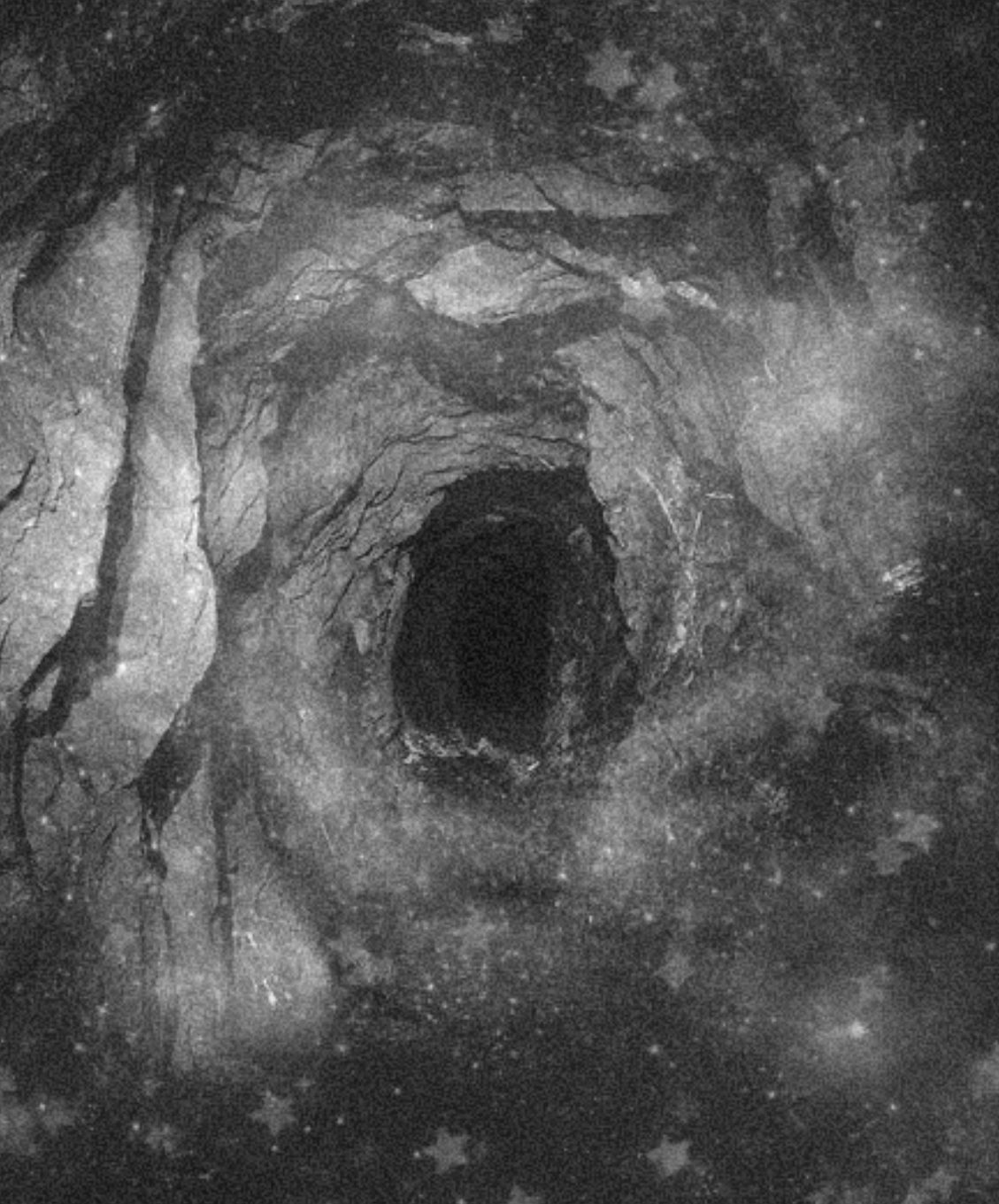
ฉันเคยลองถามพ่อเรื่องผีในอุโมงค์แล้ว แต่เรื่องที่พ่อเล่า
ไม่เหมือนของแม่ยัง พ่อบอกว่าตอนนั้นพ่อยังเป็นเด็กเล็ก เด็ก
กว่าฉันในวัยประถมตอนนี้อีก จะรู้ได้ยังไงที่ริมแม่น้ำฝั่งนี้เกิด
อะไรขึ้นบ้าง

ถ้าให้นึกทบทวนก็พอจะจำได้แค่เคยได้ยินเครื่องบินดังสนั่น
ก้อง แล้วมันชอบบินมาตอนฟ้ามืด ตอนที่พวกมันบินมาจะได้ยิน
เสียงดังมาแต่ไกล บ้านไหนก่อไฟทำกับข้าวอยู่ก็ต้องรีบหาน้ำหา
ทรายมาดับไฟเสีย ใครจะจุดเทียนหรือจุดตะเกียงก็ไม่ได้ ถ้าเด็ก
คนไหนร้องก็ต้องรีบหาอะไรมาอุดปากทั้งเด็กเล็ก เด็กโต ต้อง
ทำตัวให้เงียบที่สุดแล้วก็อยู่กันในความมืด ถ้าคนบนเครื่องบิน
มองลงมาเห็นว่ามีแสงไฟอยู่ข้างล่างเขาจะปล่อยระเบิดลงมา

พอบอกว่าฝั่งทำสังหารรวมทั้งชุมชนอื่น ๆ ทางฝั่งซ้ายของ
แม่น้ำโขงคดีที่สมัยก่อนเมืองยังไม่เจริญเท่าฝั่งชุมชนตลาด เลยไม่
ค่อยโดนทำลาย พวกเครื่องบิน มันบินผ่านมาฝั่งควนนี้กันหมด
แต่ถึงบ้านจะอยู่ห่างจากจุดนี้ไปไกล ผอ.ก็ยังได้เสียงระเบิดลงดัง
ก้องกัมปนาทปานฟ้าถล่ม

ฉันไม่เข้าใจว่าคนเราทิ้งระเบิดใส่กันทำไม เด็กอย่างเรา
เวลาเล่นกันรุนแรง หรือแกล้งกันจนมีใครร้องไห้ก็就会被ดูและถูก
ห้าม แล้วทำไมพอผู้ใหญ่ทำร้ายกันรุนแรงจึงไม่ถูกใครดูใคร
ห้ามบ้าง ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมหมู่บ้านอันสงบสุขของเราจึงเคย
เผชิญอะไรแบบนี้และไม่ชอบเลยที่รู้ว่ามีคนตายเยอะเยยะ

ฉันว่าอุโมงค์แห่งนี้ช่างไม่ต่างจากหลุมดำที่เคยดูในสารคดี
โทรทัศน์ หลุมดำในอวกาศมันขยายใหญ่ขึ้นตลอดเวลา มันดูด
กลืนดวงดาวสวย ๆ ทุกดวงที่เข้าไปใกล้ มันเขมือบกินกินแสง
สว่างของดวงดาวจนสูญสิ้น ทำลายร่องรอยการมีอยู่ของดวงดาว
มีแต่ความมืดมิดที่ขยายเติบโต ฉันรู้สึกว่ายูโมงค์ในควอนตัมหนัก
จันทร์ก็เป็นแบบนั้น ความมืดมนวังเวงของมันดูดกลืนความ
สวยงามของสรรพสิ่งรอบข้าง แล้วสำรอกเสียงตะโกนออกมา
ว่าที่นี่เคยมีคนตาย การเดินลึกเข้าไปเรื่อย ๆ ในอุโมงค์ที่ทอด
ยาวเหยียดจนแสงส่องไม่ถึง ก็ไม่ต่างจากการเดินถลาลึกเข้าไป
ในหลุมดำ ถึงจะมีคนบอกว่าเส้นทางในอุโมงค์นี้เชื่อมต่อถึงกัน
หมด แต่ฉันคิดว่าคนที่เคยต้องเดินลึกเข้าไปในนี้คงไม่มีใคร
ได้กลับออกมาจริง ๆ ลักคน...

พอได้รู้เรื่องราวต่าง ๆ เกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้มากขึ้น ทุกครั้งที่ไปี่จักรยาน ฉันมองที่นี้ต่างไปจากเดิม เหมือนว่าฉันได้กลายเป็นนักสำรวจหรือไม่ก็เป็นนักสืบไปแล้ว ไม่ใช่แค่เด็กที่กำลังขี่จักรยานเล่น แต่เป็นผู้มาหาเบาะแสว่าที่นี้ซ่อนความลับอะไรอื่นไว้อีก พอฉันตั้งใจมองรายละเอียดของสถานที่ก็เห็นร่องรอยหลายสิ่งที่ยังหลงเหลืออยู่

พวกมันไม่เคยซ่อนเร้นตัว แต่ก็ไม่เคยตะโกนเรียกความสนใจว่าอยู่ตรงนี้ เราจะเห็นร่องรอยแห่งอดีตก็ต่อเมื่อตัวเรารู้ว่ากำลังมองหาอะไร อย่างฉันเมื่อพยายามแสวงหาร่องรอยของอดีต ทุกครั้งที่ไปี่จักรยานที่นี้ ฉันก็เห็นว่าแถวบ้านเรามีบ้านมีอาคารต่างกันตั้งหลายแบบ บางหลังเก่ามาก บางหลังก็เพิ่งสร้างใหม่ บางหลังทาสีเรียบธรรมดา บางหลังทาสีฉูดฉาดแล้ว ตกแต่งลวดลายต่างไปจากอาคารหลังอื่น คงเหมือนกับคนที่นี้ที่มีหลายแบบ

อย่างฉันกับพ่อเราเป็นคนเชื้อสายจีน ในอำเภอกันตังมีคนจีนอาศัยอยู่เยอะที่สุด พ่อบอกว่าพวกเขาอพยพเรืออพยพกันมาจากเมืองจีน มาขึ้นฝั่งกันที่นี้ตั้งแต่สมัยนานมาแล้ว บางคนก็อพยพมาจากมาเลเซีย เวียดนาม

แล้วก็ก็มีบางคนเป็นอาบังชาวมุสลิม คนเหล่านี้อาศัยอยู่
กันแถวอื่น ไม่ได้อยู่กันตรงชุมชนหน้าตลาดแบบพวกเรา แต่
มัสยิดของพวกเขายู่ใกล้กับศาลเจ้าจีนตรงแถวสวนสาธารณะ
ริมแม่น้ำ ทุกวันตอนเย็นชาวมุสลิมจะเปิดลำโพงเสียงดังลั่นจาก
มัสยิด พูดภาษาอาหรับเรียกคนไปละมาด

เป็นภาษาที่ฉันฟังไม่เข้าใจเพราะไม่เคยเข้ามัสยิด แต่ฉัน
เคยเข้าโบสถ์คริสต์นิกายโปรเตสแตนท์กับเด็กชาวคริสต์แถวบ้าน

ถ้าวันอาทิตย์ไหนตื่นเช้า พวกเราจะขี่จักรยานไปเล่นที่
โบสถ์โปรเตสแตนท์แล้วเล่นอยู่ที่นั่นกันจนเที่ยงจึงค่อยกลับบ้าน
บางวันพี่ผู้ดูแลโบสถ์ใจดีก็จะขับรถกระบะไปส่ง เขาเอาจักรยาน
ของพวกเราขึ้นหลังกระบะแล้วให้พวกเราไปนั่งเบียดกันที่เบาะ
หลัง พี่เขาจะไปส่งเด็กที่บ้านอยู่ใกล้ที่สุดก่อน แล้วขับวนไปส่ง
พวกเราที่บ้านอยู่ใกล้ ก็เลยเหมือนได้นั่งรถเที่ยว

บางทีพี่ก็แวะซื้อขนมเค้กแถวบ้านเราให้กินก่อนกลับ เป็น
เค้กไข่มีรูปกลมตรงกลาง เนื้อแน่น ๆ ฉันชอบกินกับนมสด ส่วน
พ่อก็ชอบซื้อมาไหว้เจ้าตอนตรุษจีน

นอกจากที่โบสถ์คริสต์แล้ว สถานที่อีกแห่งที่ฉันชอบไป
คือบ้านคอซิมบี๊ เป็นบ้านของพระยารัษฎาเจ้าเมืองตรัง

นอกบ้านทาสีครีม ในบ้านทาสีฟ้าอ่อนบนเขียวสววยละมุน
ละไมมาก ผนังไม้ของบ้านหลังนี้เป็นเพื่อนกับแสงแดดตอนบ่าย
มันยอมให้แสงลอดผ่านลายฉลุไม้ สร้างเงาเป็นรูปดอกไม้จุ่มจิม
น่ารัก ป้าผู้ดูแลบ้านก็ใจดี เขาชอบเลี้ยงขนมฉันทลอดเลย เวลา
มาที่นี่ฉันได้รู้ว่าบ้านก็พูดได้เหมือนกัน

แต่ภาษาที่บ้านพูดไม่เหมือนกับภาษาที่พวกต้นไม้พูด อัน
ที่จริงฉันคิดว่าบ้านเหมือนวิทยุหรือเครื่องบันทึกเสียง เพราะบ้าน
คิดเองไม่ได้ ไม่เหมือนพวกต้นไม้ สิ่งที่บ้านพูดคือสิ่งที่มันจำมา
จากเจ้าของบ้านอีกทีหนึ่ง และมันก็หวงเนื้อหวงตัวมากกว่าพวก
ต้นไม้ เพราะเราต้องสนิทกับบ้านหลังจริง ๆ ก่อน จึงจะได้ยิน
เสียงมัน ฉันคิดว่าป้าคงได้ยินเสียงบ้านนี้ชัดเจนกว่าฉันเพราะ
ทุกครั้งก่อนจะปิดบ้าน ป้าชอบพูดกับบ้านว่า

“วันนี้กลับก่อนนะคะ พรุ่งนี้จะรีบมา”

นอกจากเรื่องขนมอีกเหตุผลที่ทำให้ฉันชอบมาบ้าน
คอซิมบี้ ก็เพราะมาที่นี่เหมือนได้พักผ่อน อยู่ที่บ้านฉันมีเสียงคน
เอะอะเจี๊ยวจำวดังทั้งวัน จะเจียบก็ตอนคำ แล้วพอหัวรุ่งสักตีสี่
ตีห้าคนในบ้านเริ่มก็ตื่นกันอีกแล้ว ฝ่อออกไปตลาดตั้งแต่ฟ้ายังไม่
สว่าง กลับบ้านมาเตรียมของขายคนเดียวสักพัก แล้วก็เรียก
เราสามคนให้ลุกขึ้นมาช่วยจัดร้าน

บางครั้งฝ่อใช้ให้โกเดินไปซื้อเส้นขนมจากร้านฝ่อห
ยู เพราะเป็นเส้นขนมจีนที่ฝ่อหยูทำเองและร้านเราใช้มาตลอด
ไม่เคยเปลี่ยน บางครั้งถ้าไม่ใช่โกก็ต้องเป็นฉันที่เดินไปซื้อ ฉันไม่
ชอบเพราะต้องเดินข้ามถนนไปอีกฝั่ง ปากซอยบ้านฝ่อหยูมีบ้าน
หลังหนึ่งที่เลี้ยงหมาสีดำตัวใหญ่ไว้ มันน่ากลัวยิ่งกว่าไอล่าโยอีก

มันจะนั่งจมอยู่ในความมืดหลังรั้วประตูเหล็กคอยเฝ้ามอง
คนเดินผ่านไปมาตลอดโครงเหล็ก ถ้ามีใครเดินผ่านมันจะเห่าเสียง
ดังสนั่นลั่นไปทั้งซอย แถมพยายามตะกุกตะก่ายรั้วเหมือนจะออก
จากบ้านให้ได้ มันจะวิ่งวนกระโจนกระโดดตะครุบประตู จนประตู
รั้วเหล็กที่กั้นข้างมันสิ้นสะท้อนกระทบกราว ๆ เหมือนรั้วจะถล่ม

ยิ่งวันไหนฉันต้องเดินมาซื้อของตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่างก็ยิ่งน่าสะพรึงกลัว ฉันรู้ว่าเจ้าหมาใหญ่มันยังนั่งอยู่ที่เดิม แต่ฉันมองไม่เห็นตัวมันชัด ๆ มันจะซ่อนอยู่อย่างเงิบเงิบในความมืด

จนจังหวะที่เราต้องเดินผ่านหน้าบ้านมันเท่านั้นแหละ มันจะเห่า หอนคำรามดุร้ายเหมือนปีศาจ พอมองเข้าไปในรั้วบ้าน จะเห็นแต่ตาของมันเรืองรองอยู่ในความมืด มันน่ากลัวยิ่งขึ้นทุกครั้ง พักหลังฉันก็เลยไม่ยอมมาซื้อเส้นขนมจีนแล้ว ให้ป่ล่อยให้เป็นหน้าที่ของโก ฉันจึงถูกผ่อดูอยู่เรื่อย

ผ่อดูบอกว่า “หมามันนอนของมันเฉย ๆ นิเดินผ่านไปมันก็ไม่ทำอะไรที่มันเห่าเพราะมันแก่แล้วไม่ยอมเดิน ไปหยุดดูอยู่หน้าบ้านมันเฉย ๆ มันเลยเห่า ทำใจให้หม้ายกลัวได้ก็สิ้นเรื่อง เดินอยู่ทุกวันทำไมชินลัทธิ เลิกกลัวไม่ได้ยังอิหรือีก เป็นแบบนี้แล้วเมื่อไหร่จะหายกลัว”

ฉันไม่สนใจว่าผ่อดูจะตำหนิยังไง ก็คนมันกลัวนี่ จะให้ทำยังไงได้ สุดท้ายหน้าที่เดินไปซื้อเส้นขนมจีนจึงกลายเป็นของโกโดยปริยาย

พอช่วยกันจัดร้านเสร็จเราสามคนก็เตรียมตัวไปโรงเรียน เจ้าบนำคนแรก ฉันอาบเป็นคนที่สอง เพราะโกอยากเอาเวลาที่รออาบน้ำไปนอนต่อ ฉันมีเรื่องให้เถียงกับโกทุกวัน

เราสองคนเดินไปโรงเรียนด้วยกัน ส่วนเจมีเพื่อนบิรล มอเตอร์ไซค์มารับเพราะเรียนชั้นมัธยมปลายแล้ว แต่ถ้าวันไหนพวกอาแปะที่มากินโกปี้ที่ร้านใจดีก็จะขับรถซาเล้งไปส่งเราที่โรงเรียน แม้ฉันเดินเถียงกับโกทุกเช้าตลอดทางแต่โกก็ไม่เคยทิ้งให้ฉันเดินคนเดียวเลย ถ้าเจอพวกหมาจรจัดที่นอนอยู่ข้างถนน โกจะไล่ให้เพราะรู้ว่าฉันกลัวแล้วจะไม่กล้าเดินผ่าน

ตอนเด็กกว่านี้เราเล่นด้วยกันบ่อย บางทีก็ไปเก็บใบไม้ในสวนมาเล่นขายของกัน บางทีโกก็เล่นตุ๊กตาบาร์บี้เป็นเพื่อนฉัน ถ้าโกออกไปเล่นนอกบ้านก็พาฉันไปด้วย ที่บ้านเรายังมีดาบพลาสติกสีขาวคู่หนึ่งเอาไว้ให้เล่นด้วยกัน สิ่งที่ฉันไม่ชอบคือโกชอบแกล้งหลอกผี หรือไม่ก็ชอบหลบตามมุมบ้านแล้วกระโจนออกมาแหย่ให้ตกใจเล่น ๆ

พอเราโตขึ้นมาได้หน่อยโกก็ไม่ค่อยอยู่ติดบ้าน เขาไปเล่นกับพวกเด็กโตแทน เราจึงไม่ค่อยได้เล่นด้วยกันเหมือนก่อนแต่โกก็ยังเหมือนเดิมคือคอยเดินไปโรงเรียนเป็นเพื่อนฉันไม่เคยเปลี่ยน ทำให้ฉันชอบโรงเรียนขึ้นมาบ้าง เพราะรู้ว่าที่โรงเรียนมีโกอยู่ด้วยเสมอ

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ท่ามกลางป่าไม้

ฉันไม่เคยคิดว่าตัวเองจะต้องย้ายบ้านมาอยู่ในป่าแบบนี้ ที่นั่นเรียกว่าบ้านกอเตย ตั้งอยู่ไกลจากตัวเมืองสุราษฎร์ธานีมา ร้อยกว่ากิโลฯ เป็นชุมชน ที่ตั้งอยู่กลางหุบเขาที่ฉันมักจะมาเที่ยว เล่นเป็นครั้งคราว เมื่อถึงช่วงปิดเทอมหรือวันหยุดยาวพ่อจะขับรถไปรับฉันที่กันดั้งแล้วมาอยู่กันที่นี่ เมื่อก่อนแถบนี้แทบจะไม่มีอะไรเลยนอกจากป่าเขา ชาวบ้านมีแค่หยิบมือ โรงเรียนเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ตรงข้ามบ้านของเรา และถนนลูกรังคดเคี้ยวที่โค้งไปโค้ง มารับกับแนวภูเขา เมื่อก่อนถนนที่นี่ยังทำจากดินแดง เวลาฝนตกลงที่ไร ดินพวกนั้นก็ละลายกลายเป็นสีส้มเหมือนลำธารชาเย็นไหลเป็นสายยาวไปสุดลูกหูลูกตาบ้านแต่ละหลังก็ตั้งห่างกันออกไป มีเพียงต้นไม้สูงที่อยู่ห้อมล้อมบ้านเอาไว้

พ่อกับแม่เป็นครูตชด.ที่โรงเรียนนี้ตั้งแต่ตอนที่มันยังไม่เป็นโรงเรียนเลยด้วยซ้ำ หรือแม้แต่ถนนตอนนั้นก็ยังไม่ มีแค่ชาวบ้านไม่กี่คนยี่สิบครอบครัวที่รวมตัวกันนั่งรถข้ามจังหวัดไปรอรับเสด็จสมเด็จพระเทพฯที่ชุมพร แล้วทำหนังสือทูลเกล้าฯขอให้มีการจัดตั้งโรงเรียนที่นี่ เด็กเล็ก ๆ ในบ้านกอเตยจะได้มีโรงเรียนใกล้บ้านให้เรียนไม่ต้องเดินทางไกลสิบเจ็ดสิบกิโลฯ ลงไปเรียนหนังสือในตัวอำเภอ

ไม่นานหลังจากนั้นก็ได้ที่จากกรมป่าไม้มาสร้างเป็นโรงเรียนแล้วพ่อก็ได้มาประจำการเป็นครูตชด.คนแรกของโรงเรียนนี้ ตอนนั้นพ่อเป็นแค่นายสิบตำรวจเอก และเพิ่งขอย้ายกลับมาทำงานใกล้บ้านได้ไม่นานก็ได้มาอยู่ที่นี้เลย ช่วงแรกยังไม่มีอาคารเรียนต้องไปเรียนกันที่ศาลาหมู่บ้าน ก็มีชาวบ้านด้วยกันนี่แหละที่ช่วยกันสร้างอาคารไม้หลังแรกขึ้นมาให้เด็ก ๆ ได้เรียนหนังสือ

เมื่อก่อนตอนพ่อเพิ่งมาประจำการที่นี่ มีเพียงเพิงไม้หลังโรงเรียนไว้เป็นที่นอนเท่านั้น แต่พอประจำการอยู่บนภูเขานี้มานานขึ้น ผู้ใหญ่บ้านเลยยกที่ของแกลส่วนหนึ่งให้พ่อเอาไว้ปลูกบ้านให้เป็นกิจลักษณะ อยู่ตรงข้ามกับโรงเรียน

คราแรกบ้านของเราเป็นเพียงบ้านยกใต้ถุนสูงที่มีเพียงห้องนอนอย่างเดียว ก่อนจะค่อย ๆ ขยับขยายไปเรื่อยตามกำลังเก็บออมเอาจากเงินเดือนของพ่อที่เพิ่มขึ้น จากบ้านไม้อย่างเดียวก็ต่อเติมส่วนที่เป็นปูนออกมามีห้องครัว ห้องนั่งเล่นไว้ดูโทรทัศน์ ห้องทำงานและต่อหลังคาออกไป ตรงชานบ้านก็ตั้งโต๊ะไม้ตัวใหญ่และสร้างเป็นโรงไม้ไว้เก็บของสะสมของพ่อ ส่วนใต้ถุนบ้านกออิฐกันขึ้นมาทำเป็นบ่อปลา ในนั้นมีปลาดุกตัวหนึ่งและปลาเรดอีกสองตัว พ่อตั้งโต๊ะไม้ไว้ใกล้บ่อปลานี้ด้วย เวลานั้นทำงานก็จะได้มองพวกมันไปด้วย

อยู่ที่นี้พ่อเป็นหลายอย่างตั้งแต่เป็นตำรวจเป็นครูแล้วก็ยังต้องเป็นเกษตรกรด้วยเพราะโรงเรียนทำงานร่วมกับชุมชนแปลงผัก โรงเพาะเห็ดข้างโรงเรียน มีพ่อ ครตชด.ในโรงเรียนอีกสองสามคนกับชาวบ้านที่ช่วยกันสร้างกันขึ้นมา ส่วนหนึ่งก็ได้เมล็ดพันธุ์จากชาวบ้าน ส่วนหนึ่งกรมป่าไม้ก็แบ่งมาให้ บางส่วนก็ขับรถลงไปซื้อมาจากในเมือง

พอพืชผักโตก็เก็บเอามาทำเป็นข้าวเที่ยงให้เด็กในโรงเรียนกิน ส่วนผักนี้เป็นสวนของทุกคนที่ชาวสามารเข้าไปได้เก็บพืชเก็บผักมาทำอาหารกินกันในครัวเรือนได้ ไม่นานที่นี้ก็เจริญขึ้นมีเด็ก ๆ ในโรงเรียนมากขึ้น มีถนน มีไฟฟ้าและมีโรงเรียนเพิ่มขึ้นอีก โรงเรียนหนึ่งเป็นโรงเรียนที่เปิดสอนจนถึงมัธยมตั้งอยู่ห่างออกไปโรงเรียนที่พ่อประจำการเปิดสอนจนถึงแค่ป.6 พอเด็กเรียนจบจากที่นี้ก็ไปต่อกันที่โรงเรียนโน้น ที่นั่นแหละพ่อกับแม่ของฉันทจึงได้พบกันเพราะแม่สอบบรรจุได้มาเป็นข้าราชการครูที่นี้ แม่ย้ายจากกันตั้งมาเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ ตอนนั้นครูยังไม่เยอะเลยต้องสอนตั้งแต่เด็กน้อย ๆ ไปยันเด็กโต

แม่รู้จักกับพ่อได้เพราะลุงเหรียญที่เป็นคนพื้นที่และทำเป็นหลายอย่าง ทั้งทำสวนเล็ก ๆ เป็นของตัวเองปลูกมีแพงผักที่ตลาดเป็นของตัวเองด้วย แล้วแกก็ยังเป็นพรานป่า

ทุกคนรู้จักลุงกันหมด ลุงเหรียญเป็นคนหัว ฟูตจาเสียงดัง โผงผาง ไว้หนวดเข้มแล้วก็ชอบใส่เสื้อแจ็กเก็ตลายพรางพร้อม คาดผ้าขาวม้าไว้ที่เอว เป็นคนหน้าดูแต่ใจดี ชอบช่วยเหลือคนอื่น บางทีก็ไปเป็นคนนำทางในป่าให้เจ้าหน้าที่ป่าไม้ตอนเขามา ลงพื้นที่สำรวจ บางทีเขาก็ไปเป็นลูกมือลุงเคิร์กตอนเขาจะเข้าป่า ไปสำรวจแบบฟรี ๆ

ลุงเคิร์กเป็นฝรั่งมาจากออสเตรเลียนั่นแหละ เขาว่ามาทำ วิจัยเรื่องพิษงูเอาไปทำเซรุ่มแก้พิษ มีพันธุ์หนึ่งที่เกสสนใจเป็น พิเศษเรียกว่า ‘งูทับสมิงคลา’ ที่ฉันยังไม่เคยเห็นมันตัวเป็น ๆ แต่คิดว่าบ้านเราน่าจะมีไอ้เจ้าตัวนี้อยู่เยอะ เพราะละแวกบ้าน เราคนเขาก็เรียกเป็นชื่อเดียวกับมัน

ลุงเคิร์กเองก็อยู่ที่นี้มานาน จากนั้นวิจัยก็เลยกลายเป็น หน่วยกู้ภัยประจำพื้นที่ไปโดยปริยายใครถูกงูกัดชาวบ้านก็จะ พาไปหาเขา หรือถ้าบ้านไหนมีงูเข้าบ้านก็โทรเรียกเกมาจับ

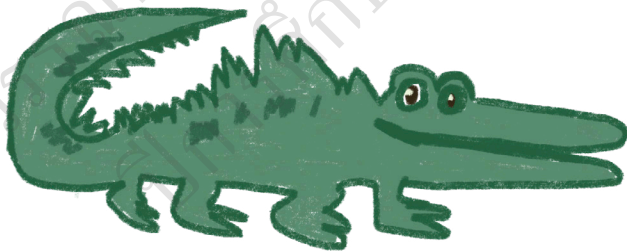
พ่อชอบพาฉันไปดูแกจับงูด้วย ถ้าใกล้ ๆ พ่อจะพาฉันขึ้น มอเตอร์ไซด์ขี่ไปดู ถ้าอยู่ไกลจะพานั่งกระบะไป มีครั้งหนึ่งที่มีงู หลาม เข้าไปขดตัวอยู่ตรงแผงหน้ารถของพ่อก็ตามลุงเคิร์กมา จับมันเหมือนกัน

พอเอาออกมาได้ก็พบว่าเจ้างูตัวนั้นมันอ้วนมากและยังยาวเหยียด พอจับมันออกมาได้แล้วเขาก็จะเอามันมาถ่ายรูป พวกเราจะยืนเรียงหน้ากระดานแล้วช่วยกันจับว่าเจ้างูมันยาวแค่ไหน ตอนนั้นพ่อให้ฉันไปยืนถ่ายรูปกับมันด้วย

สัมผัสของงูมันน่าขนลุกแบบแปลก ๆ ตัวทั้งนุ่มลื่นและเย็นแต่สากเมื่อลูบลงไปซ้ำ ๆ รู้สึกถึงความขรุขระจากเกล็ดบนผิวของมันได้ นอกจากงูแล้วฉันยังเคยได้ลองจับจระเข้มาแล้ว ตอนนั้นมีคารวานมาจัดแสดงโชว์แปลก ๆ ที่โรงเรียนหน้าบ้าน เป็นเหมือนงานวัดขนาดย่อม ๆ มีจัดแสดงนางเงือกที่จริง ๆ ก็แค่เป็นคนใส่หางปลามานั่งเฉย ๆ แล้วก็เดินทมายากล

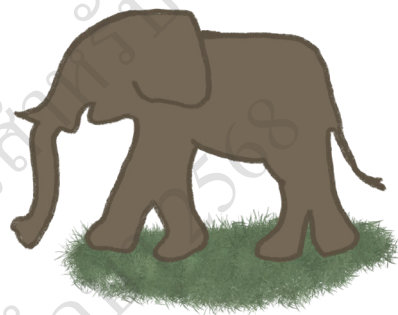
ส่วนตรงกลางจะล้อมรั้วเป็นวงกลมไว้เป็นลาน พอตึกก็
ก็มีแสดงจระเข้ที่ต้องซื้อตั๋วเข้าไปดู พ่อซื้อตั๋วให้ฉันเข้าไปนั่งแถว
หน้าสุดดูคุณลุงเขาเล่นกับจระเข้ ที่แรกเขาจะเหยยให้มันโม่โห
ทำทีว่าจะหันมาจับ ลักพักเขาก็ทำให้มันสงบแล้วเอามือเข้าไป
ในปากมัน ตอนนั้นคนดูเจียบกันหมดกลัวว่ามันจะจับมือลงแ
ขึ้นมา พอการแสดงจบเขาจะให้คนดูลองไปสัมผัสจระเข้นั้นได้
ฉันตะเตไปแป๊บหนึ่งแล้วก็รีบเอามือออกเพราะกลัวว่ามันจะหัน
มาจับ ผิวของจระเข้นั้นมันแข็งมากแถมทั้งสากแล้วก็เย็น

จริง ๆ แล้วในป่านะมีอะไรแปลก ๆ ให้เห็นเยอะแยะเต็มไปหมดฉันได้เห็นเฮลิคอปเตอร์ครั้งแรกก็ตอนมาอยู่ที่นี่ ตอนนั้นมันกำลังลงจอดตรงเนินเขาเตี้ย ๆ ที่ถัดจากบ้านเราขึ้นไป ใบพัดของมันนั้นหมุนแรงจนเกิดเป็นลมที่พัดแหวกอากาศจนต้นไม้ที่อยู่รอบข้างโอนเอนไปตาม ๆ กัน แถมเสียงของมันก็ดังก้องสะท้อนไปทั่วทั้งภูเขา เป็นเสียงที่จู่แว่คล้ายกับเสียงลมพายุก็ไม่ผิด แต่จะว่าเหมือนกันมันไม่เชิง เฮลิคอปเตอร์มาที่นี่แค่เฉพาะตอนที่มีคนสำคัญมาแล้วทุกครั้งก็จะทำให้ที่นี้คนเยอะแยะตามไปด้วย ทั้งตำรวจ ทั้งทหารเดินกันเต็มไปหมดถึงขั้นกางเป็นเต็นท์พักแรมอยู่ในโรงเรียนเลยก็มี บางทีพวกเขาก็มานั่งประชุมกันที่โต๊ะไม้ยาวตรงชานบ้านของเรา

เครื่องบินมาที่นี้บ่อยกว่าเฮลิคอปเตอร์ถึงจะไม่ได้เห็นแบบเต็มตาอย่างเฮลิคอปเตอร์ แต่ทุกครั้งที่มาบินวนอยู่บนฟ้าก็จจะรู้ โดยเฉพาะช่วงหน้าร้อนหรือช่วงไหนแล้ง มันก็จะมาบินวนทำฝนเทียมอยู่บ่อย ๆ เหตุผลที่ต้องเป็นแบบนี้เพราะเมื่อบนภูเขาขาดน้ำ ช้างป่าจะลงมาจากเขา เจ้าหน้าที่ป่าไม้จะออกประกาศเฝ้าระวังกันยกใหญ่

ที่แรกตอนได้เห็นพวกมันฉันก็นึกตื่นเต้นแต่อยู่ไปนานเข้าก็เข้าใจว่าการที่พวกมันต้องออกจากป่าลงมาเรื่อย ๆ ไม่ใช่สิ่งที่น่าสนใจ ตอนฉันยังเด็กกว่านี้แทบไม่เคยได้เห็นพวกมันเลย แม้จะเคยได้ลองเข้าป่าไปกับพ่อกับลุงเหวียดบ้างเพราะพวกช้างอยู่กันใกล้ป่าสัก มีมากที่สุดก็แค่ได้เห็นรอยเท้าครึ่งหนึ่งตอนเราเข้าไปช่วยกันทำฝายชะลอน้ำ พี่เจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่า เป็นคนชี้ให้ดู ทั้งฉันทั้งชาวบ้านคนอื่น ๆ เราตื่นเต้นกันใหญ่

นอกจากเรื่องข้างยังมีเรื่องเล่าต่อกันว่าในป่านั้นนอกจากข้างแล้วก็ยังเลื้อยอยู่อีกด้วย ถึงแม้จะไม่เคยเห็นร่องรอยของมันกับตาตัวเอง แต่ฉันคิดว่ามันคือเรื่องจริง ฉันเชื่ออย่างสุดหัวใจว่าลิกเข้าไปข้างในนั้นยังคงมีมากมายหลายสิ่งซ่อนอยู่ และฉันคิดว่าไฉ่ความรู้สึกนี้เองนี่แหละที่ทำให้ป่าทั้งเขย่าขวัญและนำมหัสจรรย์ในเวลาเดียวกัน

มันคือความรู้สึกที่ว่าโลกนี้ยังเต็มไปด้วยสิ่งที่น่าสนใจและน่าค้นหา ฉันคิดว่าแม้แต่พ่อของฉัน เจ้าหน้าที่พิทักษ์ป่าที่เดินออกเดินลาดตระเวน หรือแม้แต่ลุงเหรียญที่เติบโตมากับป่าก็ไม่สามารถที่จะพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำหรอกว่าพวกเขารู้จักมันได้อย่างทะลุปรุโปร่ง เพราะทั้งผืนป่า พืชพันธุ์ทั้งหลาย รวมถึงลำธารและภูเขาที่ตั้งสูงตระหง่านอยู่นี้คือสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกินกว่าใครจะพิชิตได้ และคนแบบเดียวที่จะยึดดอกและพุดอย่างภูมิใจว่าเขาเข้าใจมันอย่างถ่องแท้แล้วคือคนที่ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับมันเลย

ขอบคุณภาพจากองค์การบริหารส่วนตำบลประสงค์

เพราะเมื่อต้องอยู่ต่อหน้าความยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ โดยไม่มีสิ่งใดมาล่อลวงความสนใจไปจากสิ่งตรงหน้า มันเป็นเรื่องยากที่คิดไปว่าตัวเองยิ่งใหญ่กว่าทุกสิ่งในโลก ภูเขาสูงลิบที่ตั้งสูงตระหง่านแม้จะมองจากที่ไกล ๆ ก็ล้นแล้วแต่มีอายุยืนมากกว่ามนุษย์ เมื่อลองพิจารณาดูแล้วมีอีกหลายสิ่งที่เรามันจะเข้าใจผิดไป

หลายคนอาจคิดว่าในป่านั้นเงียบสงบ แต่ในความเป็นจริง ป่านั้นเต็มไปด้วยเสียงต่าง ๆ มากมายทั้งเสียงของสิ่งมีชีวิตและไม่มีชีวิตทุกอย่างต่างก็กำลังพยายามที่จะสื่อสารและเชื่อมโยงถึงกัน รวากับว่ากำลังร้องเพลงประสานเสียงอยู่ในจังหวะแบบเดียวกัน อยู่ที่นี่ฉันจึงไม่รู้สึกละแวกแยกนักตอนที่บอกใคร ๆ ว่าฉันเองก็คุยกับต้นไม้ได้ ทุกคนที่นี่ต่างก็สัมผัสถึงมันได้เหมือนกัน คนที่อยู่กับป่านะเข้าใจทั้งผืนดิน ต้นไม้ ก้อนเมฆ สายลมและแสงแดดเพราะพวกเขาใช้เวลาทั้งชีวิตอยู่กับพวกมัน ฉันน่าจะยังไม่แก่ถึงขนาดนั้น แต่ยิ่งอยู่ที่นี่นานวันเข้าก็ยิ่งจดจำเสียงที่อยู่รอบตัวได้ดีขึ้น ทั้งเสียงของนกตัวเล็ก ตัวใหญ่ เสียงของลิง ชะนี กบ อีงอ่าง คางคกหรือแม้แต่เสียงของผึ้งและจิ้งหรีด

ทุก ๆ สิ่งต่างก็มีเสียงเฉพาะตัว และพวกมันก็ไม่กลัวที่จะส่งเสียงของตัวเองออกมา มีเพียงช่วงเวลาเดียวเท่านั้นที่ทุกอย่างเงียบลง และนั่นไม่ใช่กลางดี

ตามปกติแล้วป่านั้นไม่เคยเงียบ และเมื่อไหร่ก็ตามที่ทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมใจกันหยุดส่งเสียง นั่นหมายความว่าบางสิ่งบางอย่างกำลังจะเกิดขึ้น บางสิ่งที่ร้ายแรงถึงขั้นที่แม้แต่สายลมก็กลัวที่จะส่งเสียง

หากไม่เคยต้องไปอยู่ในป่าจริง ๆ หลายคนก็อาจจะคิดว่า มันก็แค่เรื่องงมงายแต่สำหรับหลายคนที่นี่ความเชื่อเหล่านี้หมายถึง ความเป็นความตาย ทุกคนปฏิบัติต่อป่าด้วยความเคารพ และด้วยความเชื่อว่าทุกสรรพสิ่งล้วนมีความศักดิ์สิทธิ์ในตนทั้งสิ้น

หลายคนอาจเข้าใจเอาว่าวิธีอนุรักษ์ป่าที่ดีที่สุดคือการเอา คนออกจากป่าและกันพื้นที่ไว้เป็นเขตอนุรักษ์ เป็นดินแดนหวงห้ามที่ไม่ควรมีมนุษย์ได้เหยียบเข้าไปแต่แนวคิดเหล่านี้ล้วนมาจากคนที่ไม่ได้มีชีวิตติดโยงอยู่กับป่า

คนในพื้นที่ส่วนใหญ่ต่างก็มีจิตวิญญาณนักรักษาอยู่ในตัวทั้งสิ้น พวกเรามีชีวิตต้องอาศัยพึ่งอยู่กับป่า หากป่าสูญไป วิถีชีวิตของเราก็หายไปด้วย สำหรับฉันแล้วการกันคนออกจากพื้นที่ป่านั้น มีแต่จะทำให้ความรู้สึก ที่ยึดโยงกับธรรมชาติ จางหายไป

เมื่อไม่มีความผูกพันกับธรรมชาติรอบตัวแล้วจะมีความรัก และหวงแหนทรัพยากรได้อย่างไร เมื่อขาดความรักตรงนี้ไป ป่าก็หมดความความหมาย แม้แต่ลำธาร ภูเขา สรรพสัตว์ทั้งหลาย ก็สูญสิ้นเวทมนตร์ในตนไปเมื่อมนุษย์มองเห็นแค่เพียงต้นไม้ ต้นหนึ่งไม่มีความศักดิ์สิทธิ์ใดให้ยึดถือ ครั้ชธากลายเป็นเพียง ทรัพยากรสำหรับเกร็งกำไรเท่านั้น

พงษ์สิทธิ์ คัมภีร์

กับ

เขาทราย แก่เลี้ยคซี่

“อยู่ที่นี้แค่มีปืนกับมีพระ อะไร ๆ ก็ง่ายขึ้นแล้ว”

หนึ่งคือพระเพื่อเอาตัวรอดจากสิ่งลึกลับที่มองไม่เห็น สองคือปืนเพื่อป้องกันตัวจากสิ่งที่เห็นได้ด้วยตา ที่บ้านของฉันมีพระเครื่องของบลังเยอะแล้ว พ่อจึงสอนฉันใช้ปืน ฉันไม่ถึงกับเก่งหรือแม่นอะไร แค่พอใช้เป็นเท่านั้น ตามความเห็นของพ่อ อย่างน้อยที่สุดก็ควรเรียนรู้ที่จะใช้ของที่มียูให้ เป็น ที่สอนให้ไม่ใช่เพื่อเอาไว้อวดหรือทำให้คนอื่นกลัว แต่เพื่อปกป้องตัวเอง ถ้าวันหนึ่งเกิดอะไรไม่คาดฝันขึ้นมาจะได้พึ่งพาตัวเองได้ ดูแลตัวเองได้ แล้วจะได้ดูแลแม่ ในความเห็นของพ่อ คนเราต้องเรียนรู้ที่จะทำอะไรหลายอย่างให้เป็น ต่อให้ไม่ชอบก็ต้องลองทำก่อน บ้านของฉันเลยเต็มไปด้วยข้าวของอุปกรณ์สำหรับการทดลองทำสิ่งต่าง ๆ

ฉันเคยคิดเล่น ๆ ว่าถ้าพ่อไม่เป็นตำรวจ คงไปเป็นช่างศิลป์หรืออะไรทำนองนั้น เพราะพ่อของฉันนั้นมีอารมณ์ศิลปินอยู่ไม่น้อย บางครั้งนี่ก็อะไรได้ก็ลุกขึ้นมาประกอบ เขียน วาด ออกมาให้ได้เดี๋ยวนั้น ฝีมือก็ดีถึงขั้นมีคนมาจ้างออกแบบ วาดรูปเป็นจริงเป็นจัง ฉันจำได้ว่าตรงชานบ้านเรามีโรงหนังตะลุงขนาดย่อม ๆ เป็นของตัวเองที่พ่อนำไม้มาตอกเข้าด้วยกันเป็นเฟรมสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่แล้วบังทับด้วยผ้าม่านสีขาว นอกจากซื้อตัวหนังสำเร็จตะลุงมาไว้เล่นแล้วยังมีหนังวัวฟอก แผ่นใหญ่ม้วนเก็บไว้ติดบ้านสำหรับเอาไปประดิษฐ์สร้างสรรค์ตัวหนังตะลุงของตัวเองขึ้นได้ด้วย

วันไหนพ่อนึกครีမ်ขึ้นมาก็ทำหน้าที่เป็นนายหนังเชิดหนังตะลุงให้ฉันดู ถึงจะมีฉันเป็นผู้ชมเพียงคนเดียว แต่พ่อก็สนุกใหญ่ พากย์เสียงไป ไ้อ่เท่ง ไ้อ้ไปนุ้ยคุยกันเป็นเรื่องเป็นราว

บางวันพ่อก็ไม่ต้องการผู้ชมด้วยซ้ำ สำหรับพ่อ แค่ว่าแล้วสนุกก็พอแล้ว พ่อมักจะใช้เวลาชั่วคำหลังเลิกงานอยู่ในห้องนั่งเล่นหลังบ้าน ทำสิ่งต่าง ๆ ตามแต่ใจจะนึกสนุก ฉันจำได้ว่ามีช่วงหนึ่งที่พ่อเล่นดนตรีติดกันทุกวันอยู่เป็นเดือน เดือน ทุกคำจะได้ยินเสียงขลุ่ย หรือไม่ก็เสียงซอด้วงออกมาจากหลังบ้าน บรรเลงให้ฟังแบบจะขอเพลงก็ไม่ได้ เล่นตามใจนักดนตรีเท่านั้น ถ้าฉันอยากฟังเพลงอะไรนอกเหนือจากนั้น พ่อก็บอกให้ฉันไปหัดเล่นเอง

พ่อใช้เวลาว่างเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่มี ทดลองทำในสิ่งที่เต็ม
เต็มความสุขของตัวเอง เหมือนกับว่าห้องห้องนั้นคือโลกอีกใบ
หนึ่งที่พ่อได้เป็นตัวเองอย่างเต็มที่และมีชีวิตนอกเหนือจากหน้าที่
และการทำงาน แม่ของฉันชอบให้พ่อใช้เวลาว่างทำเรื่องสนุก ๆ
มากกว่าทำตัวจริงจังจนเกินไป

ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะบ้านของเราที่อยู่ติดโรงเรียนมาก
มันเลยทำให้พ่อแทบจะใช้ชีวิตทั้งวันไปกับการทำงานเพื่อโรงเรียน
ในความคิดของฉัน พ่อไม่มีวันหยุดจริง ๆ เลยสักวัน แม้แต่เสาร์
อาทิตย์ พ่อก็ยังตื่นเช้าออกไปโรงเรียน ไปเดินตรวจตราความ
เรียบร้อยว่าทุกอย่างยังคงทำงานได้ดี และถ้าหากมีบางสิ่งพัง
หรือผิดปกติไป ก็ต้องทำหน้าที่เป็นนายช่างซ่อมมันด้วยตัวเอง

ที่นี่ไม่ใช่โรงเรียนใหญ่ หลายอย่างถ้ามันแต่รอส่วนกลาง หรืองบประมาณให้ลงมาถึง เด็ก ๆ ก็ต้องทนอยู่กับของพังและ เสียโอกาสที่จะได้ใช้งานมันไป สำหรับพ่อที่อยู่กับมันมาตั้งแต่ต้น ที่นี่คงเป็นมากกว่าแค่โรงเรียน มันไม่ใช่แค่พ่อที่เสียสละ แต่ คือน้ำพักน้ำแรงของคนทั้งชุมชนที่พยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ ลูกหลานของตัวเองได้เข้าถึงการศึกษา ได้เข้าถึงโอกาส ได้มี ชีวิตที่ดีขึ้น

ที่นี่อยู่ห่างไกลเลยขาดโอกาสหลายอย่าง ทั้งงบประมาณ และความเจริญที่กว่าจะมาถึงก็ไม่ต้องรออีกนานเท่าไร ยิ่งเป็น พื้นที่ที่เขาเรียกกันว่าเป็นพื้นที่ชนบท ก็ยิ่งไม่มีใครอยากมาทำงาน เจ้าหน้าที่ที่มีอยู่ก็เลยต้องทำงานกันหนักกว่าเดิม มันอาจจะเป็นเรื่องบังเอิญหรือโชคชะตาที่ทำให้เจ้าหน้าที่หลายคนได้มาบรรจุ ที่นี่ แต่การเลือกที่จะอยู่ต่อมันเป็นเรื่องของหัวใจและความเชื่อ ที่ว่ากำลังเล็ก ๆ ของตัวเองสามารถสร้างประโยชน์และความ เปลี่ยนแปลงได้

ฉันคิดว่าเรื่องของอุดมการณ์จะเป็นนามธรรมที่สัมผัสได้ เมื่อได้ลองนั่งพูดคุยกับใครสักคน แล้วแววตาของพวกเขาส่องประกายตอนที่กำลังอธิบายว่าทำไมถึงเลือกประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าความสะดวกสบายของตัวเอง พวกเขาเหล่านั้นอยู่ในโลกอีกใบหนึ่ง ในที่ซึ่งดอกไม้สามารถแบ่งบานในหัวใจได้

ในความเห็นของพ่อฉัน การได้เห็นความเป็นไปของสิ่งต่าง ๆ เป็นเรื่องที่จำเป็น พ่อจึงมักพาฉันติดรถกระบะไปด้วยเสมอ ฉันยังจำบรรยากาศบนรถได้ดี กระบะของเราจะเปิดแอร์เย็นฉ่ำ และมีกลิ่นใบเตยหอมฟุ้งไปทั่วรถ

พ่อจะมีสมาธิจดจ่อกับการขับรถมาก จะมีแค่ฉันกับแม่ ที่คุยกัน และเสียงดนตรีที่ดังออกมาจากลำโพง เป็นเพลงเพื่อชีวิตที่พ่อชอบ อย่างหงา คาราวาน มาลีฮวนน่า พงษ์สิทธิ์ คำภีร์ และอีกหลายคนที่มีพ่อมีซีดีเพลงติดรถเอาไว้ พ่อเปิดจนฉันร้องตามได้ทุกเพลง

ลุงเล่าให้ฟังว่าก่อนพ่อมาอยู่ที่นี่ พ่อเคยประจำการอยู่ชายแดนอีสานมาก่อน แต่พ่อน่ะไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้ให้ฟังเท่าไรหรอกลุงยังบอกอีกว่าพ่อเคยจับปืนรบตามแนวปะทะตรงชายแดนด้วยลุงเหรียญน่าจะรู้เรื่องเกี่ยวกับพ่อมากกว่าฉันเสียอีก เพราะพวกเขาเป็นเพื่อนกันมานาน จะว่าเป็นเพื่อนคนแรกของพ่อหลังจากได้มาประจำการที่นี่ก็ไม่ผิดนัก

ลุงยังบอกอีกว่าเมื่อก่อนคนที่นี่เขาเรียกพ่อว่าเขาทราย เพราะตอนนั้นเขาทราย แกแล็คซี่กำลังดัง แล้วพ่อดันไปคล้ายเขาทั้งหน้าตา ท่าทาง ส่วนลุงเหรียญนะ ถ้าให้ฉันนึก แกก็หน้าเหมือนพงษ์สิทธิ์ คำภีร์อยู่มาก แต่เป็นพงษ์สิทธิ์แบบที่มีหนวดยาวเพื่อย่นะ

มีหลายเรื่องเกี่ยวกับพ่อที่ฉันรู้มาจากลุงเหวียด พ่อเป็นพวกที่ต้องรอให้ลามก่อนถึงจะเล่าให้ฟัง แต่ลุงแกเป็นคนที่ชอบชวนคุย นึกอะไรออกก็เล่าเลย มันคือเรื่องจริงนะที่ว่าพ่อเคยประจำการอยู่อีสาน พ่อฉันถามว่าทำไมไม่เห็นจะเคยเล่าให้ฟังเลย

พ่อก็บอกว่า“ไม่รู้จะเล่าอะไรให้ฟัง”

พ่อฉันถามอีกว่า “เคยไปรบจริงไหม”

พ่อก็ตอบว่าจริงแต่กลับบอกว่า “ไม่รู้ว่าจะต้องเล่าอะไรให้ฟัง ก็รบกัน ยิงกัน มีคนตายเป็นแบบนี้มาตลอด”

พ่อเคยไปตอนถามเรื่องพวกนี้ ฉันจำได้แม่น เพราะพ่อน่ะปกติแล้วจะเป็นคนอารมณ์ดี แต่คราวนี้พ่อขมวดคิ้ว แกรมถอนหายใจออกมาอีก ฉันเลยไม่ถามอะไรต่อ บางทีพ่ออาจจะยังกลัวอยู่ก็ได้

เรื่องนี้ทำให้นึกย้อนไปถึงเรื่องของควนตำหนักจันทร์ เนินเขาผีสิงในความทรงจำของฉัน พอนึกดูแล้วมันก็น่าแปลกที่เรื่องพวกนี้กลายเป็นแค่เรื่องสยองขวัญไว้หลอกเด็ก แทนที่จะเป็นเรื่องเล่าว่าเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ ฉันเดาว่ามันคงเป็นเรื่องที่ไม่มีใครอยากพูดถึง

เหมือนที่พ่อเองก็ไม่อยากเล่าเรื่องแนวปะทะตรงชายแดนให้ฉันฟัง จะว่าพยายามลืมนึกก็ไม่ได้ทุกทั้งหมด เพราะพ่อยังเก็บภาพถ่ายหลาย ๆ ภาพเอาไว้

มันเป็นภาพของสมัยที่ยังหนุ่ม พ่อดูเด็กกว่าตอนนี้มาก และส่วนใหญ่ก็เป็นภาพตอนพ่อใส่เครื่องแบบลายพราง ถ่ายคู่กับเพื่อนตอนทำสิ่งต่าง ๆ ฉันนึกตลกว่าพ่อถ่ายรูปไว้เยอะมาก เหมือนเด็กเห่อกล้องใหม่

แต่มีภาพหนึ่งที่สำคัญกว่าภาพอื่น เพราะมันถูกเอามาใส่กรอบ มันเป็นภาพพ่อของพ่อกับเพื่อนอีกสองคน เป็นเพื่อนที่ถ่ายรูปด้วยกันหลายรูปเขียว เห็นแค่แป๊บเดียวฉันก็ดูออกว่าเพื่อนอีกสองคนคงเป็นคนใต้เหมือนกัน หนึ่งในนั้นเป็นคนที่ฉันรู้จัก ฉันเรียกว่าพ่อภาค เขาสนิทกับพ่อมากถึงขั้นที่พ่อยกให้เขาเป็นพ่อทูลหัว เป็นพ่ออีกคนของฉัน เขาเป็นคนตั้งชื่อจริงให้ฉันด้วย ส่วนอีกคนในภาพนั้น ถึงจะดูสนิทกัน แต่พ่อกลับไม่เคยพูดถึงเขาเลย

โตดเรียนไปเป็นเด็กวัด

*

“ศีลธรรมของยุวชนคือสันติภาพของโลก” ฉันมองข้อความที่ถูกล็อกอยู่บนป้ายแล้วทั้งรู้สึกผิดและนึกขำอยู่ในใจ เพราะมันเป็นเรื่องตลกร้ายที่ฉันแอบมาหลบอยู่ตรงนี้ได้อย่างพอดีบพอดีหลังจากที่เพิ่งทำเพื่อนคนหนึ่งหัวแตกและถ้าหากต้องแก้ตัวต่อใคร ๆ ฉันจะบอกว่าไม่ได้ตั้งใจและเด็กคนนั้นเกล้งฉันก่อน ไม่ใช่แค่ตอนนั้นที่ฉันนึกโกรธขึ้นมาแต่ความโกรธนั้นมันสะสมอยู่ในตัวฉันมาตั้งนานแล้วอาจจะตั้งแต่วันแรกที่ได้เข้าเรียนโรงเรียนนี้หรืออาจจะนานกว่านั้นฉันเองก็ไม่

ฉันไม่ได้เรียนโรงเรียนที่พ่อประจำการอยู่แต่ต้องนั่งรถออกมาเรียนในตัวอำเภอ ที่นี่เป็นโรงเรียนใหญ่โตมีชื่อเสียงและเด็กส่วนใหญ่ก็รู้จักกันมาตั้งแต่สมัยประถมหลาย ๆ คนเลยดูเหมือนกันไปหมด

เด็กที่ต่างออกไปก็จะจับกลุ่มอยู่ด้วยกันซึ่งฉันก็เป็นหนึ่งในแบบหลัง แรกเริ่มเรามีกันสามคนคือออม บีมและฉันหลังจากนั้นก็เพิ่มเข้ามาอีกคนคือซาร่า

บีมเป็นเด็กตัวเล็กดูบอบบางและไม่ค่อยพูดค่อยจา ออมเป็นเด็กตัวกลมเจ้าอารมณ์ ฉันผมหยิกกระเซอะกระเซิงพูดภาษาใต้สำเนียงแปร่ง ๆ ไม่ชัดฟังไม่ค่อยเข้าใจส่วนซาร่าเป็นลูกครึ่งหน้าฝรั่งแต่พูดภาษาไทยชัดแจ๋ว

รวมกันเราสามคนไม่ใช่บ่อยแต่ก็มันโดนแกล้งโดนล้อเรียนจากเด็กคนอื่นอยู่บ่อยครั้ง บางทีฉันก็ทำเป็นไม่ได้ยินที่ไม่สนใจที่พวกนั้นเพราะรู้ดีว่ายิงโมโหพวกนั้นก็ยิ่งได้ใจส่วนซาร่านั้นไม่เคยกลัวใครลองใครมาว่าสิมิได้โดนด่ากลับไปจนเจ็บแสบฉันเคารพซาร่าในแง่นี้เพราะบ่อยครั้งเธอมันจะจัดการพวกเด็กใจได้ร้ายพวกนั้นให้ฉันด้วยแต่ซาร่าเป็นเด็กหอในของโรงเรียนเราเลยไม่ค่อยได้ใช้เวลาตอนเย็นอยู่ด้วยกันเท่าไร เราสามคนฉัน บีม ออมเลยอยู่กันสามคน

ออมนั้นนอกจากจะเป็นขาลุยแล้วยังเป็นหลานของรองผู้อำนวยการ เดินไปไหนก็มีแต่คนรู้จักไปทั้งโรงเรียน พอตอนบ่าย ๆ เราสามคนจะได้สิทธิออกจากโรงเรียนก่อนคนอื่นเสมอ เพราะคาบวิชาชุมนุมที่อยู่ไม่มีอะไรให้ทำ เราสามคนก็ไม่ใช่พวกที่จะไปก่อเรื่องอะไร อย่างมากก็ไปนั่งกินขนมอยู่ร้านข้างโรงเรียน

แต่มันไม่ได้มีแค่เราสามคนหรอกที่ชอบมากินขนมอยู่ที่นี้ ตรงนี้ยังมีเจ้าถิ่นอีกด้วยที่เป็นแก๊งใหญ่ของเด็กผู้ชายที่ชอบรวมตัวกันแก๊งคนอื่นตั้งแต่เล็ก ๆ น้อยไปจนถึงทะเลาะวิวาทใหญ่โต เด็กในกลุ่มนั้นที่เราพอจะคุ้นหน้าคุ้นตาก็มีไอ้หมอก ไอ้มิน ไอ้ข้าวจ้าว พวกนั้นอยู่ห้องเดียวกับเราแต่ชอบไปเกาะกลุ่มอยู่กับรุ่นพี่แล้วทำตัวหัวหาญผิดปกติแต่จริง ๆ แล้วพวกมันไม่กล้าไปแหย่ใครเขาหรอกอย่างมากพวกมันก็เก่งแค่กับพวกเรา

มินเป็นนักมวย เขาต้องต่อยมวยหาค่าเทอมให้ตัวเองแต่เด็ก มินมันก็ถูกล้อเหมือนกันกับพวกเราเพราะชอบทำตัวมึน ๆ เหมือนนอนไม่พอแต่ พักหลังพวกฉันสามคนก็เบื่อกับที่จะต่อปากต่อคำเลยย้ายที่อยู่กันไปที่ 'วัดสวนโมกข์พลาราม' ที่อยู่ตรงข้ามกับโรงเรียนแทน

วันที่เกิดเรื่องดีหวักันขึ้นมันก็เหมือนทุก ๆ วันนั่นละ ตอนนั้นอากาศร้อนมาก ฉันตัวเปียกเหงื่อและรอคอยเวลาเลิกเรียน ฉันจำไม่ได้ว่าเพื่อนคนอื่น ๆ เดินกันไปทีไหนจำได้แค่ว่าตอนนั้นนั่งอยู่คนเดียว และก็เหมือนทุกที พวกไอ้ข้าวจ้าวมันเริ่มล้อทุกอย่างเกี่ยวกับตัวฉันตั้งแต่เรื่องรูปร่าง หน้าตา ทรงผม ไปจนเรื่องเล็กน้อย เมื่อเห็นว่าไม่โอเวยวายนก็เลยนั่งที่โต๊ะข้างกันลักพักก็นึกพิเรนทร์ใช้หลอดดูดไข่มุกจากแก้วน้ำที่อยู่ในมือมาเป่าใส่ฉันครั้งแรกฉันก็ทำเป็นไม่สนใจ ครั้งที่สองและสามก็เริ่มหันไปด่าจนนานเข้าพวกมันไม่ยอมหยุดสักที

ฉันยืนขึ้นคว้ากระเป๋านกเรียนของตัวเองไปฟาดใส่ไอ้ข้าวจ้าวมันเต็มแรงผลปรากฏว่าเลือดไหลพุ่งออกมาไม่หยุด เลือดสีแดงสดไหลออกมาเยอะมากจนแทบเต็มอุ้งมือของเบาทียกขึ้นมาปิดแผลไว้

ฉันตกใจมาก ฉันไม่คิดว่ามันจะถึงขั้นนี้ ฉันกลัวจนหัวว่างเปล่าไปหมดคิดอะไรไม่ออกและตัวแข็งตื้อ ทำได้แค่มองเลือดที่ไหลออกมาและสีหน้าของไอ้ข้าวจ้าวที่ตกใจไม่แพ้กัน

เขาส่งสายตามีนงเหมือนรอให้ฉันทำอะไรสักอย่างจนกระทั่งไ้มั่นใจว่ามีมือเราสองคนเดินวิ่งไปตรงอ่างล้างมือ เขาช่วยล้างเลือดพวกนั้นออกจากตัวแล้ววิ่งไปเขย่าทิชชูจากห้องน้ำมาแบบลก ๆ เพื่อใช้ซับเลือดให้ขาวจ้าว

ในความวุ่นวายต่าง ๆ ที่กำลังเกิดขึ้นตรงหน้าฉันทำได้แค่นิ่ง ๆ ยกมือไหว้ขอโทษข้าวจ้าวอยู่อย่างนั้น มองดูมินประหม่พยาบาลจนกระทั่งเลือดหยุดไหลแค่แผลเล็ก ๆ ตรงหน้าผากเท่านั้นฉันก็ยังไม่วอมหยุดขอโทษ ฉันคิดว่าตอนนั้นฉันน่าจะกำลังร้องไห้จนไ้มั่นใจมันรำคาญบอกให้พอ

ตอนนั้นฉันจำไม่ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นต่อรู้แค่ว่าพอพวกเราสามคนแยกกันฉันวิ่งกลับไปคว้ากระเป๋าตัวเองแล้วรีบหนีออกมาจากตรงนั้น ฉันแค่ต้องการหาที่หลบเท่านั้น อาจจะต้องแอบอยู่จนกว่าจะแน่ใจแล้วว่าไม่โดนทำโทษ รอจนกว่าออมกับปิมจะมาหาหรือรอจนกว่าจะมีใครมาเจอตัว

ทุกอย่างผ่านไปเร็วมากรู้ตัวอีกทีฉันก็พาตัวเองมาอยู่ในวัดหน้าโรงเรียนแล้ว ฉันคิดว่าออมกับปิมน่าจะรู้ว่าฉันอยู่ที่นี่เพราะตอนเย็นเราก็มายู่ที่นี่ด้วยกันตลอด

ที่นี่เงียบและไม่มีใครมายุ่งวุ่นวายอะไรกับเรานัก ฉันคิดว่าเราชอบแบบนี้มากกว่าต้องไปอยู่ท่ามกลางเด็กเยอะแยะ เราไม่ได้ต้องการเพื่อนมากนักขอแค่ไม่ตัดสินหรือล้อเลียนเราก็พอแล้ว

ฉันนั่งนิ่งอยู่ตรงป้ายแล้วก็เอาแต่นึกถึงเลือดของข้าวจ้าว
ตอนนั้นฉันไม่คิดอะไรเลยแค่อยากให้เขาหยุดเกล้งเท่านั้นมารู้สึก
ผิดก็ตอนที่ทำลงไปแล้วว่าตัวเองไม่น่าทำแบบนั้นเลย

ฉันพยายามบอกตัวเองว่าไม่ได้ทำผิดขนาดนั้นแต่มันทำ
เด็กคนอื่นเลือดออกเยอะขนาดนั้นมันจะไม่ใช่อะไรได้ยังไง ฉัน
นั่งอยู่กับตัวเองพักใหญ่รอให้พวกออกมาหาฉันเจอสักทีแต่คนแรก
ที่เห็นว่าเป็นฉันแอบอยู่คือพระอาจารย์ทวิเจ้าอาวาสวัด

“แล้วพวกไอ้จอมไปไหนทำไมมานั่งอยู่คนเดียว” ท่านถาม
แต่ฉันไม่กล้าตอบตามความจริงและไม่กล้าโกหกเลยทำได้แต่
ส่ายหน้าไปมา

“นุ่นใจมาแล้ว” ฉันชี้ไปที่พวกออกมาที่เดินมาแต่ไกล ๆ แต่
คราวนี้ไม่ได้มีแค่อกับบีมสองคนนั้น มีไอ้มินมาด้วย ฉันคิดว่า
ออกมาคงจะถามเอาจากเขาว่าฉันวิ่งหายไปไหน ฉันกลัวว่าจะโดน
เรียกเข้าห้องปกครองก็คราวนี้

“มันไปตีคนหัวแตกมาถึงหนีมาแอบอยู่นี่นี่ตาหลวง”
ไอ้มินฟ้องพระอาจารย์ทันทีที่มันเดินเข้ามาใกล้ ทำพระ
ท่านขมวดคิ้วตกใจ ฉันคิดว่าพระท่านคงไม่เชื่อมั่นเพราะฉันดู
ไม่ใช่คนที่จะทำอะไรแบบนั้นใส่ใครได้

“จริงตาหลวงถามมันดูสิ”

“หนูดีแค่เบาๆ ไม่คิดว่าจะเลือดออกจริง ๆ แผลก็นิดเดียว”

“แล้วไปตีเพื่อนได้เออ ตีเขาเสร็จแล้วยังหนีมาหลาว เดี่ยว
ดิโทรเรียกรุสุรินทร์มาจัดการ”

“อ้อย ๆ ไม่ต้องโทรตาทลวง ไม่ต้องโทรแพลนฮิตเดี๋ยวนี้
ไอ้ข้าวมันหายนะแล้ว”

ไฉมินเป็นคนห้ามไม่ได้เป็นห่วงฉันหรือแต่ถ้าฉันโดน
ทำโทษพวกนั้นก็คงโดนเหมือนกันโทษฐานทะเลาะวิวาท ไฉมิน
น่ะโดนครูปกครองคาดโทษเอาไว้แล้วขึ้นมีเรื่องให้เข้าห้อง
ปกครองอีกคงโดนทัณฑ์บน ฉันไม่แน่ใจว่านั่นนับว่าเป็นความ
โชคดีของฉันได้ไหมที่เพราะแบบนั้นไอ้ข้าวจ้าวมันเลยไม่ฟ้อง
ครู ฉันรอดตัวมาแบบงง ๆ ถึงจะโดนพระอาจารย์บ่นยกใหญ่ก็
เถอะแต่ฉันน่ะยอมนั่งฟังท่านบ่นดีกว่าต้องโดนครูตี

“ไม่รู้อะไรกันเด็กสมัยนี้ก็อึดก็ทนก็ดี ถ้าไม่กลัวบาปก็กลัว
บ้างแล้วเพื่อนตีเจ็บแล้วยังหนีมาหลาวที่หลังถ้ามีอะไรห้ามหนี
เข้ามาในนี้แล้วนะทำให้ไรก็รับผิดชอบตะ พันนี้ใช้ไม่ได้นิดหน่อย
ก็หนี เมื่อไหร่อีโต”

ฉันน่ะฟังแล้วก็สลดแต่ไฉมินน่ะไม่เลยสักนิด

มินสนุกที่เห็นฉันทโดนดูจนสุดท้ายมันก็โดนพระอาจารย์ดูบ้างเพราะมันแต่เล่นไม่ยอมฟัง ฉันคิดว่าถึงจะมีเรื่องแบบนี้ขึ้นมาแต่ตาหลวงก็ไม่ได้มองว่าพวกเราเป็นเด็กเลวร้ายอะไรหรอก

เรามาที่นี้บ่อยช่วยงานบ้างเป็นบางครั้ง เพราะพระอาจารย์ท่านของให้ช่วยและทั้งโดนบังคับจากครูสุรินทร์ ซึ่งเป็นครูสังคมและครูฝ่ายปกครอง นอกจากนั้นก็ยังทำตัวเหมือนเป็นมัคนายกของวัดอยู่กลาง ๆ ชอบเกณเด็ก ๆ ในโรงเรียนมาช่วยงานที่วัดอยู่เป็นประจำ พวกฉันก็เป็นหนึ่งนั้นส่วนหนึ่งเพราะครูเขาว่าเราชอบหนีมาเล่นก็อยู่ที่นี่เลยหาอะไรให้ทำและอีกพวกหนึ่งที่ต้องมาช่วยงานประจำก็พวกเด็กที่ถูกจับตามดูความประพฤติเป็นพิเศษ

อีกเหตุผลที่ทำให้เราชอบที่นี้คงเพราะความแปลกแปลกไม่เหมือนวัดไหน ๆ ถึงพื้นที่กว้างขวางแต่กลับมีอาคารไม้ก็ไม่กี่หลังหลายอย่างอยู่กลางแจ้งท่ามกลางต้นไม้และมีเนินให้เดินสูงขึ้นไปเหมือนป่าขนาดย่อม แคมตรงกลางวัดก็ศาลาที่มีบ่อน้ำ ด้านในมีเต้าตั๋ใหญ่ ตะพาน ปลาสีส้ม ปลาแรดตั๋ใหญ่รวมอยู่ในบ่อเดียวกันหลายตัว บางทีก็มีลิงหรือพวกกระรอกออกมาให้เราได้ตื้นเต้นบ้างแต่ที่มีเยอะสุดคือคือไก่แจ้

ฉันไม่ชอบพวกมันเพราะมันทำตัวน่าเกลียด บินร่อนจากต้นไม้ลงมาใส่แล้วร้องเอ็กอีเอ็ก ตีปีกกางอาณาเขตทำอย่างกับว่ามันเป็นเจ้าของที่นี้อยู่พวกเดียว

นอกจากพวกไก่เจ้าถิ่นก็ไม่ค่อยมีใครมายุ่งวุ่นวายกับพวกเราเพราะพระวัดนี้พอหลังเพลจะหลบกันไปอยู่ด้านหลังไกล ๆ เนินเขาทั้งหมดเดินออกมาแถวพวกเรานั่งเล่นก็แค่ตอนมากวาดใบไม้ จะมีมาคุยกับพวกเราบ้างก็แค่พระอาจารย์ทวีเท่านั้น

การที่เราสามคนชอบมาเล่นกันที่วัดยิ่งทำให้พวกเด็กที่โรงเรียนมองเราแปลกขึ้นไปอีก ฉันคิดว่าพวกเขาคงมีภาพในหัวว่าเรมานั่งสวดมนต์ นั่งสมาธิหรือสนทนาธรรมหรือลุง ๆ ป้า ๆ หรืออะไรทำนองนั้นแต่ความจริงคือเราชอบเดินขึ้นไปเล่นกันบนเนินเขานั่งคุยเรื่องตลกหรือไม้ก็แค่เก็บใบไม้ใบหญ้ามาเล่นกันตามประสา พวกเราก็แค่เด็กธรรมดาเหมือนคนอื่นนั่นแหละไม่ได้มีพิลึก พิสดาร เรายังคงต้องการเพื่อนและพื้นที่ที่ได้เป็นตัวเองทำในสิ่งที่เรามีความสุขโดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกแกล้งหรือถูกล้อจากคนอื่นทั้งจากเด็กนักเรียนด้วยกันหรือจากคุณครูในโรงเรียน

ฉันชอบเรียนรู้อะไรใหม่ ๆ นะแต่กลับรู้สึกมาตลอดเลย ว่าโรงเรียนไม่ใช่พื้นที่สำหรับฉัน ฉันรู้ว่าบางครั้งตัวเองก็พูดหรืออธิบายอะไรไม่ค่อยรู้เรื่องแต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าฉันจะไม่รู้ตัวที่กำลังถูกหัวเราะเยาะ

บางครั้งฉันก็โกรธมากที่ตัวเองไม่เหมือนคนอื่นและฉันก็เชื่อจริง ๆ ว่าถ้าหากสามารถเปลี่ยนบางอย่างในตัวเองได้ชีวิตของฉันก็คงง่ายกว่านี้ ฉันรู้สึกเหมือนตัวเป็นลิงกำลังหัดเป็นคน

มันน่าเบื่อที่ผู้ใหญ่มักจะสอนกับเด็ก ๆ ว่าโรงเรียนน่าเป็น
ที่ที่ดีสำหรับเราแต่บางทีโรงเรียนก็ไม่ได้ทำให้เรามีความสุข หรือ
คุณครูนั้นก็ไม่ได้ใจดีกับเราเลย ฉันถูกครูคนหนึ่งตัดผมจนสั้นजूด
जूทั้ง ๆ ที่ผมก็หยิกฟูอยู่แล้ว ฉันจำได้ว่าผมของฉันนั้นมันหดขึ้น
ไปจนเหมือนกับตัดผมทรงผู้ชายและครูคนนั้นก็มีความสุขมาก
ที่ทำให้ฉันดูตลกในสายตาของทุกคน

นั่นนะคงเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งของโรงเรียนหรือไร
บางทีพวกเขาก็รักกฎระเบียบไม่จำเป็นหลายอย่างมากกว่าความ
รู้สึกของเด็กนักเรียน ถ้าเป็นแบบนี้มันจะโทษแค่เด็ก ๆ ได้หรือ
ที่รู้สึกว่โรงเรียนคือสถานที่ที่อยากหนีออกมาให้พ้นมากกว่าที่
พวกเขาารู้สึกสบายใจที่จะเป็นตัวของตัวเอง

ฉันยังโชคดีที่มีวัดเป็นสถานที่ที่ฉันสามารถมาพักพิงได้หรือ
ถ้าทนไม่ไหวก็ยังมีพ่อแม่และครอบครัวคอยอยู่เคียงข้างแล้ว
ถ้าเรื่องเหล่านี้เกิดขึ้นกับเด็กคนอื่นละ ถ้าพวกเขาไม่มีแม่แต่
ครอบครัวที่ทำให้รู้สึกปลอดภัยขึ้นมาได้ชีวิตของพวกเขาจะเป็น
อย่างไรต่อไป ถ้าสมมุติว่าเด็กคนหนึ่งเลือกหนทางที่อาจไม่ดีนัก
ให้แก่ตัวเองเพราะนั่นเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้พวกเขารู้สึกมีค่าและ
ได้รับการยอมรับ เราจะโทษว่านั่นเป็นความผิดของเด็กได้หรือ

ฉันคิดว่ามันดีที่จะมีความหวังว่าเด็กน้อย ๆ คนหนึ่งจะ
เติบโตขึ้นมาอย่างดีและมีศีลธรรม

แต่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไรถ้าสภาพแวดล้อมกำลัง
หล่อหลอมให้เด็ก ๆ เกลียดแม่กระทั่งตัวเอง สันติภาพของโลก
นี้นะไม่ได้ขึ้นอยู่กับเด็กหรือมันขึ้นอยู่กับสังคมทั้งสังคมเลย
ต่างหากเพราะการที่เด็กคนหนึ่งจะเติบโตขึ้นมาให้ดีได้มันต้องใช้
ชุมชนทั้งชุมชนช่วยกับโอบอุ้มให้เด็กเติบโตขึ้นมา

*

ที่วัดนี้ไม่ได้มีกิจกรรมมากมายนักและไม่วุ่นวายเพราะไม่
ได้เปิดให้ทำศาสนกิจอย่างทั่วไปไม่มีเมรุสำหรับเผาศพหรือโบสถ์
เป็นพื้นที่เปิดโล่งแต่จะมีอาคารสีขาวทรงเหลี่ยมตั้งตระหง่าน
อยู่ตรงกลาง กำแพงด้านหนึ่งถูกวาดรูปทับลงเป็นเป็นศิลปะที่ใช้
สัญลักษณ์หลายอย่างเป็นแบบอียิปต์แต่ด้านในนั้นเต็มไปด้วย
งานศิลปะที่วาดด้วยฟูกันจีนพร้อมทั้งข้อความสั้น ๆ ที่ฉันเข้าใจ
บ้างไม่เข้าใจบ้างแต่สิ่งที่ทำให้คนมาที่วัดมากที่สุดกลับไม่ใช่ตึก
หลังนี้แต่เป็นงานฉาปนกิจ

โดยปกติที่วัดจะจัดงานแบบนี้ให้แก่พระที่จำวัดอยู่ที่นี่เท่านั้น แต่ก็เปิดให้คนเข้ามาร่วมได้ งานจะจัดในตอนกลางวัน ที่ลานกว้างขนาดเกือบเท่าสนามฟุตบอล เชิงตะกอนที่ทำจากไม้จะถูกวางไว้ตรงกลางลานกว้างนั้นและครูสุรินทร์จะพาเด็กจากโรงเรียนมาช่วยงานร่วมสืบลึงยี่สิบคน

สาเหตุที่ทำให้คนมาเยอะ เพราะที่นี่ยังเฝ้าแบบโบราณจัดขึ้นกลางลานกว้าง ภูมิไม่ขึ้นเป็นเชิงตะกอนสูงขึ้นมาและวางโลงไว้ตรงกลาง คนที่มาร่วมก็มีทั้งคนไทยทั้งต่างชาติ นั่งกันล้อมรอบลานกว้างแห่งนี้ บางคนดูตื่นตาตื่นใจเหมือนมาดูการแสดง ฉันยอมรับว่าครั้งแรกตัวฉันก็ตื่นเต้นไม่ต่างกันเพราะมันเป็นสิ่งที่ไม่เคยเห็นหรือเคยได้ยินมาก่อน ฉันตั้งใจมองทุกอย่างที่เกิดขึ้นเหมือนนักสำรวจพยายามจดรายละเอียดทุกอย่างไปเขียนลงบันทึก

เริ่มด้วยการที่พระในวัดช่วยกันขนโลงศพสีขาวที่ทำจากไม้ขึ้นมาวางบนเชิงตะกอน จากนั้นก็ใช้สายสินมาโยงล้อมรอบไว้และหลังจากนั้นก็เริ่มสวดมนต์บทบังสุกุล

“อนิจจา ะตะ สังขารา อุปปาทวะยะธัมมิโนฯ...”

“สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ มีความเกิดขึ้นและความเสื่อมไปเป็นธรรมดา...”

ฉันตั้งใจมองเหมือนตอนที่เคยทำกับดอกไม้สีม่วงที่บ้าน ผ่อแต่สิ่งหนึ่งที่ต่างกันคือทุกอย่างที่เกิดขึ้นบนเชิงตะคอนนั้น เจียบเจียบ มันไม่ส่งเสียใดตอบเรากลับมา ฉันและทุก ๆ คนที่นี้ทำได้เพียง **เป็นผู้สังเกตการณ์เท่านั้น**

เราเฝ้ามองทุกอย่างถูกเผาไหม้จากไม้แห้งสีน้ำตาลเปลี่ยนเป็นสีแดงฉานเปลี่ยนเป็นสีดำและค่อย ๆ มอดลงเป็นถ่านสีเทา ครั้งแรกที่ได้เห็นนั้น แปลกใหม่น่าสนใจ แต่เมื่อต้องเห็นมากขึ้นไปเรื่อย ๆ ความรู้สึกเหล่านั้นก็ลดน้อยลง

จากที่เฝ้าสังเกตเชิงตะคอน ฉันก็หันมาสนใจคนที่นั่งอยู่โดยรอบแทน ว่าพวกเขามีทำที่อย่างไร หลายคนเป็นคนต่างถิ่น ทั้งคนไทยและต่างชาติ บางคนนั้นมองอย่างเจียบ ๆ บางคนอธิบายสิ่งที่กำลังดำเนินไปให้แก่คนที่นั่งอยู่ข้างกันฟัง บางคนขมวดคิ้วใช้ความคิด กับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า บางคนมองมันอย่างว่างเปล่า และบางคนก็เอาแต่มองคนอื่น ฉันเป็นประเภทหลัง และครูสุนทรก็คงเป็นด้วยเพราะเขาก็สังเกตเห็นว่าฉันเอาแต่ใช้เวลามองที่ยังผู้อื่น

เขาเคยพูดกับฉันว่า “ไม่ควรไปจ้างคนอื่นแบบนั้น”
และ “ไม่รู้ตัวเองเลยว่านั่งมองคนอื่นเหมือนนั่งดูโทรทัศน์”

มันคือความจริงฉันคิดว่ามันน่าสนใจนี้ คนเรานะถ้าถึงขั้นต้องด้นดันเดินทางมาตั้งไกลเพื่อบางอย่างสิ่งนั้นก็คงสำคัญกับพวกเขามาก ฉันนั้นก็แค่สงสัยว่าพวกเขามีความคิดแบบไหนเกิดขึ้นอยู่ข้างในบ้างหรือมีเรื่องราวความเป็นมาแบบไหน บางทีฉันก็สงสัยว่าพวกเขาจะรู้สึกเหมือนถูกเผาไปด้วยไหมนะตอนที่กำลังตั้งใจมองมองกองไฟที่อยู่ตรงหน้า

เมื่อพูดการขอบมองจ้างอะไรสักอย่างแล้วสถานที่ที่เหมาะสมกับฉันก็คงจะเป็นอาคารสีขาวทรงเหลี่ยมที่ตั้งตระหง่านอยู่ในวัดนั่นละ มันเป็นอาคารศิลปะที่ชื่อเรียกว่า ‘โรงมหรสพทางวิญญาน’ ที่นี่เหมือนถูกสร้างขึ้นเพื่อนักสังเกตการณ์อย่างฉันโดยแท้ และแสงไฟสลัวภายในตัวอาคารก็ยิ่งทำให้ทุกอย่างพิศวงเข้าไปใหญ่

ผนังทุกด้านคืองานศิลปะที่ถูกเรียงติดกันไปตลอดแนว บางก็เป็นงานศิลปะที่วาดทับลงบนกำแพงโดยตรง มีข้อความและบทกลอนประกอบสั้น ๆ เพื่อให้ความหมายของรูปภาพเข้าใจได้ง่ายขึ้น บางภาพถูกตั้งใจวาดเป็นอย่างดีในทุกรายละเอียดเล็ก ๆ และบางภาพก็เป็นแนวนามธรรมที่มีเพียงพื้นหลังสีขาวและรอยตัวดพู่กันเท่านั้น

ไม่มีคำอธิบายอะไรแม้แต่คำเดียว

การพยายามหาความหมายจากมันก็เหมือนเดินวนอยู่ในเขาวงกตที่ไม่มีทางออก เพราะพวกมันไม่ได้ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ใครมาไขปริศนาตั้งแต่ต้น ฉันคิดว่าการยืนจ้องมองรูปเหล่านี้คือการเรียนรู้ที่จะมีประสบการณ์กับความคิดของตัวเอง

เมื่อคิดแบบนี้รูปภาพที่เรียงรายอยู่จึงเปลี่ยนความหมายอยู่เรื่อยไปตามแต่ตัวฉันในขณะนั้น

ภาพที่ฉันชอบที่สุดตั้งอยู่บนชั้นสอง ต้องเดินขึ้นบันไดแล้วเดินตามทางเดินผ่านภาพอื่น ๆ ไปและเมื่อเดินไปจนถึงตรงกลางห้องจะเจอภาพวาดขนาดใหญ่ยักษ์ที่ถูกวาดอยู่เต็มกำแพง

เป็นรูปของยักษ์สีดำมหึมาตัวหนึ่ง ดวงตาของมันเป็นสีเหลืองสะท้อนเด่นชัดท่ามกลางแสงสลัว ทุกครั้งที่หันไปมองฉันจะรู้สึกว่ามันเองก็กำลังจ้องมองกลับมาเสมอ มันอ้าปากกว้างพยายามจะกลืนกินโลกใบนี้และทุกสรรพสิ่งเข้าไป

มันมองมาที่ฉันราวกับว่ามันกำลังจะเอื้อมมือมาคว้าตัวฉันกลืนลงท้อง ฉันยืนนิ่งอยู่ตรงกลางและจ้องมองกลับเข้าไปในตาสีเหลืองเบิกกว่าคู่นั้นเหมือนถูกสะกดจิต

ฉันคิดว่าตัวเองกำลังหดเล็กลงไปเรื่อย ๆ ในขณะเดียวกัน
ก็กำลังถูกดูดในหายเข้าไปในภาพนั้น ฉันรู้สึกหายใจไม่ทั่วท้อง
เพราะความกลัว รวากับว่ากำลังยืนอยู่ท่ามกลางสิ่งที่ยิ่งใหญ่เกิน
กว่าจะหนีไปไหนได้ มันคือการตระหนัก ถึงความเล็กจ้อยของ
ตัวเอง ว่าเป็นแค่หนูตัวเล็กที่ยืนอยู่ต่อหน้ายักษ์

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

กลายเป็นลิง

กรุงเทพฯ...กรุงเทพฯมหานคร สูดลมหายใจเขาปอดลึก ๆ เธอกำลังจะกลายเป็นชีวิตที่เกิล ทุกอย่างในเมืองน่าตื่นเต้นและเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว แสงไฟหลากสีที่ส่องกระทบกันไม่เคยหยุดนิ่ง สิ่งแปลกตาที่หาไม่ได้ในป่าทำให้ทุกอย่างดูหลงไหลชวนให้ลอง

ฉันมาอยู่กรุงเทพฯเป็นเดือนก่อนจะเปิดเทอมและอย่างนักศึกษาปีหนึ่งทั่วไปฉันพยายามอย่างเต็มที่เพื่อหาเพื่อนใหม่คนที่มีความสนใจใกล้เคียงกันหรืออย่างน้อยที่สุดก็เป็นคนบ้านเดียวกัน ฉันคิดว่าอย่างน้อย ๆ ถ้ามาจากภาคเดียวกันก็คงจะพอคุยกันรู้เรื่องและไม่แตกต่างกันมาก

อีกอย่างที่ได้เด็กหลายคนทำก่อนข้ามหาลัยคือการเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงตัวเองขนานใหญ่ตั้งแต่รูปร่าง ทรงผม การแต่งตัว หรือแม้กระทั่งชื่อเล่นของตัวเอง ฉันคิดว่าซึ่งพวกนี้ก็เหมือนกับ การเริ่มต้นชีวิตใหม่ขนาดย่อม ๆ นะลองคิดดูสิออกจากบ้านมา อยู่ที่ที่ใหม่ที่ไม่มีใครรู้จักเรามาก่อน

มันคือสิทธิที่จะเลือกกว่าจะเป็นใครก็ได้ในแบบที่เราต้องการ

ตอนนั้นฉันเข้าร้านทำผมยัดผมตรงถึงกลางหลังแถมยังลดน้ำหนักไปตั้งเกือบสิบกิโลแฉะถึงจะมีเงอะ ๆ ะ ๆ ตอนทำอะไรหลายอย่างอยู่แต่ก็ใช้เวลาไม่นานที่จะเรียนรู้และเป็นเหมือนอย่าง คนในเมืองนี้ ฉันเปิดรับทุกสิ่งที่เข้ามาและยินดีลองทุกอย่างและต้อนรับทุกคนที่เข้ามาในชีวิตทั้งที่เขาทำให้สบายใจและไม่สบายใจ เพราะฉันนะไม่อยากเป็นเด็กที่แปลกแยกไปจากคนอื่นอีกแล้ว จึงเปลี่ยนแปลงหลายอย่างในตัวไป

ทั้ง ๆ ที่ในบางครั้งคนบางคนก็ทำให้ตัวฉันรู้สึกแปลกประหลาดผ่านทางน้ำเสียงและสายตาที่แสดงอย่างไม่เด่นชัดว่า คำพูดเหล่านั้นมีความหมายแท้จริงถึงสิ่งใดกันแน่เพราะภาษาที่พวกเขาใช้นั้นซับซ้อนขึ้น

มันเป็นคำพูดที่คล้ายคำชมแต่กลับทำให้รู้สึกขะจุกหรือมุกตลกที่ทำให้รู้สึกเหมือนกำลังถูกล้อเลียนแต่สิ่งเหล่านี้กลับไม่เคยปรากฏเด่นในชนิดที่เราสามารถชี้เป็นหลักฐานยืนยันความรู้สึกตะปิตตะบวงใจได้ในหลายครั้งฉันจึงบอกแก่ตัวเองว่าความรู้สึกเหล่านี้คงมาจากความคิดมากซับซ้อนของตัวเอง

บ่อยครั้งฉันละเลยความรู้สึกเหล่านี้เพราะความรู้สึกกลัวที่เข้มข้นกว่าคือกลัวความโดดเดี่ยวในสภาพแวดล้อมที่ฉันยังไม่คุ้นชิน ฉันบอกกับตัวเองว่าความรู้สึกเล็กน้อย ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่ยอมรับได้เพราะอย่างน้อย ๆ ตอนนี้ฉันก็ยังมีเพื่อน

ผ่านไปนานเข้าจนฉันสามารถพูดได้อย่างเต็มแก้วว่าตัวเองได้กลายเป็นคนเมืองอย่างเต็มตัว ฉันเป็นส่วนหนึ่งกับแสงสีเหล่านี้ได้อย่างดี ฉันไปในที่ที่ทุกคนไป ฉันทำในสิ่งที่ทุกคนทำ ฉันกินและบริโภคทุกอย่างที่ตามความนิยมของส่วนใหญ่ ฉันผลิตเพลินสนุกสนานและปล่อยให้เมืองนี้แทรกซึมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในตัวของฉันแต่ในขณะที่กำลังสนุกอยู่นั้นฉันกลับรู้สึกถึงบางอย่างที่ค่อนข้างหายไปจากตัว

ฉันไม่รู้ว่ามันคืออะไรแต่สิ่งนั้นกลับสร้างความรู้สึกกลวง ๆ ในจิตใจที่ทำให้รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องและเกร็งไปทั้งตัวเหมือนกับกำลังยืนอยู่บนพื้นที่ไม่มีมั่นคง

มันทำให้ฉันนึกถึงการต้องยืนอยู่บนพื้นดินที่หน้าดินนั้น
แห้งและดูแข็งแรงแต่ความจริงด้านล่างนั้นกลับเป็นดินโคลน
ความรู้สึกนี้ไม่เคยจากไปไหนฉันจึงต้องการบางอย่างเอา
ไว้เพื่อเกาะและพยุงตัวอยู่ตลอดเวลาตอนนั้นเองที่ฉันฟังฟังและ
ต้องการยอมรับมากขึ้นไปอีก ฉันไม่เคยเอ่ยปากบอกตอนที่รู้สึก
แย่ฉันแต่กลับยิ้มรับและแสวงหาสิ่งต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้นฉันเริ่ม
ซื้อของต่างเข้ามามากขึ้นเรียนรู้ที่แต่งตัวและเปลี่ยนตัวเองจน
ตอนนี้แตกต่างไปมากจากเมื่อก่อน

แม้แต่สำเนียงที่พูดก็เปลี่ยนไปแม้แต่เพื่อนสมัยมัธยมก็
พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าคุณต่างไปจากเดิมตอนนี้เป็นเด็กกรุงเทพ
เต็มตัวแล้ว

ฉันมีเพื่อนและเข้ากับคนอื่นได้ดีในแบบที่ตัวฉันในตอน
มัธยมคงนึกไม่ถึงแต่แล้วอยู่ ๆ สิ่งหนึ่งก็เกิดขึ้นระหว่างที่เดิน
กลับจากมหาลัยหัวใจเต็มเร็วมากและโลกรอบตัวก็เริ่มหมุนไป
มาความรับรู้ที่โลกก็หดลงเรื่อย ๆ

ฉันได้ยินแค่เสียงวัดในหู เสียงหัวใจที่เต้นแรงและเสียง
หายใจที่ส่งเสียงดังก้องพยายามสูดอากาศเข้าไปเหมือนคน
หายใจไม่ออก ฉันพยายามจะก้าวเดินต่อไปแต่ขากลับมา ๓
ฉันจึงหยุดยืนอยู่นิ่งพยายามทำให้ตัวเองกลับมาเป็นปกติอีกครั้ง

แต่มันกลับไม่ได้ผลฉันทรุดลงนั่งกับพื้นถนนข้างทางแล้ว พยายามหายใจอีกครั้ง ภาพที่เห็นซ้อนกันเป็นภาพเลือน ๆ ที่ สลัวฉันได้ยินแค่เสียงหัวใจที่ยังเต้นแรงมาก ๆ จนคุณลุงขายไอติมคนหนึ่งขึ้นรถเข้ามาใกล้ ๆ เขาคงเห็นฉันทำอะไรไม่ได้จึงเขามาหา ฉันได้ยินเสียงคุณลุงไม่ชัดด้วยซ้ำแต่เขายื่นยาอมมาให้แล้วช่วยหาสิ่งของใกล้ตัวมาพัดให้ความเย็นมากระทบหน้า

คุณลุงนั่งอยู่กับฉันจนรู้สึกดีขึ้นแถมยังตั้งไอติมกระทิให้ฉันกินแบบฟรี ๆ ด้วยเพราะหอบพักอยู่ใกล้นักเมื่อหายดีจึงพาตัวเองกลับห้องมาได้

ถึงจะหายดีขึ้นแล้วแต่ฉันรู้ว่าความรู้สึกนั้นมันไม่ได้เกิดจากอาการทางร่างกายหรือก่อนหน้านั้นฉันทะเลาะทะเลาะกับเพื่อนกลุ่มนั้นเล็กน้อยแต่จะเรียกว่าทะเลาะก็ไม่ถูกนักมันเป็นฉันที่รู้สึกโมโหไปเองคนเดียวมากกว่า มันเป็นครั้งแรกที่ฉันจะบอกพวกเขาไปว่าไม่ชอบคำพูดของพวกเขา

ฉันพยายามอธิบายว่าสำหรับฉันมันรุนแรงเกินไปที่จะเป็นแค่การพูดเล่นกันแต่พวกเขาแค่ขมวดคิ้วแล้วหัวเราะด้วยกันเท่านั้นที่ฉันดูจะจริงจังกับมุกตลกนั้นเกินไปอย่าไปคิดมากจะหมดสนุก ฉันจำสายตาแบบนี้รอยยิ้มแบบนี้ได้ มันเป็นสิ่งที่ฉันคุ้นชินเป็นอย่างดีเพียงแค่นี้คงไม่มีโกนหนวดหรือซารามาพาฉันออกไปจากสถานการณ์นี้ได้แล้ว

ฉันจึงเสียบไปแต่พวกเขานะก็ยังมีน้ำใจมาปลอบฉันว่าอย่าไปคิดมากเลยก็แค่เล่นกันคราวหลังจะพยายามไม่พูดอีกแล้วกันแต่ลึก ๆ แล้วฉันแถมเขายังพยายามถามความเห็นจากคนอื่นว่าสิ่งที่เขาพูดรุนแรงไปไหมเพื่อนยืนยันว่าฉันน่าจะควรทำใจให้สบายและอย่าเก็บเอามาคิด แต่ฉันก็อดจวนทนไม่ไหวแล้วละที่ทุกอย่างที่ทำทั้งวิธีการพูด ลำเนียงที่ติดภาษาถิ่นหรือแม่แต่เรื่องต่าง ๆ ที่ฉันเล่าให้พวกเขาฟังจะต้องกลายมาเป็นมุกตลกให้คนหัวเราะเยาะนะ

ถ้ามันไม่มีอะไรจริง ๆ ทำไมทุกครั้งที่ฉันนึกถึงสิ่งที่พวกเขาพูดถึงต้องรู้สึกมวนท้องขึ้นมალะ ยิ่งผ่านไปเรื่อย ๆ มันก็ยิ่งชัดเจนขึ้นจนฉันรู้สึกทนไม่ไหวอีกแล้ว

ความกล้าหาญเล็ก ๆ ของฉันในวันนี้คือการไปกินข้าวเที่ยงคนเดียว ฉันพยายามทำความเข้าใจหลายอย่างและพยายามบอกตัวเองว่าไม่ว่าใครก็แค่อยู่คนเดียวไปก่อน

ฉันพยายามคิดว่ามันไม่เห็นจะเป็นต้องยึดติดอยู่กับคนแค่กลุ่มเดียวเลยอีกอย่างก็ฉันยังไม่ได้ขาดเพื่อนเสียทีเดียว ฉันมีเพื่อนคนอื่น ๆ ที่ยังคุยเล่นด้วยได้ยังมีเพื่อนสนิทที่ขึ้นกรุงเทพฯ มาด้วยกันถึงแม้เพื่อนจะอยู่มหาลัทยที่ไกลกันหน่อยแต่เราก็ไม่ได้ห่างกันไปไหนทั้งออม ซาร่าและเพื่อนที่เพิ่งรู้จักกันตอนมัธยมปลายอย่างอึ้ง

อิงเป็นเพื่อนที่ฉันรู้จักกันตอนมัธยมปลาย ซึ่งมันก็เข้าอิหروبเต็มเรามันพวกแตกต่างและไม่มีความรู้สึกเลยสักนิดว่าต้องเป็นเหมือนใครเพราะเราก็อมรับกันและกันในข้อนี้

อิงเห็นโลกคนละเฉดสีกับฉันและฉันก็ได้ยินโลกในท่วงทำนองที่ต่างออกไปอยู่ด้วยกันเราทำให้โลกใบน้อย ๆ ของเราสนุกสนานมากขึ้น เราร้องเล่นเต้นรำไปในจังหวะที่เราสร้างขึ้น อิงนะเมื่อรู้ว่าเกิดเรื่องกับฉันขึ้นก็รีบมาหาทันทีที่โอกาสจะว่าอย่างไรดีละเธอน่ะชอบมองฉันเหมือนเป็นน้องสาวคนหนึ่งแล้วก็จะคิดเอาตัวเองเป็นพี่สาวคนโตที่ต้องปกป้องน้อง ๆ จากพวกอันพาลเหมือนในการ์ตูน

การได้เจอกับอิงเหมือนจุดไฟให้โลกสลับ ๆ ที่ฉันอยู่กลับมาสดใสอีกครั้ง เราไปงานหนังสือ ไปเที่ยวเล่นตามแต่ใจของเรา ไม่ต้องแอบซ่อนตัวเองหรือปิดบังตัวตนที่แท้จริงจากใคร

อาการที่ฉันเป็นนะได้ข้อสรุปว่าเป็นอาการเบื้องต้นของโรคตื่นตระหนกแต่นักจิตวิทยาประเมินว่ายังไม่ถึงขั้นหนักหนาจนขนาดต้องพึ่งยา สามารถรักษาให้หายได้ด้วยการพูดคุยและบำบัดเบื้องต้นผ่านการเขียนบันทึกอารมณ์ความรู้สึกของตัวเอง สังเกตสิ่งทีมากระทบอารมณ์และฝึกหายใจ

คำแนะนำที่ฉันได้คือเมื่อเกิดอาการขึ้นอีกให้พยายามหายใจและมองมองหาของสีแดง สีเขียว สีฟ้าที่อยู่รอบอย่างละสามสี่ชิ้นหรือเปลี่ยนจุดสนใจจากหัวใจที่เต้นแรงมาเป็นการเตะปลายนิ้วสลับไปกันไปพร้อมกับนับเลข เหมือนจะเล็กน้อยแต่สิ่งเหล่านี้ก็พอจะช่วยให้ในบางเวลาที่อาการไม่ได้ร้ายแรงมากในทางเทคนิคเขาเรียกว่าการปรับสมดุลของระบบประสาทที่กำลังตื่นตัวให้กลับมาอยู่ในสถานะที่สงบอีกครั้ง

โลกของฉันเปลี่ยนไปบางครั้งก็ใจลอยเพราะกังวลอยู่กับหัวใจตลอดว่าอยู่ ๆ มันจะเต้นแรงขึ้นมาอีกไหมแต่เป็นแบบนั้นมันก็มีข้อดีอยู่อย่างคือมันทำให้ฉันเลิกสนใจคนอื่นไป

มีอิงที่แะเวะเวียนมาหาทำให้ทุกอย่างเปล่งประกายและสดใส บางครั้งอิงมานอนค้างที่หอกับฉันเราเล่าเรื่องตอนเด็ก โทรหาเพื่อนคนอื่น ๆ ของเราแล้วนัดเที่ยวกันแบบกระชั้นหันไปไหนก็ตามแต่ใจเพราะเราน่ะโตพอที่จะเลือกสิ่งต่าง ๆ ให้กับตัวเองได้แล้ว พวกเราน่ะแค่อยากใช้ชีวิตของเราให้สุดเหวี่ยงในแบบของเราจนกระทั่งเข้าวันหนึ่ง

วันนั้นอยู่ ๆ ฉันตื่นเช้ากว่าทุกที แม่ของฉันโทรมาพร้อมกับข่าวร้าย ฉันฟังสิ่งแม่พูดจากปลายสายอย่างเจ็บ ๆ โดยไม่รู้ว่าต้องพูดอะไรกลับไป จึงทำได้เพียงตอบรับทุกอย่าง หลังจากนั้นฉันก็จองตั๋วเครื่องบินจากกรุงเทพไปสุราษฎร์ภายในเย็นวันนั้น

พอของฉันเสียแล้ว

อยู่ ๆ ก็ล้มหมดสติไปและจะไม่ฟื้นขึ้นมาอีก

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ความสูญเสียมันเป็นเรื่องปกติจนกระทั่งมันมาเคาะประตูบ้านและพาคนที่เรารักไป ฉันไม่เคยคิดว่าโลกสามารถเจ็บได้ขนาดนี้มาก่อน ฉันมองภาพถ่ายที่วางอยู่หน้าโลงพร้อมกับความรู้สึกโหวง ๆ และเต็มไปด้วยคำถาม ฉันพยายามย้อนนึกไปถึงช่วงเวลาต่าง ๆ ที่ใช้กับพ่อว่ามีสัญญาณอะไรไหมที่ฉันพลาดไป ฉันคิดว่าถ้าฉันสังเกตเห็นสัญญาณเตือนอะไรมาบ้างบางที่มันอาจจะพอเปลี่ยนอะไรได้

ฉันแทบจะจำอะไรไม่ได้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างเหมือนตัวเองหยุดนิ่งในขณะที่ทุกอย่างกำลังหมุนไปหรือทางหนึ่งคือฉันรู้สึกเหมือนตัวเองหลุดออกไปจากโลกรอบตัวและมีชีวิตอยู่แค่ให้ความนึกคิดสั้น ๆ ของตัวเองเท่านั้น

มันเป็นสภาวะที่การคิดถึงอดีตก็รู้สึกเจ็บปวดเกินจะรับไหวและในขณะเดียวกันก็ไม่มีอนาคตร่วมกันอีกต่อไปให้นึกถึง

มันอาจจะเป็นครั้งแรกที่แม้แต่เสียงในหัวของฉัน ก็เงียบดับลง มันเป็นครั้งแรกที่รับรู้ถึงความเงียบเชียบของโลกใบนี้ ฉันหวังว่ามันจะมีเรื่องราวอภินิหารที่ทำให้ติดต่อสื่อสารกับวิญญาณของพ่อได้ แต่มันก็ไม่เคยเกิดขึ้น

ฉันหวังว่าโลกจะพูดคุยกับฉัน แต่มันก็เคยตอบอะไรกลับมา หรืออันที่จริงโลกใบนี้เลิกพูดคุยกับฉันมาสักพักหนึ่งแล้ว ตั้งแต่ฉันพยายามลบความเป็นตัวเองไป ฉันก็สูญเสียความสามารถที่จะมองเห็นเวทมนต์และได้ยินเสียงกระซิบแห่งโลก แต่ฉันจะไปในิกสนใจอะไรในเมื่อเมืองใหญ่รอบตัวส่งเสียงอึกทิกอยู่ตลอดเวลา

ภาวะของความสูญเสียเหมือนแว่นขยายให้ดำดิ่งลึกลงไปอีก ไม่มีพ่อเป็นความมั่นคงให้ไปยึดเกาะไว้ ในงานศพมีเพียงผู้คน ที่ต่างกำลังเรียนรู้ที่จะยอมรับความจริงเหมือน ๆ กัน

เมื่อต้องกลั้มากกรุงเทพครั้งนี้ทุกอย่างแตกต่างไปหรือ บางทีโลกทั้งโลกนั้นเปลี่ยนไปหลังต้องพบกับความสูญเสีย ฉันมีสิ่งต่าง ๆ ในหัวที่ตึกกันจนวนวายไปหมด แต่เมื่อต้องพูดถึงมัน กลับเหมือนร่างกายถูกแช่แข็งไว้ เป็นสิ่งที่เมื่อจะพูดถึงก็กลับพูดไม่ออก ฉันจึงใช้เวลาไปการจมลงสู่มหาสมุทรของความคิด

ยังอยู่คนเดียวในห้องทุกอย่างก็ยิ่งแย่มากเข้าไปใหญ่ ฉันไม่
อยากอยู่กับความคิดในหัวของตัวเองอีกแล้ว เลยพาตัวเองออก
มาด้านนอก พยายามมีความสุขกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ให้ได้อีก
ครั้ง แต่ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าอะไรแยกว่าระหว่าง บังตัวเอง
อยู่ในห้องกับออกมาเจอผู้คนมากมายเกินไป

ฉันคงกลับมามีความสุขง่ายขึ้นไปจะมีคนหนึ่งถามกับ
ถามกับฉันว่า “ไม่ค่อยสนิทกับพ่อหรือดูไม่ค่อยเสียใจเลย

ฉันยิ้มให้เพื่อนคนนั้นและพยายามนึกคำพูดในขณะที่ยืน
เหมือนวิญญูณของตัวเองถูกเขย่า

หัวใจของฉันเริ่มเต้นแรงขึ้นมาเรื่อย ๆ หัวตื้อไปหมดเพื่อน
คนนั้นนิ่งรอคำตอบจากฉันรวมถึงคนอื่น ๆ ที่นั่งร่วมโต๊ะอยู่ด้วย
กันก็ลืมหองมาที่ฉันเพื่อรอฟังเช่นกัน

“มันก็เสียใจนะ”

“จริงหรือแต่ดูหายเร็วมากเลย ทำไมกลับมามีความสุข
เร็วจังถ้าเป็นคุณะคงต้องไปหาจิตแพทย์อะ มึงไม่มีแบบนั้นบ้าง
หรือแต่มึงเก่งนะถ้าเกิดกับกูก็คงไม่เป็นแบบนี้แน่...”

ฉันฟังสิ่งต่างที่เพื่อนพูดร่ายยาวต่อไปถึงสิ่งที่ฉันเป็นอยู่ และสิ่งที่เพื่อนจะทำในเหตุการณ์นี้ บ้างก็สลับเป็นการแนะนำฉัน ว่าควรต้องทำอะไรกับอารมณ์ของตัวเอง

ต่อด้วยบทสนทนาถกเถียงถึงสิ่งที่ฉันควรแสดงออก รวากับว่าพวกเขากำลังวิพากษ์วิจารณ์ละครเรื่องหนึ่ง ทุกอย่าง ดำเนินไปพร้อมกับความรู้สึกแปลกแยกในตัวของฉัน ที่ขยาย ใหญ่ขึ้นจนมันทะลุออกมาบนผิวหนัง **ตอนนี้แหละที่ฉันค่อย ๆ กลายกลับไปเป็นลิง** หลังจากที่พยายามอย่างหนักเพื่อปิด ซ่อนตัวเองและแสดงออกอย่างที่เราควรจะเป็นมาโดยตลอด

หลังจากนั้นฉันไม่ได้เจอหน้าเพื่อนคนไหนเลยไปเป็น อาทิตย์และต่อมาก็เลิกพูดคุยกับทุกคนที่ทำให้ฉันรู้สึกแยกกับ ตัวเองไปจะว่าอย่างไรดีละมันแค่รู้สึกว่าเป็นตอนนี้มันก็หนัก หนาเกินกว่าต้องมากังวลกับเรื่องพวกนี้แล้ว

ฉันเหนื่อย

ฉันไปเรียนสาย

ฉันไม่ไปเรียน

ฉันโกหกอาจารย์

ฉันโกหกอาจารย์ว่าไม่สบายทั้งที่ในความเป็นจริงคือฉัน
ไม่อยากพบเจอผู้คน ฉันนอนไม่หลับเพราะฝันร้ายและนั่นยิ่ง
ทำให้อาการตื่นตระหนกของตัวเองแย่ลงไปอีก

บางครั้งฉันก็ตื่นขึ้นมาเพราะหัวใจเต้นแรงเกินไป

มือเท้าสั่นไปหมดแถมเปลี่ยนเป็นสับสนเซียวไร้ชีวิต ชีวี
มีเพียงไม่กี่อย่าง ที่ทำให้ฉันลุกขึ้นมาอาบน้ำแต่งตัว และผินพา
ตัวเองไปเรียนอีกครั้งได้

นั่นคือคำสัญญาที่ฉันจุ่มปากไว้กับพ่อว่า
ฉันจะพยายามมีความสุขให้ได้

พ่อรู้ว่าฉันมีประสบการณ์ในโรงเรียนไม่ตึ๊งเขาจึงพยายาม
ทำทุกอย่างเพื่อให้เราดีขึ้นอีกครั้งแต่ยิ่งโตขึ้นก็ยิ่งเอาแต่ขัง
ตัวเองอยู่ในห้อง โกรธไปหมดว่าฉันต้องเจอกับเรื่องทุกอย่างใน
โรงเรียนก็เพราะต้องย้ายบ้านมาไม่คิดจะฟังเหตุผลอะไรเลยทั้ง
ๆ ที่พ่อนะพยายามทุกอย่างเพื่อให้ฉันมีความสุขขึ้นมาได้อีกครั้ง
หนึ่งนอกจากคำสัญญาแล้วคงเป็นเรื่องของแม่ แม่ทนอยู่บ้าน
ของเราไม่ไหวด้วยซ้ำต้องออกไปเช่าอยู่ใกล้ ๆ ที่ทำงานแทนแถม
หลังจากที่พ่อเสียแม่ก็ซบผอมลงไปมาก

ฉันก็แค่คิดด้วยสมองน้อย ๆ ของตัวเองว่าถ้าฉันย่าแย
ลงไปอีกก็ไมรู้เหมือนกันว่าแม่จะเป็นยังไงนั้นเลยแรงผลักดัน
ให้ฉันต้องผ่านทุก ๆ อย่างไปให้ได้ ฉันไม่ได้ตื่นรู้ ปล่อยวางกว่า
ใคร ๆ หรือแค่การเลือกที่จะเข้มแข็งขึ้นมาคือสิ่งเดียวที่ฉันพอ
จะทำได้

หม้ายกษลิดำ

สิ่งหนึ่งที่ฉันได้เรียนรู้คือบางครั้งความคิดของคนเราก็มีพลังมากพอที่จะให้ร่างกายรู้สึกไม่ปลอดภัยถึงขั้นที่จะต้องปรับเปลี่ยนไปอยู่โหมดเอาชีวิตรอด ฉันมองนักจิตวิทยาคนนั้นนิ่ง ๆ ตอนที่เขายกมือฉันทำทุกอย่างถูกต้องดีแล้ว ฉันไม่ได้โต้ตอบอะไรไรกลับไปเพียงแค่ออกเสียงอยู่ในใจว่าถ้าหากทุกสิ่งที่ทำมันถูกต้องแล้วทำไมมันถึงไม่หายเสียที ฉันไม่คิดว่าตัวเองเปลี่ยนไปจากสองสามเดือนที่แล้วมากนัก

ยังคงมีอาการนอนไม่หลับเป็นครั้งคราว ยังคงเหม่อลอย เมื่อมีความคิดผุดเข้ามาในหัว ฉันไม่ต่างไปจากเดิมเลยเพียงแค่เรียนรู้ที่จะอยู่กับอาการเหล่านี้เก่งขึ้นเท่านั้นไม่ได้ก้าวหน้าไปมากกว่านั้นเลยแต่มีงานอดิเรกอย่างหนึ่งเพิ่มขึ้นคือการไปนั่งนิ่ง ๆ ในสวนสาธารณะ

ที่นี้ร่มรื่นเต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่บนพื้นบนพื้นปลูกหญ้าเขียวขจีพรหมเฝ้าผู้คนมากมายแวะเวียนมาเพื่อทำกิจกรรมต่าง ๆ ฉันอาจจะเป็นสิ่งที่ไม่ธรรมดาที่สุดในสวนสาธารณะแห่งนี้แต่พลังชีวิตของผู้คนทำให้ฉันตื่นตัวขึ้นมาบ้างจากคนที่เอนั่งสังเกตการจึงอยากเริ่มทำอะไรขึ้นมาบ้าง ฉันจึงตั้งใจว่าจะวิ่งและตั้งความหวังไว้สูงว่าจะลองวิ่งมาราธอนให้ได้ ฉันจึงเริ่มวิ่ง

การวิ่งนั้นใช้พลังงานมากกว่าที่ฉันคิดไว้มากเมื่อได้ลองทำไ้ภาวะเหม่อลอยของตัวเองก็น้อยลงเพราะมันเหนื่อยจนไม่อยากคิดอะไรและพลังงานที่ใช้ไปก็เยอะเสียจนเมื่อกลับถึงห้องสิ่งเดียวที่อยากทำคือการนอนหลับ ชีวิตของฉันช่วงนั้นจึงวนเวียนอยู่กับการเตรียมร่างกายเพื่อวิ่ง วิ่งและนอน ในแต่ละสัปดาห์ฉันพยายามผลักดันตัวเองด้วยเป้าหมายใหม่ ๆ จากสัปดาห์แรกวิ่งไหวแค่ระยะทางไม่ถึงสามกิโล ต่อมาก็เปลี่ยนเป็นห้ากิโล

วิ่งอยู่อย่างนั้นเพราะมันทำให้ลืมเรื่องราวกังวลใจทุกอย่าง แต่ร่างกายนั้นแสนฉลาดมันใช้เวลาไม่นานก็ปรับตัวให้คุ้นชินกับสภาวะใหม่ได้ การวิ่งจึงไม่ใช่สิ่งเหนื่อยยากและดูพลั้งชีวิตอีกต่อไปอาการเหม่อลอยก็กลับมาอีก

ในขณะที่ขาวิ่งไปอย่างอัตโนมัติสมองก็กลับไปคิดในสิ่งที่ให้กังวลใจและหลงทางอยู่ห้วงความคิดนั้นอย่างไม่รู้ทางออก ฉันจึงเพิ่มทั้งระยะทางและความเร็วและคิดเอาว่ามันคือการท้าทายและเอาชนะตัวเองเมื่อทำสำเร็จวันนั้นฉันจึงวิ่งไปสิบกิโลวิ่งอยู่อย่างนั้นสองชั่วโมงตั้งแต่เย็นจนค่ำ

ทุกครั้งที่กำลังจะเพล่อไปคิดถึงอย่างอื่นก็จะเพิ่มความเร็วของฝีเท้าเหมือนคนบ้าที่กะจะวิ่งจนไม่เหลือกำลังให้ทำอะไรอีกแม้จะเหนื่อยก็ไม่ยอมหยุดจนกว่าจะครบสิบกิโลเมื่อมองย้อนกลับไ่มันไม่ใช่การเอาชนะตัวเองอะไรหรอก

ฉันกำลังลงโทษตัวเองต่างหาก

การวิ่งที่ทำให้ฉันดีขึ้นในตอนเริ่มแรกเลยกลายเป็นสิ่งที่กลับมาทำร้ายร่างกายของฉันแทน ฉันหลงไปคิดเอาว่าการวิ่งคือสิ่งที่ให้ฉันจากอาการที่เป็นจึงไม่เคยหยุดพักเลย

ฉันวิ่งจนมีเลือดออกที่นิ้วโป้ง

ฉันวิ่งจนเจ็บข้อเท้า

ฉันวิ่งหิวเจ็บเข่า

ฉันวิ่งจนเท้าบวมก็ไม่ยอมเลิก

ฉันฝึกฝนร่างกายให้คุ้นชินกับสถานะที่หัวใจเต้นเร็วและต้องการอากาศจนตอนนี้เมื่อเกิดอาการตื่นตระหนกขึ้นมาต่อให้อยู่ๆ หัวใจจะกระชากแล้วเต้นแรงขึ้นมาก็ใช้เวลาไม่นานที่จะปรับตัวกลับไปอยู่ในจังหวะการเต้นปกติ

ฉันคิดว่าตัวเองเอาชนะร่างกายและจิตใจนี้ได้แล้วโดยไม่รู้เลยว่าสิ่งที่กำลังทำนั้นอยู่ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นเลย ฉันแค่เก่งขึ้นในการล่อลวงตัวเองเท่านั้น ฉันเรียนรู้ที่จะใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อหลอกให้ตัวหลงทางและหลีกเลี่ยงสิ่งที่ที่อยู่ในความคิดและหัวใจ แต่โชคชะตาน่ะมีวิธีการของมันเสมอที่จะบีบให้เราต้องเผชิญหน้ากับสิ่งที่เราต้องยอมรับ

วันนั้นฉันออกไปวิ่งเหมือนทุกทีพยายามอย่างหนักหนาสาหัสเพื่อลงโทษตัวเอง จนในขณะที่วิ่งนั้นเองอาการเจ็บก็เล่นขึ้นมาทั้งจากข้อเท้าและหัวเข่า มันเจ็บร้าวไปจนถึงสะโพกแม้แต่จะก้าวเดินไปอย่างช้า ๆ ก็ทำได้ยากถึงตอนนี้ฉันก็รู้แล้วว่าไม่ควรฝืนที่จะวิ่งต่อแต่โลกน่าจะชอบเล่นตลกกับเราเสมอเพราะอยู่ ๆ ฝนก็ตั้งเค้าและเริ่มโปรยปรายลงมา

ฉันเดินอย่างช้า ๆ หวังแค่อายากจะกลับถึงห้องให้เร็วที่สุดในขณะมืดเริ่มกระทบลงบนตัวมากขึ้นเรื่อย ๆ ฉันพาตัวขึ้นรถไฟฟ้ามาได้สำเร็จแต่กว่าจะถึงสถานีที่ต้องลงฝนก็เทลงมาแล้ว ในที่สุดน้ำก็เริ่มนองขึ้นมาบนผิวถนน ฉันรอเวลาให้เริ่มซาก็ตัดสินใจเดินฝ่าฝนออกไปเพราะคิดว่าหากรอต่อไปอีกหน่อยน้ำต้องเริ่มท่วมแน่ ๆ

ฉันเดินกะเผลกฝนที่เทลงก็ทำให้เผ้าก็เรียบแปล่งลง ฉันรู้ว่าตอนนี้ตัวเองอยู่สภาพมอมแมมไม่หน้าดูแต่ขณะนั้นฉันไม่สนใจอะไรอีกแค่ขอเพียงให้ถึงห้องเท่านั้นฉันเดินไปตามทางใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวจนไม่ทันมองว่ามีรถคันหนึ่งออกมาจากซอยโขยงค์ดีที่รถคันนั้นขับมาไม่เร็วนักจึงแตะเบรกได้ทันแต่รถก็กระแทกตัวฉันแรงพอให้ล้มลง

ไม่รู้แรงถึงขั้นที่จะเจ็บเนื้อเจ็บตัวไปมากกว่าเก่าจังหวะนั้นฉันไม่มีอะไรในหัวเลยรู้แค่ว่าพุงตัวขึ้นมาแล้วพาตัวเองเดินต่อมาจนถึง

ฉันเปิดประตูเข้ามาในห้อง ปิดประตูลงแล้วทรุดลงร้องไห้ ฉันร้องไห้ไปเยอะมากจนในที่สุดก็หลับไปทั้งอย่างนั้น

มารู้สึกตัวตื่นอีกทีก็น่าจะกลางดึกแล้วตอนนั้นฉันตื่นขึ้นเพราะอาการปวดตื้อที่ข้อเท้าและเหมือร่างกายกำลังเอาคืนสิ่งที่ฉันเคยทำมาทั้งหมด ฉันรู้สึกถึงหัวใจที่กระชากเต้นแรงขึ้นอีกครั้งและคราวไม่ว่าจะทำยังไงมันก็ไม่ยอมสงบ ฉันได้ยินทั้งเสียงของหัวใจและเสียงหายใจดังผสมก้องอยู่ในหู ห้องทั้งห้องนี้มีดไปหมดและฉันก็รู้สึกว่าร่ายกายมันหนักอึ้งจนขยับไปไหนไม่ได้

ฉันคิดว่าตัวเองกำลังจะตาย

ฉันคิดว่ากำลังเห็นภาพหลอนหรือไม่ก็เห็นผี

ในตอนนั้นฉันนึกถึงหลายสิ่งหลายอย่างในชีวิต ความทรงจำหลายอย่างกระแทกเขามาสู่การรับรู้ของฉันจนกระทั่งทุกอย่างเริ่มสงบฉันเห็นบางอย่างมองฉันอย่างเจียบอยู่ความมืดนั้น

ดาวตาสีเหลืองสะท้อนแสงที่คุ้นเคยใ้หมาสีดำตัวนั้น มันจ้องมองฉันอยู่ ตอนนั้นเองที่ฉันรู้ว่านี่กคิคของเราสามารถ กลายร่างไปอย่างอื่นได้เพราะเจ้าหมานั้นมันประกอบร่างกาย ของตัวเอง จากทุกสิ่งทีฉันกลัวแล้วขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ

มันยืนอย่างมั่นคงด้วยขาทั้งสี่ของมันอย่างนั้นแหละฉันจึง เรียนรู้ว่าทุกสิ่งทีพยายามหลีกหนีมันไม่เคยหายไปไหนต่อให้ พยายามล่อลวงตัวเองอย่างไรก็ตาม ความกลัวเหล่านี้รวมตัวกัน หนาแน่นขึ้นและติดตามเราไป

มันจะปล่อยให้เราคิดว่า หนีจนพ้นแล้วและมันจะรอคอย
อย่างอดทน จนถึงวันถึงที่เราไม่สามารถหนีได้แล้ว มันจึงปรากฏ
ตัวขึ้นแล้ววิ่งกระโจนเข้ามา กัดกินเราอย่างกระหายเลือด ฉันคิดว่า
ถ้าจะตายก็คงตอนนี้ละ จึงปล่อยให้มันกัดฉันจนกว่าจะพอใจ

ในความมืด มีเพียงร่างกายของฉันที่พยายามมีชีวิต

ฉันหายใจติดขัด จนบางครั้งก็เหมือนหยุดหายใจไป

เมื่อรู้ว่าคงขัดขัดไม่ได้ ฉันจึงยอมรับรอยกัดเหล่านั้น

ฉันนอนแฉ่งตัวแข็งทื่อ ในระหว่างนั้นเองที่ฉันได้พบพ่ออีกครั้ง ฉันไม่แน่ใจว่ากำลังหลอนไปเอง หรือมันเป็นเรื่องจริงที่เขาว่ากันว่า ในช่วงเวลาสุดท้ายเราจะมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ในชีวิตวนกลับมา พ่อนั่งลงข้างฉัน เขาไม่ได้มีพลังอำนาจทำให้ทุกอย่างหายไป เขาแค่อยู่เคียงข้างฉัน พ่อเป็นแบบนั้นเสมอ...รวมทั้งแม่ พ่อ โลกกับเจ้าและเพื่อนของฉันด้วย ฉันหลงลืมสิ่งเหล่านี้ไป

เมื่อคิดได้แบบนี้ฉันจึงพยายามพยายามหายใจอีกครั้ง ใช้ทุกเทคนิคที่เคยได้เรียนรู้มาจากการวิ่ง ตอนนั้นฉันคิดเพียงว่า มันก็แค่หมาถ้ำเล็กมันก็จะไม่ทำอะไร

ในช่วงเวลาที่พยายามเอาชนะความกลัวของตัวเองอยู่นั้น ฉันตระหนักได้ว่า แม่เจ้าหมาดำจะยังคงขี้ขลาด และผั่งเขี้ยวลงมาแต่ความรู้สึกจากรอยกัดนั้นไม่มีจริง ความเจ็บปวดที่ฉันรู้สึกอยู่นี้ตั้งแต่นิ้วเท้า ข้อมเท้า หัวเข่าและสั๊กโปกนั้นล้วนมาจากฉันที่ทำร้ายตัวเอง ไม่นานนักเจ้าหมาก็รู้ตัวว่า ฉันสบตากับมันอยู่พักหนึ่ง เหมือนกับเราได้พูดคุยกันโดยไม่ต้องพูดสิ่งใดแล้วความดุร้าย กระหายเลือดก็สงบลงมันจึงค่อย ๆ จากไป

พ่อยังคงนั่งอยู่ที่เดิมข้างกับฉัน สายตาของพ่อยังคงอ่อนโยนเหลือ
มือทุกทีราวกับว่าเขายืนอยู่ที่นั่นกับฉันจริง ๆ พ่อยิ้มให้ฉันอย่างใจดี
และรักใคร่ สิ่งที่เขาทำเตือนให้ฉันนึกถึงความรักที่เคยได้รับ
มาตลอดทั้งชีวิต และทุกอย่างที่มีคุณค่าแก่ฉัน ทั้งผู้คนและทุก
สิ่งที่ฉันรัก

จากเจียก

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

ฉันใช้เวลาวิ่งวนเสาะแสวงหาความรักใคร่ และยอมรับจาก
คนที่ไม่แยแส และใส่ใจใดใดในตัวฉัน ลดทอนความเป็นตัวเอง
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งกับคนเหล่านั้น โดยไม่ตระหนักรู้เลยว่า มันได้
ลดทอนความสดใสในตัว ให้ตายลงอย่างช้า ๆ ทั้งความมีชีวิต
ชีวาทั้งหมด ก็ถูกดูดออกไปด้วย แต่นั่นไม่ใช่จุดสิ้นสุดหรอก

ฉันเรียนรู้ที่จะมองโลกใบนี้ ดังเช่นเด็กคนหนึ่งอีกครั้ง ผ่าน
การกลับไปหาความรักความชอบของตัวเอง ที่มีสมัยยังเป็นเด็ก
ฉันชอบเดินสำรวจไปรอบเมือง ชอบที่จะรับรู้ถึงเรื่องราวเบื้องลึก
ที่ซ่อนอยู่ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ในปัจจุบันนี้มีที่มาที่ไปอย่างไร
ในตอนเด็ก ฉันเป็นเพียงผู้ฟังเท่านั้น แต่เมื่อโตขึ้นฉันเป็นทั้งผู้
เล่าและผู้เลือกที่จะรับรู้โลกใบนี้เช่นไร

ฉันว่าคนเราสามารถเรียนรู้ ที่จะรักชีวิตและโลกใบนี้อีก
ครั้งได้ และบางทีชีวิตก็เบาลงเมื่อเรียนที่จะยอมรับความแตก
ต่างของตัวเอง ฉันว่าคนเราน่ะเมื่อเกิดมาเป็นลิง ก็ควรเรียนรู้
ที่จะใช้ชีวิตอยู่อย่างลิง ไม่ใช่เรียนรู้ที่จะหาวิธีการมาเก็บซ่อนหาง
และเสียงร้องเจี๊ยก ๆ ของตัวเอง

ความทรงจำของเจ๊ยก

เรื่องและภาพโดยเจ๊ยก สุขสวัสดิ์

สารคดีบันทึกประสบการณ์ สำหรับเยาวชนอายุ ๑๔ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๘

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : อาจารย์อัจฉรา ประดิษฐ์

ขอขอบคุณ : ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

อ.ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรา ดีไหว้

อ.ดร. พิษญา นิลรุ่งรัตน์

บรรณาธิการผู้ช่วยตรวจสอบเนื้อหา

ชนิการต์ ทองบุญเรือง

ช่องทางการติดต่อ

เบอร์โทร 0800577599

อีเมล kanwaraphetnoi@gmail.com

ฉันเรียนรู้จากประสบการณ์ทั้งหลายในชีวิตว่า...
คนเราน่ะ เมื่อเกิดมาเป็นลิง ก็ควรเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิต
อยู่อย่างลิง ไม่ใช่หาวิธีการมาเก็บซ่อนหา
และเสียงร้องเจี๊ยก ๆ ของตัวเอง